

Miniszterelnökség

Iromány száma: **T/1659.**

Benyújtás dátuma: **2018-09-25 19:17**

Parlex azonosító: **SEYY7UEF0001**

Címzett: Kövér László, az Országgyűlés elnöke

Tárgy: Törvényjavaslat benyújtása

Benyújtó: Dr. Semjén Zsolt, miniszterelnök-helyettes

Előadó: Dr. Trócsányi László, igazságügyi miniszter

Törvényjavaslat címe: Egyes iparjogvédelmi törvények módosításáról

Tisztelt Elnök Úr!

A Kormány nevében mellékelten benyújtom az egyes iparjogvédelmi törvények módosításáról szóló törvényjavaslatot.

A törvényjavaslat az érintett szakmai érdekképviselői szervezetekkel egyeztetésre került.

2018. évi törvény
egyes iparjogvédelmi törvények módosításáról

1. A használati minták oltalmáról szóló 1991. évi XXXVIII. törvény módosítása

1. §

A használati minták oltalmáról szóló 1991. évi XXXVIII. törvény (a továbbiakban: Hmtv.) 28. § (2) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(2) Mintaoltalmi ügyekben a szabadalmi törvénynek a kérelem tartalmára, a beadványokkal kapcsolatos eljárásra és az azokkal kapcsolatban alkalmazható jogkövetkezményekre vonatkozó általános rendelkezéseit valamint a mintaoltalmi eljárások igazgatási szolgáltatási díjaira és a mintaoltalom fenntartási díjaira vonatkozó rendelkezéseit csak akkor kell alkalmazni, ha e törvény eltérő szabályokat nem állapít meg.”

2. §

A Hmtv. 29. § (3) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(3) A szabadalmi törvénynek a kérelem tartalmára vonatkozó általános rendelkezéseiben meghatározott adatokon túl a bejelentési kérelemnek tartalmaznia kell a feltaláló nevét és lakcímét, vagy utalást arra, hogy a feltaláló nevének és lakcímének a mintaoltalmi iratokon való feltüntetése mellőzését kéri, és hogy a feltaláló a nevét és lakcímét külön lapon adja meg. A mintaoltalmi bejelentést egyebekben a mintaoltalmi bejelentés részletes alaki szabályairól és az iparjogvédelmi beadványok elektronikus úton való benyújtásáról szóló jogszabályokban meghatározott részletes követelményeknek megfelelően kell benyújtani.”

3. §

A Hmtv. 29/A. § (1) bekezdés b) pontja helyébe a következő rendelkezés lép:

(A mintaoltalmi bejelentés napja az a nap, amelyen a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatalához beérkezett bejelentés legalább a következőket tartalmazza:)

„b) a bejelentő nevét, továbbá lakcímét vagy székhelyét vagy biztonságos kézbesítési szolgáltatási címét, képviselő esetén a képviselő nevét, továbbá lakcímét vagy székhelyét vagy biztonságos kézbesítési szolgáltatási címét, vagy a bejelentővel való kapcsolatfelvételt lehetővé tevő más adatot, valamint”

4. §

A Hmtv. 36/A. §-a helyébe a következő rendelkezés lép:

„36/A. §

A mintaoltalmi bejelentés elsőbbsége, minősítése, módosítása, megosztása, valamint a mintaoltalom

megszűnésének megállapítása és újra érvénybe helyezése, megsemmisítése, továbbá az atomenergiával kapcsolatos bejelentésről történő tájékoztatás, valamint a mintaoltalmi leírás értelmezése és a nemleges megállapítás tekintetében az e törvényben nem szabályozott kérdésekben a szabadalmi törvény rendelkezéseit kell megfelelően alkalmazni.”

5. §

A Hmtv. 37. § (11) bekezdés b) és c) pontja helyébe a következő rendelkezések lépnek:

(A megváltoztatási kérelem bevezető részében fel kell tüntetni:)

„b) a kérelmezőnek a szabadalmi törvénynek a kérelem tartalmára vonatkozó általános rendelkezéseiben meghatározott azonosító adatait, illetve ha van ellenérdekű fél, annak az ismert azonosító adatait, és

c) a kérelmező jogi képviselőjének a szabadalmi törvénynek a kérelem tartalmára vonatkozó általános rendelkezéseiben meghatározott azonosító adatait és biztonságos kézbesítési szolgáltatási címét.”

6. §

A Hmtv. 29. § (4) bekezdésében, 36/B. § (3) bekezdésében az „a szabadalmi törvény felhatalmazása alapján kiadott miniszteri rendeletben” szövegrész helyébe az „az iparjogvédelmi eljárások igazgatási szolgáltatási díjairól szóló jogszabályban” szöveg lép.

2. A mikroelektronikai félvezető termékek topográfiajának oltalmáról szóló 1991. évi XXXIX. törvény módosítása

7. §

A mikroelektronikai félvezető termékek topográfiajának oltalmáról szóló 1991. évi XXXIX. törvény (a továbbiakban: Toptv.) 17. § (6) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(6) A Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatalának a topográfia-oltalommal összefüggő eljárásaiban – az e törvényben foglalt eltérésekkel – megfelelően alkalmazni kell a szabadalmi törvénynek a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala szabadalmi eljárására vonatkozó szabályait. A szabadalmi törvénynek a kérelem tartalmára, a beadványokkal kapcsolatos eljárásra és az azokkal kapcsolatban alkalmazható jogkövetkezményekre vonatkozó általános rendelkezéseit csak akkor kell alkalmazni, ha e törvény eltérő szabályokat nem állapít meg.”

8. §

A Toptv. 20. § (3) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(3) A bejelentési kérelemnek a szabadalmi törvénynek a kérelem tartalmára vonatkozó általános rendelkezéseiben meghatározott adatokon túl tartalmaznia kell a szerző nevét és lakcímét, vagy utalást arra, hogy a szerző nevének és lakcímének a topográfia-oltalmi iratokon való feltüntetése mellőzését kéri, és hogy a szerző a nevét és lakcímét külön lapon adja meg. A bejelentést

egyebekben a topográfia-oltalmi bejelentés részletes alaki szabályairól és az iparjogvédelmi beadványok elektronikus úton való benyújtásáról szóló jogszabályokban meghatározott részletes követelményeknek megfelelően kell benyújtani.”

9. §

A Toptv. 23. § (11) bekezdés b) és c) pontja helyébe a következő rendelkezések lépnek:

(A megváltoztatási kérelem bevezető részében fel kell tüntetni:)

„b) a kérelmezőnek a szabadalmi törvénynek a kérelem tartalmára vonatkozó általános rendelkezéseiben meghatározott azonosító adatait, illetve amennyiben van ellenérdekű fél, annak az ismert azonosító adatait, és

c) a kérelmező jogi képviselőjének a szabadalmi törvénynek a kérelem tartalmára vonatkozó általános rendelkezéseiben meghatározott azonosító adatait és biztonságos kézbesítési szolgáltatási címét.”

3. A találmányok szabadalmi oltalmáról szóló 1995. évi XXXIII. törvény módosítása

10. §

A találmányok szabadalmi oltalmáról szóló 1995. évi XXXIII. törvény (a továbbiakban: Szt.) 45. §-a helyébe a következő rendelkezés lép:

„45. §

(1) A Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala a hatáskörébe tartozó szabadalmi ügyekben - az e törvényben meghatározott eltérésekkel és kiegészítésekkel - az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL. törvény (a továbbiakban: Ákr.), valamint az elektronikus ügyintézés és a bizalmi szolgáltatások általános szabályairól szóló törvény rendelkezései szerint jár el.

(2) Szabadalmi ügyekben nem alkalmazható az Ákr. 3. §-a, 5. § (1) bekezdése, 13. § (8) bekezdése, 14. § (1) bekezdése, 21. §-a, 26. §-a, 37. § (2) bekezdése, 46. § (2) bekezdése, 48. § (1)-(4) bekezdése, 62. § (1) bekezdése, 74. § (1) bekezdése, 75. §-a, 76. §-a, 87. §-a, 94. § (2) bekezdése, 97. §-a, 127. § (2) bekezdése és 130. §-a.

(3) Szabadalmi ügyekben nem alkalmazhatóak az Ákr. jogutódlásra vonatkozó rendelkezései. Szabadalmi ügyekben sommás eljárásnak nincs helye és a kérelem kormányablaknál nem terjeszthető elő.

(4) A Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala a hatáskörébe tartozó szabadalmi ügyekben – jogszabály eltérő rendelkezése hiányában – kérelemre jár el.

(5) E törvény eltérő rendelkezése hiányában a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala hatáskörébe tartozó szabadalmi ügyben a kérelemnek tartalmaznia kell

a) a természetes személy kérelmező és – képviselet esetén – képviselő nevét, lakcímét;

b) a nem természetes személy kérelmező és – képviselet esetén – képviselő nevét és székhelyét;

továbbá

c) nem elektronikus úton történő kapcsolattartás esetén a kérelmező vagy képviselője aláírását.

(6) Ha a kérelmező, illetve képviselője a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala hatáskörébe tartozó szabadalmi ügyben elektronikus kapcsolattartásra kötelezett vagy elektronikus úton kíván kapcsolatot tartani a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatalával, a kérelemnek az (5) bekezdésben meghatározott adatokon túl tartalmaznia kell

a) a természetes személy kérelmező, illetve képviselő születési helyét és idejét, valamint anyja nevét;

b) a nem természetes személy kérelmező, illetve képviselő adószámát.

(7) A Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala hatáskörébe tartozó szabadalmi ügyekben – tájékoztatás kérése és annak teljesítése, az iratokba való betekintés, valamint a szóbeli tárgyalás kivételével – kapcsolattartásnak csak írásbeli, valamint azonosításhoz kötött elektronikus úton van helye, tájékoztatás azonban nem kérhető és ilyen kérés nem teljesíthető rövid szöveges üzenet útján.

(8) A nemzetközi szabadalmi bejelentések elektronikus úton kizárólag a Szellemi Tulajdon Világszervezete által üzemeltetett elektronikus kommunikációs és ügyviteli rendszer (a továbbiakban: ePCT rendszer) használatával nyújthatók be a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatalához mint átvevő hivatalhoz. Azzal a bejelentővel és képviselőjével, aki az ePCT rendszeren keresztül nyújtotta be a nemzetközi szabadalmi bejelentést, a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala mint átvevő hivatal az ePCT rendszer szabályai szerint tartja a kapcsolatot.”

11. §

(1) Az Szt. 47. § (3a) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(3a) A megsemmisítési eljárásban, a nemleges megállapítási eljárásban, a 83/B-83/D. §-ban, a 83/F. §-ban és a 83/G. §-ban szabályozott eljárásokban az ügyfeleknek beadványaikat és azok mellékleteit elektronikus kapcsolattartás esetén egy példányban, egyéb esetben eggyel több példányban kell benyújtaniuk a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatalához, mint ahány ellenérdekű fél az eljárásban részt vesz. Ha több félnek közös képviselője van, részükre együttesen egy példányt kell számításba venni; szolgálati találmányra adott szabadalom esetén a megsemmisítési kérelem szükséges példányszámának meghatározásánál a feltalálókat is ellenérdekű félként kell számításba venni. Ha az ügyfél a beadványát vagy annak mellékleteit az előírtnál kevesebb példányban nyújtotta be, a (4) bekezdés szerinti hiánypótlás elmaradása esetén a megsemmisítési kérelmet, a nemleges megállapításra irányuló kérelmet, valamint a 83/B. § (1) bekezdése, a 83/F. § (1) bekezdése és a 83/G. § (1) bekezdése szerinti kérelmet visszavontnak kell tekinteni, a szabadalmas nyilatkozatát pedig be nem nyújtottak kell tekinteni.”

(2) Az Szt. 47. § (4) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(4) Ha a szabadalmi ügyekben előterjesztett kérelemnek vagy mellékleteinek pótolható hiányosságai vannak, az ügyfelet a beadvánnyal kapcsolatos hiányok pótlására vagy

nyilatkozattételre kell felhívni, a mulasztás jogkövetkezményeire történő figyelmeztetés mellett. Ha a kérelem a hiánypótlás, illetve a nyilatkozat ellenére sem felel meg a vizsgált követelményeknek, és e törvény ehhez eltérő jogkövetkezményt nem fűz, a kérelmet el kell utasítani. Ha az ügyfél a felhívásra a kitűzött határidőben nem válaszol, a kérelmet – ha e törvény ehhez eltérő jogkövetkezményt nem fűz – visszavontnak kell tekinteni. A kivonat hiányainak pótlásáról vagy a követelményeknek megfelelő átdolgozásáról a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala hivatalból is intézkedhet.”

12. §

(1) Az Szt. 57. § (3) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(3) A 45. § (5)-(6) bekezdésében meghatározott adatokon túl a szabadalmi bejelentési kérelemnek tartalmaznia kell a feltaláló nevét és lakcímét vagy utalást arra, hogy a feltaláló nevének és lakcímének a szabadalmi iratokon való feltüntetése mellőzését kéri, és a feltaláló a nevét és lakcímét külön lapon adja meg.”

(2) Az Szt. 57. §-a a következő (3a) bekezdéssel egészül ki:

„(3a) A szabadalmi bejelentést egyebekben a szabadalmi bejelentés részletes alaki szabályairól és az iparjogvédelmi beadványok elektronikus úton való benyújtásáról szóló jogszabályokban meghatározott részletes követelményeknek megfelelően kell benyújtani.”

13. §

Az Szt. 58. § (1) bekezdés b) pontja helyébe a következő rendelkezés lép:

(A szabadalmi bejelentés napja az a nap, amelyen a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatalához beérkezett bejelentés legalább a következőket tartalmazza:)

„b) a bejelentő nevét, továbbá lakcímét vagy székhelyét vagy biztonságos kézbesítési szolgáltatási címét, képviselő esetén a képviselő nevét, továbbá lakcímét vagy székhelyét vagy biztonságos kézbesítési szolgáltatási címét, vagy a bejelentővel való kapcsolatfelvételt lehetővé tevő más adatot, valamint”

14. §

(1) Az Szt. a következő 64/A. §-al egészül ki:

„64/A. §

A Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala az Európai Atomenergia-közösséget létrehozó Római Szerződés irányadó rendelkezéseinek megfelelően, a bejelentő és a feltaláló nevének és lakcímének vagy székhelyének megjelölésével közli az Európai Bizottsággal

- a) a kifejezetten atomenergiával kapcsolatos nemzeti szabadalmi bejelentés tartalmát, és
- b) az olyan közzé nem tett nemzeti szabadalmi bejelentés tényét, illetve – az Európai Bizottság kérésére – tartalmát, ami nem tartozik kifejezetten az atomenergia területéhez, de közvetlenül

összefügg az atomenergia alkalmazásának közösségbeli fejlődésével és annak szempontjából alapvető jelentőséggel bír.”

(2) Az Szt. a következő 64/A. §-t megelőző alcímmel egészül ki:

„Tájékoztatás atomenergiával kapcsolatos bejelentésekről”

15. §

Az Szt. 80. § (3) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(3) A 45. § (5)-(6) bekezdésében meghatározott adatokon túl a kérelemben meg kell jelölni a megsemmisítés alapjául szolgáló okokat, és mellékelni kell az okirati bizonyítékokat.”

16. §

Az Szt. 82. § (1) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(1) A 45. § (5)-(6) bekezdésében meghatározott adatokon túl a nemleges megállapításra (37. §) irányuló kérelemhez mellékelni kell a hasznosított vagy hasznosítani kívánt termék vagy eljárás, valamint a megjelölt szabadalom leírását és rajzát. Ha az európai szabadalom hatályossá válásához nem nyújtották be az európai szabadalom szövegének magyar nyelvű fordítását, vagy azt a szabadalmas nem bocsátotta a kérelmező rendelkezésére, a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala a kérelmező ilyen irányú kérelmére felhívja a szabadalmast e fordítás benyújtására.”

17. §

Az Szt. 83/E. § (1) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(1) A kényszerengedélyes könyveibe és nyilvántartásaiba történő betekintés iránt – a 816/2006/EK rendelet 10. cikkének (8) bekezdése alapján – előterjesztett kérelmet elektronikus kapcsolattartás esetén egy példányban, egyéb esetben két példányban kell benyújtani a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatalához. A kérelemnek a 45. § (5)-(6) bekezdésében meghatározott adatokon túl tartalmaznia kell a kényszerengedélyt megadó határozat számát és a megismerni kívánt adatok megjelölését.”

18. §

Az Szt. 83/G. § (1) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(1) A kényszerengedély módosítása iránt – a 816/2006/EK rendelet 16. cikkének (4) bekezdése alapján – előterjesztett kérelemnek tartalmaznia kell

a) a 45. § (5)-(6) bekezdésében meghatározott adatokat a kérelmező és képviselője neve és lakcíme vagy székhelye kivételével, feltéve hogy a kényszerengedélyes megjelölte az eredeti kényszerengedélyt; továbbá

b) a kényszerengedély számát, a módosítás alapjául szolgáló okokat, valamint bizonyítékot arra vonatkozóan, hogy a kényszerengedélyes a 816/2006/EK rendelet 9. cikkének (1) bekezdése

értelmében előzetes tárgyalásokat folytatott a szabadalmassal, feltéve, hogy a kérelmezett további mennyiség meghaladja az eredetileg engedélyezett mennyiség 25%-át.”

19. §

Az Szt. 84/E. § (3) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(3) A 45. § (5)-(6) bekezdésben meghatározott adatokon túl a kérelemnek tartalmaznia kell a feltaláló nevét és lakcímét vagy utalást arra, hogy a feltaláló kéri nevének és lakcímének a szabadalmi iratokon való feltüntetése mellőzését azzal, hogy ebben az esetben a feltaláló nevét és lakcímét külön lapon kell megadni. A feltaláló nevének és lakcímének megadása történhet az európai szabadalmi bejelentés ezeket tartalmazó iratára való hivatkozással is. A kérelmet és az igénypontok magyar fordítását egyebekben a szabadalmi bejelentés részletes alaki szabályairól és az iparjogvédelmi beadványok elektronikus úton való benyújtásáról szóló jogszabályokban meghatározott részletes követelményeknek megfelelően kell benyújtani.”

20. §

Az Szt. 84/H. § (4) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(4) A 45. § (5)-(6) bekezdésében meghatározott adatokon túl az (1) vagy az (1a) bekezdés szerinti fordítás vagy fordítások (a továbbiakban együtt: fordítás) benyújtásáról szóló, az európai szabadalom hatályosítására irányuló kérelemnek tartalmaznia kell a feltaláló nevét és lakcímét vagy utalást arra, hogy a feltaláló kéri nevének és lakcímének a szabadalmi iratokon való feltüntetése mellőzését azzal, hogy ebben az esetben a feltaláló nevét és lakcímét külön lapon kell megadni. A feltaláló nevének és lakcímének megadása történhet az európai szabadalom ezeket tartalmazó iratára való hivatkozással is. A fordítást egyebekben a szabadalmi bejelentés részletes alaki szabályairól és az iparjogvédelmi beadványok elektronikus úton való benyújtásáról szóló jogszabályokban meghatározott részletes követelményeknek megfelelően kell benyújtani.”

21. §

Az Szt. 84/K. § (2) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(2) A kijavítási kérelemre és mellékleteire megfelelően alkalmazni kell a 84/E. § (2) és (3) bekezdésében, illetve a 84/H. § (4) bekezdésében foglaltakat azzal, hogy a kérelemnek a feltaláló nevét és lakcímét akkor sem kell tartalmaznia, ha a feltaláló nem kérte neve feltüntetésének mellőzését.”

22. §

Az Szt. 84/S. § (3) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(3) Ha a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala megjelölt vagy kiválasztott hivatalként jár el, a nemzetközi szabadalmi bejelentés elsőbbségi napjától számított harmincegy hónapon belül be kell nyújtani a nemzetközi bejelentés magyar nyelvű fordítását a feltaláló nevének és címének

közlésével, vagy hivatkozni kell a nemzetközi szabadalmi bejelentés ezt tartalmazó iratára, valamint meg kell fizetni az iparjogvédelmi eljárások igazgatási szolgáltatási díjairól szóló jogszabályban meghatározott nemzeti díjat.”

23. §

Az Szt. 85. § (11) bekezdés b) és c) pontja helyébe a következő rendelkezések lépnek:

(A megváltoztatási kérelem bevezető részében fel kell tüntetni:)

„b) a kérelmezőnek a 45. § (5) bekezdésében meghatározott azonosító adatait, illetve amennyiben van ellenérdekű fél, annak az ismert azonosító adatait, és

c) a kérelmező jogi képviselőjének a 45. § (5)-(6) bekezdésében meghatározott azonosító adatait és biztonságos kézbesítési szolgáltatási címét.”

24. §

(1) Az Szt. 114/I. § (3) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(3) A bejelentési kérelemnek a 45. § (5)-(6) bekezdésében foglalt adatokon túl tartalmaznia kell a nemesítő nevét és lakcímét vagy utalást arra, hogy a nemesítő nevének és lakcímének a növényfajta-oltalmi iratokon való feltüntetése mellőzését kéri, és hogy a nemesítő a nevét és lakcímét külön lapon adja meg.”

(2) Az Szt. 114/I. §-a a következő (3a) bekezdéssel egészül ki:

„(3a) A növényfajta-oltalmi bejelentést egyebekben a szabadalmi bejelentés részletes alaki szabályairól és az iparjogvédelmi beadványok elektronikus úton való benyújtásáról szóló jogszabályokban meghatározott részletes követelményeknek megfelelően kell benyújtani.”

25. §

Az Szt. 114/J. § (1) bekezdés b) pontja helyébe a következő rendelkezés lép:

(A növényfajta-oltalmi bejelentés napja az a nap, amelyen a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatalához beérkezett bejelentés legalább a következőket tartalmazza:)

„b) a bejelentő nevét, továbbá lakcímét vagy székhelyét vagy biztonságos kézbesítési szolgáltatási címét, képviselő esetén a képviselő nevét, továbbá lakcímét vagy székhelyét vagy biztonságos kézbesítési szolgáltatási címét, vagy a bejelentővel való kapcsolatfelvételt lehetővé tevő más adatot;”

26. §

Az Szt.

1. 23. § (1) bekezdésében, 57. § (4) bekezdésében, 73. § (2) bekezdésében, 77. § (4) bekezdésében, 80. § (4) bekezdésében, 81/A. § (2) bekezdésében, 82. § (3) bekezdésében, 83/B. § (2) bekezdésében, 83/E. § (2) bekezdésében, 83/F. § (2) bekezdésében, 84/E. § (4) bekezdésében, 84/H. § (5) bekezdésében, 84/K. § (3) bekezdésében, 84/R. § (5) bekezdésében, 84/S. § (3)

- bekezdésében, 84/U. § (2) bekezdésében, 111/A. § (1) bekezdésében, 114/I. § (4) bekezdésében, 115/A. § (1) bekezdésében és 115/R. § (3) bekezdésében a „külön jogszabályban” szövegrész helyébe az „az iparjogvédelmi eljárások igazgatási szolgáltatási díjairól szóló jogszabályban” szöveg,
2. 38. §-ában, 42. § (1) bekezdésében és 43. §-ában a „keletkezésére” szövegrész helyébe az „a bejelentés napjára” szöveg,
3. 40. § (2) bekezdésében, 75. § (3) bekezdésében, 84/H. § (3) bekezdésében, 84/S. § (4) és (7) bekezdésében az „a külön jogszabályban” szövegrész helyébe az „az iparjogvédelmi eljárások igazgatási szolgáltatási díjairól szóló jogszabályban” szöveg,
4. 53/C. § (2) bekezdésében és 115/E. § (2) bekezdésében a „külön jogszabályban” szövegrészek helyébe az „az iparjogvédelmi eljárások igazgatási szolgáltatási díjairól szóló jogszabályban” szöveg,
5. 68. § (1) bekezdésében az „57. § (2) és (3)” szövegrész helyébe az „57. § (2)-(3a)” szöveg,
6. 69/A. § (4) bekezdésében a „jogszabályban” szövegrész helyébe az „az iparjogvédelmi eljárások igazgatási szolgáltatási díjairól szóló jogszabályban” szöveg,
7. 83/B. § (3) bekezdésében a „816/2006/EK rendeletben” szövegrész helyébe a „45. § (5)-(6) bekezdésében és a 816/2006/EK rendeletben” szöveg,
8. 83/F. § (1) bekezdésében a „meg kell jelölni” szövegrész helyébe a „a 45. § (5)-(6) bekezdésében meghatározott adatokon túl meg kell jelölni” szöveg,
9. 94. § (1) bekezdésében a „meghatalmazottként” szövegrész helyébe a „meghatalmazottként, ideértve a 94/A. § szerinti jogi képviselőt is,” szöveg,
10. 114/G. § (2) bekezdésében és 114/R. § (3) bekezdésében az „a külön jogszabályban” szövegrész helyébe az „a növényfajták állami elismeréséről szóló jogszabályban” szöveg,
11. 114/O. §-ában a „114/I. § (2) és (3)” szövegrész helyébe a „114/I. § (2)-(3a)” szöveg,
- lép.

4. A védjegyek és a földrajzi árujelzők oltalmáról szóló 1997. évi XI. törvény módosítása

27. §

A védjegyek és a földrajzi árujelzők oltalmáról szóló 1997. évi XI. törvény (a továbbiakban: Vt.) 1. §-a helyébe a következő rendelkezés lép:

„1. §

- (1) Védjegyoltalomban részesülhet minden megjelölés, amely
- a) alkalmas arra, hogy valamely árut vagy szolgáltatást megkülönböztessen mások áruitól vagy szolgáltatásaitól; és
 - b) a védjegylajstromban olyan módon ábrázolható, hogy a jogalkalmazó szervek és a nyilvánosság egyértelműen és pontosan meg tudják határozni a védjegybejelentő által igényelt, illetve a védjegyjogosult javára fennálló oltalom tárgyát.
- (2) Védjegyoltalomban részesülhetnek különösen a következő megjelölések:
- a) szó, szóösszetétel, beleértve a személynéveket és a jelmondatokat is;

- b) betű, szám;
- c) ábra, kép;
- d) sík- vagy térbeli alakzat, beleértve az áru vagy a csomagolás formáját;
- e) szín, színösszetétel, fényjel, hologram;
- f) hang;
- g) mozgást megjelenítő megjelölés;
- h) pozíció-megjelölés;
- i) multimédia-megjelölés;
- j) mintázat; valamint
- k) többféle megjelölés összetétele.”

28. §

A Vt. 2. § (2) és (3) bekezdése helyébe a következő rendelkezések lépnek:

„(2) A megjelölés nem részesülhet védjegyoltalomban, ha

- a) kizárólag olyan jelekből vagy elemekből áll, amelyeket az üzleti forgalomban az áru vagy a szolgáltatás fajtája, minősége, mennyisége, rendeltetése, értéke, földrajzi származása, előállítási vagy teljesítési ideje, illetve egyéb jellemzője feltüntetésére használhatnak;
- b) kizárólag olyan jelekből vagy elemekből áll, amelyeket az általános nyelvhasználatban, illetve a tisztességes üzleti gyakorlatban állandóan és szokásosan alkalmaznak;
- c) egyéb okból nem alkalmas a megkülönböztetésre;
- d) kizárólag
 - da) olyan formából vagy egyéb jellemzőből áll, amely az áru jellegéből következik,
 - db) az áru olyan formájából vagy egyéb jellemzőjéből áll, amely a célzott műszaki hatás eléréséhez szükséges, vagy
 - dc) olyan formából vagy egyéb jellemzőből áll, amely lényeges értéket ad az áruhoz.

(3) A (2) bekezdés a)-c) pontja alapján a megjelölés nincs kizárva a védjegyoltalomból, ha használata révén – akár a bejelentés napját megelőzően, akár azt követően, de a lajstromozás napját megelőzően – megkülönböztető képességet szerzett.”

29. §

(1) A Vt. 3. § (1) bekezdés b) pontja helyébe a következő rendelkezés lép:

(A megjelölés nem részesülhet védjegyoltalomban, ha)

- „b) alkalmas a fogyasztók megtévesztésére, különösen az áru, illetve a szolgáltatás fajtája, minősége, földrajzi származása vagy egyéb tulajdonsága tekintetében;”

(2) A Vt. 3. § (2) bekezdés c) pontja helyébe a következő rendelkezés lép:

(A megjelölés nem részesülhet védjegyoltalomban, ha)

- „c) valamely vallási vagy egyéb meggyőződést erőteljesen kifejező jelképet a megjelölés összehatását meghatározó módon tartalmaz.”

(3) A Vt. 3. § (4) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(4) A megjelölés nem részesülhet védjegyoltalomban, ha

- a) e törvény Hetedik Része alapján oltalomban részesülő földrajzi árujelző bejelentési napjánál később tett védjegybejelentésben igényelnek rá – a földrajzi árujelző által jelölt termékkel azonos típusba tartozó árukra vonatkozóan – oltalmát és használatát a 109. § (2) bekezdésébe ütközne,
- b) az eredetmegjelölések és földrajzi jelzések oltalmát biztosító európai uniós jogszabály alapján ki van zárva az oltalomból, vagy
- c) az eredetmegjelölések és földrajzi jelzések oltalmát biztosító olyan nemzetközi megállapodás alapján, amelyben az Európai Unió vagy Magyarország részes fél, ki van zárva az oltalomból.”

(4) A Vt. 3. §-a a következő (5)-(7) bekezdéssel egészül ki:

„(5) A megjelölés nem részesülhet védjegyoltalomban, ha a borral kapcsolatos hagyományos kifejezések oltalmát európai uniós jogszabály rendelkezései alapján vagy ennek megfeleltethető oltalmat biztosító olyan nemzetközi megállapodás alapján, amelyben az Európai Unió részes fél, ki van zárva az oltalomból.

(6) A megjelölés nem részesülhet védjegyoltalomban, ha a hagyományos különleges termékek bejegyzését szabályozó európai uniós jogszabály rendelkezései alapján vagy ennek megfeleltethető tanúsítást szabályozó olyan nemzetközi megállapodás alapján, amelyben az Európai Unió részes fél, ki van zárva az oltalomból.

(7) Nem részesülhet védjegyoltalomban a megjelölés, amely – azonos vagy közeli rokon fajba tartozó növényfajta tekintetében – olyan korábbi növényfajta-névből áll, vagy alapvető elemeiben olyan korábbi növényfajta-nevet jelenít meg, amelyet

- a) növényfajta-oltalmat biztosító európai uniós jogszabály,
- b) a szabadalmi törvény, vagy
- c) növényfajta-oltalmat biztosító olyan nemzetközi megállapodás, amelyben az Európai Unió vagy Magyarország részes fél

alján a fajtaoltalmi lajstromba bejegyeztek.”

30. §

(1) A Vt. 4. § (1) bekezdés b)-c) pontja helyébe a következő rendelkezések lépnek:

(Nem részesülhet védjegyoltalomban)

- „b) a megjelölés, amelyet a fogyasztók összetéveszhetnek a korábbi védjeggyel a megjelölés és a védjegy azonossága vagy hasonlósága, valamint az érintett áruk, illetve szolgáltatások azonossága vagy hasonlósága miatt; ideértve azt az esetet is, amikor az összetéveszhetőség amiatt áll fenn, mert a fogyasztók a megjelölést a korábbi védjegyhez gondolati képzetársítás útján kapcsolhatják;
- c) a belföldön vagy – európai uniós védjegy esetén – az Európai Unióban jóhírnevet élvező korábbi védjeggyel azonos vagy ahhoz hasonló, későbbi elsőbbségű védjegybejelentés szerinti megjelölés, függetlenül attól, hogy az árujegyzékében szereplő áruk vagy szolgáltatások

azonosak vagy hasonlóak-e azokhoz az árukhoz vagy szolgáltatásokhoz, amelyek tekintetében a korábbi védjegyet lajstromozták, ha a megjelölés alapos ok nélkül történő használata a jóhírű védjegy megkülönböztető képességét vagy hírnevét sértené vagy tisztességtelenül kihasználná.”

(2) A Vt. 4. § (2) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(2) E § alkalmazásában korábbi védjegy

a) minden olyan

aa) e törvény alapján lajstromozott védjegy, ideértve a nemzetközi megállapodás alapján Magyarországra kiterjedő hatállyal lajstromozott védjegyet is,

ab) a 2017/1001/EU európai parlamenti és a tanácsi rendelet (továbbiakban: európai uniós védjegyrendelet) alapján lajstromozott európai uniós védjegy,

amelynek bejelentési napja vagy – ha ennek helye van – igényelt elsőbbségi napja korábbi, mint a védjegy lajstromozására irányuló bejelentésé;

b) az (1) bekezdés a) és b) pontjának alkalmazásában az a megjelölés, amely az ipari tulajdon oltalmára létesült Párizsi Uniós Egyezmény 6bis cikke alapján – lajstromozásától függetlenül – a védjegy bejelentési napján vagy elsőbbségi napján belföldön közismertnek minősül;

c) az olyan európai uniós védjegy, amelynek tekintetében az európai uniós védjegyrendelet alapján az a) pont aa) alpontjában említett védjegy szenioritását érvényesen igényelték, akkor is, ha ez utóbbi védjegy oltalma lemondás vagy az oltalmi idő megújítás nélküli lejáta miatt megszűnt;

d) az a) és c) pontban említett védjegy lajstromozására irányuló bejelentés, feltéve, hogy annak alapján a védjegyet lajstromozzák,

azzal, hogy ahol e törvény korábbi vagy későbbi védjegyet említ, az időbeli sorrend kapcsán az e bekezdésben meghatározott rendelkezéseket kell megfelelően alkalmazni.”

(3) A Vt. 4. § (3) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(3) A megjelölés nincs kizárva a védjegyoaltalomból, ha olyan korábbi védjeggyel ütközik, amelyet annak jogosultja nem használt a 18. § előírásainak megfelelően, vagy amelynek oltalma a védjegybejelentés napján már nem áll fenn.”

31. §

A Vt. 5. §-a helyébe a következő rendelkezés lép:

„5. §

(1) Nem részesülhet védjegyoaltalomban a megjelölés, amely

a) másnak korábbi személyiségi – különösen névhez, képmáshoz fűződő – jogát sértené;

b) más korábbi szerzői, szerzői joghoz kapcsolódó vagy iparjogvédelmi jogába ütközne.

(2) Nem részesülhet védjegyoaltalomban

a) a megjelölés, ha annak használatát egy olyan megjelölés alapján, amelyet korábban gazdasági

tevékenység körében, lajstromozás nélkül ténylegesen használtak belföldön, a korábbi használó más jogszabály alapján megtilthatná;

b) az a megjelölés, amelynek használatát az eredetmegjelölések és földrajzi jelzések oltalmát biztosító európai uniós vagy nemzeti jogszabályok alapján a földrajzi árujelző oltalmából fakadó jogokat gyakorolni jogosult személy megtilthatná, feltéve, hogy az eredetmegjelölés vagy földrajzi jelzés lajstromozására irányuló bejelentést korábban tették meg és az eredetmegjelölést vagy a földrajzi jelzést utóbb lajstromozzák.

(3) Annak megítélésakor, hogy a jog, a használat, illetve az eredetmegjelölés vagy földrajzi jelzés lajstromozására irányuló bejelentés az (1) és (2) bekezdés alkalmazása szempontjából korábbinak számít-e, a védjegybejelentés elsőbbségét kell figyelembe venni.”

32. §

(1) A Vt. 7. § (1) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(1) A megjelölés a 4. §, az 5. § (1) bekezdése és (2) bekezdés a) pontja alapján nincs kizárva a védjegyoltalomból, illetve a védjegy az e rendelkezésekben foglalt kizáró okok alapján nem törölhető, ha annak lajstromozásához a korábbi akadályozó jog jogosultja hozzájárul.”

(2) A Vt. 7. §-a a következő (3) bekezdéssel egészül ki:

„(3) A hozzájáruló nyilatkozat vissza nem vonható, és nem pótolható a bíróság ítéletével.”

33. §

A Vt. 9. § (2) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(2) A védjegyre oltalmat szerezhet bármely természetes vagy jogi személy, függetlenül attól, hogy folytat-e gazdasági tevékenységet.”

34. §

A Vt. 12. §-a helyébe a következő rendelkezés lép:

„12. §

(1) A védjegyoltalom alapján a védjegyjogosultnak kizárólagos joga van a védjegy használatára.

(2) A védjegyjogosult a kizárólagos használati jog alapján – a védjegy bejelentési napját, illetve elsőbbségi napját megelőzően mások által szerzett jogok sérelme nélkül – bárkivel szemben felléphet, aki engedélye nélkül gazdasági tevékenység körében, árukkal vagy szolgáltatásokkal összefüggésben használ

a) a védjeggyel azonos megjelölést olyan árukkal, illetve szolgáltatásokkal kapcsolatban, amelyek azonosak a védjegy árujegyénekében szereplőkkel;

b) olyan megjelölést, amelyet a fogyasztók a védjeggyel összetéveszhetnek a megjelölés és a

védjegy azonossága vagy hasonlósága, valamint az érintett áruk, illetve szolgáltatások azonossága vagy hasonlósága miatt; ideértve azt az esetet is, amikor az összetéveszthetőség miatt áll fenn, mert a fogyasztók a megjelölést a korábbi védjegyhez gondolati képzettársítás útján kapcsolhatják; vagy

c) a védjeggyel azonos vagy ahhoz hasonló megjelölést, függetlenül attól, hogy a védjegy árujegyzékében szereplő áruk vagy szolgáltatások azonosak vagy hasonlóak-e azokhoz az árukhoz vagy szolgáltatásokhoz, amelyekkel összefüggésben a megjelölést használják, feltéve, hogy a védjegy belföldön jóhírnevet élvez, és a megjelölés alapos ok nélkül történő használata a védjegy megkülönböztető képességét vagy hírnevét sértené vagy tisztességtelenül kihasználná.

(3) A (2) bekezdésben szabályozott feltételek megvalósulása esetén megtiltható különösen

a) a megjelölés elhelyezése az árun vagy csomagolásán;

b) a megjelölést hordozó áru forgalomba hozatala, eladásra való felkínálása, valamint forgalomba hozatal vagy eladásra felkínálás céljából történő raktáron tartása;

c) szolgáltatás nyújtása vagy annak felajánlása a megjelölés alatt;

d) a megjelölést hordozó áruknak az országba történő behozatala vagy onnan történő kivitele;

e) a megjelölés használata az üzleti iratokon vagy a reklámozásban;

f) a megjelölés kereskedelmi névként vagy vállalkozás nevéként, illetve kereskedelmi név vagy vállalkozás neve részeként való használata;

g) a megjelölés összehasonlító reklámban való használata a tisztességtelen piaci magatartás és a versenykorlátozás tilalmáról szóló törvény rendelkezéseivel ellentétes módon.

(4) A védjegyjogosult – a védjegy bejelentési napját, illetve elsőbbségi napját megelőzően mások által szerzett jogok sérelme nélkül – felléphet az ellen is, hogy harmadik felek gazdasági tevékenység körében harmadik országokból szabad forgalomba bocsátás nélkül olyan árut hozzanak be az ország területére, amelyen – ideértve csomagolását is – az engedélye nélkül szerepel az adott áru vonatkozásában lajstromozott védjeggyel megegyező védjegy, vagy olyan védjegy, amelyet az említett védjegytől lényeges elemeit tekintve nem lehet megkülönböztetni.

(5) A védjegyjogosult (4) bekezdés szerinti joga megszűnik, ha a lajstromozott védjegy bitorlása tárgyában a szellemi tulajdonjogok vámhatósági érvényesítéséről és a 1383/2003/EK tanácsi rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló 2013. június 12-i 608/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendelettel összhangban indított eljárás során a nyilatkozattevő, illetve az áru birtokosa bizonyítja, hogy a védjegyjogosultnak az áru rendeltetési helye szerinti országban nincs joga megtiltani az adott áru forgalomba hozatalát.

(6) Ha fennáll a veszélye annak, hogy az olyan csomagolást, címkéket, függőcímkéket, biztonsági vagy eredetiséget igazoló elemeket vagy eszközöket, illetve egyéb olyan eszközöket, amelyeken a védjegyet elhelyezték, árukkal vagy szolgáltatásokkal kapcsolatban úgy használják, hogy ez a használat sértené a védjegyjogosultnak a (2) és (3) bekezdés szerinti jogait, a védjegyjogosult – feltéve, hogy azokra gazdasági tevékenység körében kerül sor – felléphet a következő cselekményekkel szemben is:

a) a védjeggyel azonos vagy ahhoz hasonló megjelölés elhelyezése olyan csomagoláson, címkén,

függőcímkén, biztonsági vagy eredetiséget igazoló elemen vagy eszközön, illetve egyéb olyan eszközön, amelyen a védjegy elhelyezhető;

b) bármely olyan csomagolás, címke, függőcímké, biztonsági vagy eredetiséget igazoló elem vagy eszköz, illetve bármely egyéb olyan eszköz eladásra való felkínálása, forgalomba hozatala vagy ilyen célú raktáron tartása, az országba történő behozatala vagy az onnan történő kivitele, amelyen a védjegyet elhelyezték.

(7) A védjegyoltalom jogosultja a védjegyoltalomból eredő jogaira hivatkozással felléphet a 23. § (1) bekezdése szerinti használóval szemben, ha az megsérti a használati szerződésnek

- a) az engedély időtartamára,
- b) a védjegynek az engedély alapján használható, a lajstromozás által lefedett alakjára,
- c) a használati engedéllyel érintett áruk vagy szolgáltatások körére,
- d) a védjegyhasználat területi hatályára, vagy
- e) a használó által gyártott áruk vagy nyújtott szolgáltatások minőségének biztosítására vonatkozó bármely feltételét.”

35. §

A Vt. 13. §-a helyébe a következő rendelkezés lép:

„13. §

Ha a védjegynek szótárban, lexikonban, enciklopédiában vagy más kézikönyvben – nyomtatott vagy elektronikus formában – való megjelenítése azt a benyomást kelti, hogy a védjegy az árujegyzékben szereplő áru vagy szolgáltatás fajtaneve, a kiadó a védjegyjogosult kérésére köteles haladéktalanul – nyomtatott művek esetén legkésőbb a következő kiadás alkalmával – feltüntetni, hogy a védjegyet lajstromozták.”

36. §

(1) A Vt. 14. §-át megelőző alcím címe helyébe a következő szöveg lép:

„A képviselő vagy az ügynök által jogosulatlanul lajstromoztatott védjegy használata elleni fellépés”

(2) A Vt. 14. §-a helyébe a következő rendelkezés lép:

„14. §

(1) Ha egy védjegy jogosultjának képviselője, illetve ügynöke a jogosult engedélye nélkül, saját nevében védjegybejelentést tesz vagy saját nevében lajstromoztatja a védjegyet, a jogosult felléphet az ügynök vagy a képviselő védjegyhasználatával szemben, és ehelyett vagy emellett kérheti a védjegyoltalmi igény vagy a védjegyoltalom saját részére történő átruházását is.

(2) Az (1) bekezdés nem alkalmazható, ha a képviselő vagy az ügynök igazolja, hogy eljárása helyénvaló volt.”

37. §

A Vt. 15. §-a helyébe a következő rendelkezés lép:

„15. §

(1) A védjegyoltalom alapján a védjegyjogosult nem tilthat el mást attól, hogy gazdasági tevékenységének gyakorlása során, a tisztességes ipari és kereskedelmi gyakorlattal összhangban használja

a) saját nevét vagy címét;

b) a megkülönböztetésre eredendően nem alkalmas, vagy az áru vagy a szolgáltatás fajtájára, minőségére, mennyiségére, rendeltetésére, értékére, földrajzi eredetére, előállítási, illetve teljesítési idejére vagy egyéb jellemzőjére vonatkozó megjelölést vagy jelzést;

c) a védjegyet a védjegyjogosult áruinak vagy szolgáltatásainak ekként történő azonosítása vagy azokra való hivatkozás céljából, így akkor is, ha a védjegy használata szükséges az áru vagy a szolgáltatás rendeltetésének jelzésére, különösen tartozékok vagy alkatrészek esetében.

(2) Az (1) bekezdés a) pontja alapján saját nevére vagy címére a védjegyjogosulttal szemben csak természetes személy hivatkozhat.”

38. §

A Vt. 16. § (2) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(2) Az (1) bekezdésben foglalt rendelkezés nem alkalmazható, ha a védjegyjogosultnak jogos érdeke fűződik ahhoz, hogy az áruk további forgalmazását ellenezze, különösen akkor, ha az áru állagát, állapotát – az első forgalomba hozatalt követően – megváltoztatták, illetve károsították.”

39. §

(1) A Vt. 17. § (1) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(1) Ha a 4. § (2) bekezdése szerinti korábbi védjegy jogosultja öt éven át megszakítás nélkül eltúrte egy későbbi védjegy belföldön történő használatát, noha tudomása volt e használatról, a továbbiakban nem léphet fel e későbbi védjegy használatával szemben [27/B. § (1) bek.], valamint korábbi védjegyére hivatkozva nem kérheti a későbbi védjegy törlését sem [33. § (2) bek. b) pont].”

(2) A Vt. 17. § (4)-(5) bekezdése helyébe a következő rendelkezések lépnek:

„(4) A későbbi védjegy jogosultja akkor sem léphet fel a korábbi védjegy használatával szemben, ha a későbbi védjeggyel szemben a korábbi jogra az (1) bekezdés alapján már nem lehet hivatkozni.

(5) Az (1)-(4) bekezdésben foglalt rendelkezéseket megfelelően alkalmazni kell az 5. § (1) bekezdés a)-b) pontjában és (2) bekezdés a) pontjában említett korábbi jogokra is.”

40. §

A Vt. 18. §-a helyébe a következő rendelkezés lép:

„18. §

(1) Ha a védjegyjogosult a lajstromozás napjától számított öt éven belül nem kezdte meg belföldön a védjegy tényleges használatát az árujegyzékben szereplő árukkal és szolgáltatásokkal kapcsolatban, vagy ha az ilyen használatot öt éven át megszakítás nélkül elmulasztotta, a védjegyre alkalmazni kell az e törvényben előírt jogkövetkezményeket [4. § (3) bek., 27/A. §, 30. § (1) bekezdés d) pont, 33. § (2) bekezdés a) pont, 34. §, 61/E. §, 73. § (2) bek.], kivéve, ha a védjegyjogosult a használat elmaradását kellőképpen igazolja.

(2) Az (1) bekezdés alkalmazásában a lajstromozás napjának a különleges gyorsított eljárás [64/A. § (7) bek.] során lajstromozott védjegy tekintetében azt a napot kell tekinteni,

a) amely a 61/B. § (1) bekezdése szerinti időszak lejártát követi, vagy

b) – felszólalás esetén – amelyen a felszólalást jogerősen elbíráló határozatot meghozták.

(3) Az (1) bekezdés alkalmazásában a lajstromozás napjának a Magyarországra kiterjedő hatállyal lajstromozott nemzetközi védjegy tekintetében – esettől függően – a 76/P. § (5), (5c), (5d) vagy (5e) bekezdésében meghatározott lajstromozási napot kell tekinteni.

(4) Az (1) bekezdés alkalmazásában a védjegy tényleges belföldi használatának minősül a következő:

a) a védjegy olyan alakban történő használata, amely a lajstromozott alaktól csak a megkülönböztető képességet nem érintő elemekben tér el, függetlenül attól, hogy a védjegyet a védjegyjogosult javára a használt alakban is lajstromozták-e;

b) a védjegy elhelyezése a belföldön lévő árun vagy annak csomagolásán kizárólag az országból történő kivitel céljából.

(5) A védjegynek a védjegyjogosult engedélyével történő használatát e § alkalmazásában a védjegyjogosult részéről történő használatnak kell tekinteni.

(6) Európai uniós védjegy esetében az ennek a §-nak megfelelő használaton az európai uniós védjegyrendelet 18. cikkében foglalt előírásoknak megfelelő használatot kell érteni.”

41. §

A Vt. 19. § (1) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(1) A védjegyhez kapcsolódó és a védjegybejelentésből, illetve a védjegyoltalomból eredő jogok forgalomképes vagyoni értékű jogot képeznek.”

42. §

(1) A Vt. 20. §-át megelőző alcím címe helyébe a következő szöveg lép:

„Megterhelés és végrehajtás alá vonhatóság”

(2) A Vt. 20. §-a helyébe a következő rendelkezés lép:

„20. §

A védjegyhez kapcsolódó és a védjegybejelentésből, illetve a védjegyoltalomból eredő jogok megterhelhetők és végrehajtás alá vonhatók. Jelzalogjog alapításához a zálogszerződés írásba foglalása és a jelzalogjognak a védjegylajstromba való bejegyzése szükséges.”

43. §

(1) A Vt. a következő 27/A. §-sal egészül ki:

„27/A. §

(1) A védjegyjogosult csak akkor léphet fel a megjelölés használata ellen, ha a védjegybitorlási per megindításakor a 34. § alapján nem lenne megállapítható a védjegyoltalom megszűnése.

(2) Az alperes kérelmére a védjegyjogosultat terheli annak bizonyítása, hogy

a) a keresetlevél benyújtását megelőző öt éves időszak során a 18. §-ban foglaltaknak megfelelően ténylegesen használta a védjegyet az árujegyzékében szereplő, a keresetben hivatkozott árukkal vagy szolgáltatásokkal kapcsolatban; vagy

b) a használat elmulasztására alapos oka volt,

feltéve, hogy a keresetlevél benyújtásának napján a 18. § (1)-(3) bekezdésében meghatározott öt éves időszak már eltelt.”

(2) A Vt. a következő 27/A. §-t megelőző alcímmel egészül ki:

„A használat hiánya mint védekezés védjegybitorlási perben”

44. §

(1) A Vt. a következő 27/B. §-sal egészül ki:

„27/B. §

(1) A védjegyjogosult nem léphet fel a későbbi védjegy használata ellen, ha a későbbi védjegy a 33. § (2) vagy (2a) bekezdése vagy a 73. § (3) bekezdése alapján nem lenne törölhető.

(2) A védjegyjogosult nem léphet fel a későbbi európai uniós védjegy használata ellen, ha a későbbi védjegy az európai uniós védjegyrendelet 60. cikk (1), (3) vagy (4) bekezdése, 61. cikk (1) vagy (2) bekezdése vagy 64. cikk (2) vagy (3) bekezdése értelmében nem lenne törölhető.

(3) Ha a védjegyjogosult az (1) és (2) bekezdés értelmében nem léphet fel a későbbi védjegy használata ellen, a későbbi védjegy jogosultja akkor sem követelheti a korábbi védjegy használatától való eltiltást, ha a korábbi jogra a későbbi védjeggyel szemben már nem lehet hivatkozni.”

(2) A Vt. a következő 27/B. §-t megelőző alcímmel egészül ki:

„A későbbi védjegy jogosultjának továbbhasználati joga mint védekezés a védjegybitorlási perben”

45. §

(1) A Vt. 29. § (2) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(2) Védjegybitorlás miatt a használó saját nevében csak a védjegyjogosult hozzájárulásával indíthat pert, kivéve, ha őt a perindításra a használati szerződés feljogosította. Kizárólagos használati engedély esetén azonban a használó saját nevében, a védjegyjogosult hozzájárulása nélkül is pert indíthat a védjegybitorlóval szemben, ha a védjegyjogosultat előzetesen a per megindítására felhívta, és a védjegyjogosult a felhívástól számított harminc napon belül nem indított védjegybitorlási pert.”

(2) A Vt. 29. §-a a következő (3) bekezdéssel egészül ki:

„(3) A használó a neki okozott kár megtérítése céljából a védjegyjogosult által indított bitorlási perbe a védjegyjogosult pertársaként beléphet. A perbelépés határidejére a Polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 52. § (2) bekezdésének a) pontját, a pertársak viszonyára pedig a Pp. 38. § (3) bekezdését és 39. §-át kell megfelelően alkalmazni.”

46. §

(1) A Vt. 30. § (1) bekezdés c)-e) pontja helyébe a következő rendelkezések lépnek:

(A védjegyoltalom megszűnik, ha)

„c) a védjegyet törölték (33. §), a bejelentés napjára visszaható hatállyal,

d) a védjegyjogosult a védjegy tényleges használatát elmulasztotta (18. §, 34. §), a megszűnés megállapítására irányuló eljárás megindításának napjára visszaható hatállyal,

e) a védjegy elveszítette megkülönböztető képességét vagy megtévesztővé vált (35. §), a megszűnés megállapítására irányuló eljárás megindításának napjára visszaható hatállyal.”

(2) A Vt. 30. §-a a következő (3) bekezdéssel egészül ki:

„(3) A (2) bekezdés alkalmazásában a megszűnés megállapítására irányuló kérelem benyújtására okot adó körülmény bekövetkezése időpontjának – az ellenkező bizonyításáig – a kérelmező ütköző későbbi védjegybejelentésének elsőbbségi időpontját kell tekinteni, feltéve, hogy a kérelmező tett ilyen védjegybejelentést.”

47. §

(1) Vt. 33. § (2) bekezdés a) pontja helyébe a következő rendelkezés lép:

(A védjegy nem törölhető, ha)

„a) olyan korábbi védjeggyel [4. § (2) bek.] ütközik, amelynek használata a törlési kérelem benyújtásakor nem felelt meg a 18. § előírásainak, vagy amelynek oltalma a törlési kérelem

benyújtásakor már nem áll fenn; vagy”

(2) A Vt. 33. §-a a következő (2a)-(2b) bekezdéssel egészül ki:

„(2a) A korábbi védjegyre alapított törlési kérelem akkor sem teljesíthető, ha az alábbi okok bármelyike miatt a későbbi védjegy bejelentésének vagy elsőbbségének napján nem lett volna teljesíthető:

- a) a korábbi védjegy, amely a 2. § (2) bekezdés a)-c) pontja alapján törölhető lett volna, még nem szerzett megkülönböztető képességet a 2. § (3) bekezdése szerint;
- b) a törlési kérelem a 4. § (1) bekezdés b) pontján alapul, és a korábbi védjegy megkülönböztető képessége még nem volt elegendő annak alátámasztására, hogy a 4. § (1) bekezdés b) pontjának értelmében vett összetéveszthetőség fennáll;
- c) a törlési kérelem a 4. § (1) bekezdés c) pontján alapul, és a korábbi védjegy még nem tett szert a 4. § (1) bekezdés c) pontja szerinti jóhírnévre.

(2b) A 2. § (2) bekezdés a)-c) pontja alapján nem törölhető a védjegy, ha használata révén a törlésre irányuló kérelem benyújtásának napját megelőzően megkülönböztető képességet szerzett.”

48. §

A Vt. 34. § (2) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(2) A védjegyoltalomnak a használat hiánya miatti megszűnése nem állapítható meg, ha a 18. § (1)-(3) bekezdésében meghatározott időtartam elteltét követően, de a használat hiánya miatti megszűnés megállapítása iránti kérelem benyújtását megelőzően megkezdik, illetve folytatják a tényleges védjegyhasználatot. E rendelkezés nem alkalmazható, ha a védjegyjogosult a tényleges védjegyhasználatot a kérelem benyújtását megelőző – de legkorábban a használat elmulasztásának öt éves időtartama lejártakor kezdődő – három hónapos időszakban csupán azt követően kezdi meg, illetve folytatja, hogy értesül arról: a használat hiánya miatt a megszűnés megállapítását kérhetik.”

49. §

A Vt. 35. § (1) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(1) A védjegyoltalom megszűnik, ha

- a) a megjelölés a védjegyjogosult magatartása vagy mulasztása következtében azoknak az áruknak vagy szolgáltatásoknak az üzleti forgalomban szokásos nevévé vált, amelyekre lajstromozták; vagy
- b) a védjegy – a védjegyjogosult általi vagy a védjegyjogosult engedélyével történő használat következtében – megtevesztővé vált, különösen az áruk vagy a szolgáltatások jellegét, minőségét vagy földrajzi származását illetően.”

50. §

(1) A Vt. 38. §-a a következő (2b) bekezdéssel egészül ki:

„(2b) E törvény eltérő rendelkezése hiányában a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala hatáskörébe tartozó védjegyügyekben a kérelemnek tartalmaznia kell

- a) a természetes személy kérelmező és – képviselő esetén – képviselő nevét és lakcímét, továbbá – elektronikus úton történő kapcsolattartás esetén – az ilyen módon kapcsolatot tartó természetes személy születési helyét és idejét, valamint anyja nevét;
- b) a nem természetes személy kérelmező és – képviselő esetén – képviselő nevét, székhelyét, továbbá elektronikus úton történő kapcsolattartás esetén adószámát; továbbá
- c) nem elektronikus úton történő kapcsolattartás esetén a kérelmező vagy képviselője aláírását.”

(2) A Vt. 38. § (3) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(3) Védjegyügyekben nem alkalmazandó az Ákr. 3. §-a, 5. § (1) bekezdése, 13. § (8) bekezdése, 21. §-a, 26. §-a, 37. § (2) bekezdése, 46. § (2) bekezdése, 48. § (1)-(4) bekezdése, 62. § (1) bekezdése, 74. § (1) bekezdése, 75. §-a, 76. §-a, 87. §-a, 94. § (2) bekezdése, 97. §-a, 127. § (2) bekezdése és 130. §-a.”

51. §

(1) A Vt. 40. § (3a) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(3a) A (2) bekezdésben felsorolt eljárásokban az ügyfeleknek beadványaikat és azok mellékleteit elektronikus kapcsolattartás esetén egy példányban, egyéb esetben eggyel több példányban kell benyújtaniuk a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatalához, mint ahány ellenérdekű fél az eljárásban részt vesz; ha több félnek közös képviselője van, részükre együttesen egy példányt kell számításba venni. Ha az ügyfél a beadványát vagy annak mellékleteit az előírtnál kevesebb példányban nyújtotta be, a (4) bekezdés szerinti hiánypótlás elmaradása esetén a felszólalást, a törlési kérelmet és a megszűnés megállapítására irányuló kérelmet visszavontnak kell tekinteni, a bejelentő vagy a védjegyjogosult nyilatkozatát pedig be nem nyújtottak kell tekinteni.”

(2) A Vt. 40. § (4) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(4) Ha a védjegyügyekben előterjesztett kérelemnek vagy mellékleteinek pótolható hiányosságai vannak, az ügyfelet a beadvánnyal kapcsolatos hiányok pótlására vagy nyilatkozattételre kell felhívni a mulasztás jogkövetkezményeire történő figyelmeztetés mellett. Ha a kérelem a hiánypótlás, illetve a nyilatkozat ellenére sem felel meg a vizsgált követelményeknek, és e törvény ehhez eltérő jogkövetkezményt nem fűz, a kérelmet el kell utasítani. Ha az ügyfél a felhívásra a kitűzött határidőben nem válaszol, a kérelmet – ha e törvény ehhez eltérő jogkövetkezményt nem fűz – visszavontnak kell tekinteni.”

52. §

(1) A Vt. 47. § (2) bekezdés k) pontja helyébe a következő rendelkezés lép:

(A védjegyrajstromban fel kell tüntetni különösen)

- „k) a védjegyoltalom megszűnését, annak jogcímét és időpontját, valamint a védjegyoltalom korlátozását”

(2) A Vt. 47. § (2) bekezdése a következő n)-o) ponttal egészül ki:

(A védjegyrajstromban fel kell tüntetni különösen)

„n) a védjegyoltalomra alapított jelzálogjogot és a végrehajtás alá vonás vagy foglalás tényét, valamint

o) a 18. § (1) bekezdésében meghatározott ötéves időszak 18. § (1)-(3) bekezdései szerint meghatározott kezdő napját.”

53. §

(1) A Vt. 50. § (3) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(3) A 38. § (2) bekezdésétől eltérően a védjegybejelentési kérelemnek tartalmaznia kell a bejelentő nevét és lakcímét vagy székhelyét, képviselő esetén a bejelentő képviselőjének nevét és lakcímét vagy székhelyét, továbbá – nem elektronikus úton történő kapcsolattartás esetén – a kérelmező vagy képviselője aláírását.”

(2) A Vt. 50. §-a a következő (3a)-(3b) bekezdéssel egészül ki:

„(3a) Ha a bejelentő vagy képviselője a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala hatáskörébe tartozó védjegyügyben elektronikus kapcsolattartásra kötelezett vagy elektronikus úton kíván kapcsolatot tartani a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatalával, a védjegybejelentési kérelemnek a (3) bekezdésben meghatározott adatokon túl tartalmaznia kell

a) a természetes személy bejelentő, illetve képviselő születési helyét és idejét, valamint anyja nevét,

b) a nem természetes személy bejelentő, illetve képviselő adószámát.

(3b) A védjegybejelentést egyebekben a védjegybejelentés részletes alaki szabályairól és az iparjogvédelmi beadványok elektronikus úton való benyújtásáról szóló jogszabályokban meghatározott részletes követelményeknek megfelelően kell benyújtani.”

54. §

(1) A Vt. 51. § (1) bekezdés b)-c) pontja helyébe a következő rendelkezések lépnek:

(A védjegybejelentés napja az a nap, amelyen a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatalához beérkezett bejelentés legalább a következőket tartalmazza:)

„b) a bejelentő nevét, továbbá lakcímét vagy székhelyét vagy biztonságos kézbesítési szolgáltatási címét, képviselő esetén a képviselő nevét, továbbá lakcímét vagy székhelyét vagy biztonságos kézbesítési szolgáltatási címét, vagy a bejelentővel való kapcsolatfelvételt lehetővé tevő más adatot ,

c) a megjelölés olyan ábrázolását, amely kielégíti az 1. § (1) bekezdés b) pontjában foglalt követelményeket, és”

(2) A Vt. 51. § (1) bekezdése a következő d) ponttal egészül ki:

(A védjegybejelentés napja az a nap, amelyen a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatalához beérkezett bejelentés legalább a következőket tartalmazza:)

„d) az 52. § (2) bekezdése szerinti árujegyzéket, függetlenül attól, hogy ez az árujegyzék megfelel-e az egyéb követelményeknek.”

55. §

(1) A Vt. 52. § (3) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(3) A védjegybejelentésben az árujegyzékben szereplő árukat és szolgáltatásokat a gyári vagy kereskedelmi védjegyekkel ellátható termékek és szolgáltatások nemzetközi osztályozására vonatkozó Nizzai Megállapodás által létrehozott osztályozási rendszerrel (a továbbiakban: nizzai osztályozás) összhangban kell osztályozni.”

(2) A Vt. 52. §-a a következő (4)-(7) bekezdéssel egészül ki:

„(4) A védjegybejelentésben az árukat és szolgáltatásokat kellően egyértelműen és pontosan kell meghatározni annak érdekében, hogy a jogalkalmazó szervek és a gazdasági élet szereplői önmagában az árujegyzék alapján képesek legyenek meghatározni az igényelt védjegyoltalom terjedelmét.

(5) A nizzai osztályozás fejezetcímeiben található általános fogalmak vagy más általános kifejezések akkor használhatók, ha azok megfelelnek a (4) bekezdés szerinti egyértelműség és pontosság követelményének.

(6) Az általános kifejezéseket – beleértve a nizzai osztályozás fejezetcímeiben szereplő általános fogalmakat – úgy kell értelmezni, hogy azokba a kifejezés szó szerinti jelentése által egyértelműen jelölt áruk és szolgáltatások tartoznak.

(7) Az áruk és szolgáltatások nem minősülnek egymáshoz hasonlóknak, illetve egymástól eltérőnek kizárólag azon az alapon, hogy a nizzai osztályozás azonos, illetve eltérő osztályában szerepelnek.”

56. §

A Vt. 59. § (1) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(1) Ha a védjegybejelentés megfelel az 55. § alapján vizsgált feltételeknek, a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala megvizsgálja a bejelentést abból a szempontból, hogy az kielégíti-e az 50. § (2)-(3b) bekezdésében meghatározott alaki követelményeket, valamint a megjelölés egységére és az árujegyzék meghatározására vonatkozó, 52. §-ban foglalt követelményeket.”

57. §

A Vt. 61/B. § (1) bekezdés b) és c) pontja helyébe a következő rendelkezések lépnek:

„b) az 5. § (1) bekezdés a)-b) pontjában meghatározott jog jogosultja, továbbá iparjogvédelmi jog esetében a hasznosítási szerződés alapján hasznosítási joggal bíró hasznosító, szerzői jogi jogosultság esetében a felhasználási szerződés alapján felhasználásra jogosult személy;

c) az 5. § (2) bekezdés a) pontja alapján a korábbi használó, továbbá az 5. § (2) bekezdés b)

pontja alapján az eredetmegjelölés vagy földrajzi jelzés oltalmából fakadó jogokat gyakorolni jogosult személy;”

58. §

(1) A Vt. 61/D. § (1) és (2) bekezdése helyébe a következő rendelkezések lépnek:

„(1) Felszólalás esetén a felek számára – együttes kérelmük alapján – egy alkalommal legalább kettő, de legfeljebb négy hónapos határidőt kell biztosítani egyezségkötésre. Ez alatt az időszak alatt az eljárás szünetel.

(2) A Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala az írásbeli előkészítést követően szóbeli tárgyalást tart, ha a tényállás tisztázásához szükség van a bejelentő és a felszólaló együttes meghallgatására, vagy ha a felek ezt kellő időben egybehangzóan kérik.”

(2) A Vt. 61/D. §-a a következő (1a) bekezdéssel egészül ki:

„(1a) A Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala a felszólalással kapcsolatban nyilatkozattételre hívja fel a bejelentőt; majd – a (2) bekezdésben szabályozott eset kivételével – írásbeli előkészítés után határoz a védjegy lajstromozásának kérdésében. Az eljárást befejező végzés és az egyezséget jóváhagyó határozat tárgyaláson kívül is meghozható.”

59. §

(1) A Vt. 61/E. § (1) és (2) bekezdése helyébe a következő rendelkezések lépnek:

„(1) Ha a felszólalás korábbi védjeggyel való ütközésen alapul, a bejelentő kellő időben előterjesztett kérelmére a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala – feltéve, hogy a 18. § (1)-(3) bekezdésében a korábbi védjegy tényleges használatának megkezdésére előírt ötéves időszak a védjegybejelentés bejelentési napján vagy igényelt elsőbbség esetén elsőbbségi napján már eltelt – a felszólalót felhívja annak bizonyítására, hogy

a) saját védjegyét a védjegybejelentés bejelentési napját vagy igényelt elsőbbség esetén elsőbbségi napját megelőző ötéves időszakban a 18. § előírásainak megfelelően ténylegesen használta, vagy

b) a használat elmaradása kellőképpen igazolható.

(2) A védjegybejelentés nem utasítható el olyan felszólalás alapján, amellyel kapcsolatban az (1) bekezdésben szabályozott bizonyítás sikertelen volt. Ha a korábbi védjegy jogosultja a védjegyet csak az árujegyzékben szereplő áruk vagy szolgáltatások egy részével összefüggésben használta az (1) bekezdésben foglaltaknak megfelelően, a felszólalás elbírálása szempontjából úgy kell tekinteni, mintha a védjegyet csak ezekre az árukra vagy szolgáltatásokra nézve lajstromozták volna.”

(2) A Vt. 61/E. §-a a következő (2a) bekezdéssel egészül ki:

„(2a) A védjegybejelentés nem utasítható el olyan korábbi védjegyre alapított felszólalás alapján, amelynek oltalma a védjegybejelentés benyújtásának napján már nem áll fenn.”

60. §

A Vt. 65. §-a helyébe a következő rendelkezés lép:

„65. §

(1) A védjegyoltalom megújítását [11. § (2) bek.] a védjegyjogosult, valamint jogszabály vagy szerződés által erre felhatalmazott személy kérheti a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatalától.

(2) A védjegyoltalom megújításáért az iparjogvédelmi eljárások igazgatási szolgáltatási díjairól szóló jogszabályban meghatározott díjat kell fizetni. A megújítási díj megfizetése önmagában nem minősül megújításra irányuló kérelemnek.

(3) A Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala legalább hat hónappal az oltalom lejártának napját megelőzően értesíti a védjegyjogosultat a megújítás lehetőségéről. A tájékoztatás elmaradásáért a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala nem felel, és az nem érinti a védjegyoltalom lejártát.

(4) A megújítási kérelmet az oltalom lejártának napját megelőző hat hónapon belül kell benyújtani, a megújítási díj megfizetése mellett. Ennek elmulasztása esetén a kérelmet – a megújítási díj kiegészítő díjjal növelt összegének megfizetése mellett – az oltalom lejártának napjától számított további hat hónapon belül is be lehet nyújtani.

(5) Ha a védjegy lajstromozásának időpontja későbbi, mint a védjegyoltalom lejártának időpontja, a megújítási kérelmet – a megújítási díj megfizetése mellett – a lajstromozást követő hat hónapon belül is be lehet nyújtani.

(6) A megújítási kérelemben meg kell jelölni az érintett védjegy lajstromszámát; a kérelemre és mellékleteire egyébként a védjegybejelentés kellékeire megállapított rendelkezéseket [50. § (2)-(3b) bek.] kell megfelelően alkalmazni.

(7) A védjegyoltalom megújítása kapcsán a megjelölés nem változtatható meg, az árujegyzék pedig nem bővíthető.”

61. §

A Vt. 66. § (1) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(1) Ha a megújítási kérelem nem felel meg a 65. §-ban előírt követelményeknek – ideértve a megújítási díj megfizetését is –, a kérelmezőt hiánypótlásra, illetve nyilatkozattételre kell felhívni. Ha a megújítási kérelem díját csak részben fizették meg, a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala a kérelmezőt nyilatkozattételre hívja fel arra vonatkozóan, hogy a megújítást az árujegyzék mely részére nézve kéri.”

62. §

A Vt. 67. § (1) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(1) Ha a kérelem megfelel a 65. §-ban előírt követelményeknek, a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala a védjegyoltalmat megújítja. Ha a megújítási kérelemben a védjegyoltalom megújítását csak az árujegyzékben szereplő egyes árukra vagy szolgáltatásokra nézve kéri, a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala a védjegyoltalmat csak az árujegyzéknek erre a részére nézve újítja meg. A védjegyoltalom megújításának hatálya a védjegyoltalom lejártának napját követő napon kezdődik, a lejáratot követő megújítás esetén pedig erre a napra visszamenő hatállyal történik.”

63. §

A Vt. 72. § (3) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(3) A kérelemben meg kell jelölni a 38. § (2b) bekezdésében meghatározott adatokat, a törlés alapjául szolgáló okokat, és mellékelni kell az okirati bizonyítékokat. A törlési kérelem – ha nem a védjegy teljes egészében való törlését célozza – irányulhat a védjegy árujegyzékének egy részére is.”

64. §

A Vt. 73. § (1)-(3) bekezdése helyébe a következő rendelkezések lépnek:

„(1) A Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala a védjegy törlése iránti kérelemmel kapcsolatban nyilatkozattételre hívja fel a védjegyjogosultat; majd írásbeli előkészítés után szóbeli tárgyalás alapján határoz a védjegy törléséről, a védjegyoltalom korlátozásáról vagy a kérelem elutasításáról. Ha a védjegyjogosult a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatalának felhívására határidőben nem nyilatkozik, a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala a rendelkezésére álló adatok alapján, szóbeli tárgyalás megtartása nélkül dönt. Az eljárást befejező végzés vagy az egyezséget jóváhagyó határozat tárgyaláson kívül is meghozható. A Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala által a kérelmező számára kitűzött határidő elteltét követően a törlés alapjául szolgáló okként nem jelölhető meg olyan ok, amelyet az említett határidőn belül nem jelöltek meg a törlés okaként. Az így megjelölt okot az eljárást befejező határozat meghozatalakor figyelmen kívül kell hagyni.

(2) Ha a törlési kérelem a kérelmező korábbi védjegyével való ütközésen alapul, a későbbi védjegy jogosultjának kellő időben előterjesztett kérelmére a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala – feltéve, hogy a törlési kérelem benyújtásakor a korábbi védjegy lajstromozásától számított ötéves időszak eltelt – a kérelmezőt felhívja annak bizonyítására, hogy

- a) saját védjegyét a törlési kérelem benyújtásának napját megelőző ötéves időszakban a törlési kérelemben említett, a védjegy árujegyzékében szereplő árukkal és szolgáltatásokkal összefüggésben a 18. § előírásainak megfelelően ténylegesen használta, vagy
- b) a használat elmaradása kellőképpen igazolható.

(2a) Ha a korábbi védjegy tényleges használatának megkezdésére a 18. § (1)-(3) bekezdésében előírt ötéves időszak a későbbi védjegy bejelentési napján vagy – igényelt elsőbbség esetén – elsőbbségi napján már eltelt, a kérelmezőnek a (2) bekezdésben foglaltakon túl azt is bizonyítania kell, hogy

- a) saját védjegyét a későbbi védjegybejelentés bejelentési napját vagy elsőbbségi napját megelőző ötéves időszakban a 18. § előírásainak megfelelően ténylegesen használta, vagy
b) a használat elmaradása kellőképpen igazolható.

(3) A védjegy nem törölhető olyan törlési kérelem alapján, amellyel kapcsolatban a (2)-(2a) bekezdésben szabályozott bizonyítás sikertelen volt. Ha a korábbi védjegy jogosultja a védjegyet csak az árujegyzékben szereplő áruk vagy szolgáltatások egy részével összefüggésben használta a (2)-(2a) bekezdésben foglaltaknak megfelelően, a törlési kérelem elbírálása szempontjából úgy kell tekinteni, mintha a védjegyet csak ezekre az árukra vagy szolgáltatásokra nézve lajstromozták volna.”

65. §

(1) A Vt. 75. §-át megelőző alcím címe helyébe a következő szöveg lép:

„Használat hiánya, megkülönböztető képesség elvesztése vagy megtévesztővé válás miatt bekövetkező megszűnés megállapítása”

(2) A Vt. 75. § (2) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(2) A kérelemben meg kell jelölni a 38. § (2b) bekezdésében meghatározott adatokat, a megszűnés okait, és mellékelni kell az okirati bizonyítékokat. Ha a 30. § (2) bekezdése alapján a megszűnés megállapítását a 30. § (1) bekezdés d) vagy e) pontjában meghatározott időpontnál korábbi időpontokra visszaható hatállyal kérik, erre a kérelemben utalni kell. Ha a megszűnés megállapítását a védjegy használatának hiánya miatt kérik, a védjegyjogosultat terheli annak bizonyítása, hogy a védjegyet a 18. § előírásainak megfelelően használta. A kérelem – ha nem a védjegyoltalom teljes egészében való megszűnésének megállapítását célozza – irányulhat a védjegy árujegyzékének egy részére is.”

66. §

A Vt. 76. § (1) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(1) A Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala a megszűnés megállapítása iránti kérelemmel kapcsolatban nyilatkozattételre hívja fel a védjegyjogosultat, majd – ha a védjegyjogosult a felhívásra határidőben nyilatkozik – írásbeli előkészítés után szóbeli tárgyalás alapján határoz a védjegyoltalom használat hiánya, megkülönböztető képesség elvesztése, illetve megtévesztővé válás miatti megszűnésének - teljes körű vagy részleges - megállapításáról vagy pedig a kérelem elutasításáról. Ha a védjegyjogosult a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatalának felhívására határidőben nem nyilatkozik, a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala a rendelkezésére álló adatok alapján, szóbeli tárgyalás megtartása nélkül dönt. Az eljárást befejező végzés tárgyaláson kívül is meghozható. A tárgyalás folyamán hozott döntések kihirdetésére, írásba foglalására és kézbesítésére a 73. § (5)-(7) bekezdését alkalmazni kell.”

67. §

(1) A Vt. 76/F. §-át megelőző alcím címe helyébe a következő szöveg lép:

„Az európai uniós védjeggyel kapcsolatban igényelt szenioritás”

(2) A Vt. 76/F. § (1) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(1) A Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala által e törvény alapján lajstromozott védjegy, amelynek szenioritását igényelték európai uniós védjeggyel kapcsolatban az európai uniós védjegyrendelet 39. és 40. cikke alapján, és amelynek oltalma megszűnt az oltalmi idő megújítás nélküli lejáta vagy lemondás miatt

a) törölhető, vagy

b) oltalmának megszűnése a használat hiánya, vagy a megjelölés megkülönböztető képességének elvesztése vagy megtévesztővé válása miatt megállapítható,

ha a törlés, illetve a megszűnés megállapításának feltételei a védjegyoltalom korábbi megszűnésének napján fennálltak.”

(3) A Vt. 76/F. §-a a következő (1a) bekezdéssel egészül ki:

„(1a) Ha az (1) bekezdés szerinti esetekben a védjegyet törlik vagy a védjegyoltalom megszűnését megállapítják, a szenioritás hatályát veszti.”

68. §

A Vt. 76/I. § (1) bekezdés e) pontja helyébe a következő rendelkezés lép:

„e) származási hivatal: a Jegyzőkönyv 2. cikk (2) bekezdése szerinti származási ország hivatala.”

69. §

A Vt. 76/J. § (1)-(4) bekezdése helyébe a következő rendelkezések lépnek:

„(1) A Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatalához benyújtott védjegybejelentés, valamint a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala által lajstromozott védjegy jogosultja a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala mint származási hivatal útján - a Jegyzőkönyv alapján - nemzetközi védjegybejelentést tehet a Nemzetközi Irodához.

(2) Ha a nemzetközi védjegybejelentést az (1) bekezdésben említett védjegy lajstromozása előtt nyújtják be, a bejelentő nyilatkozhat úgy, hogy a nemzetközi védjegybejelentést az (1) bekezdésben említett védjegy alapján kívánja megtenni. Ebben az esetben a benyújtás napjának a védjegy lajstromozásának napját kell tekinteni.

(3) A Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala akkor továbbítja a nemzetközi védjegybejelentést, ha a bejelentő

a) belföldön valóságos és működő ipari vagy kereskedelmi telephellyel rendelkezik,

b) lakóhelye belföldön van, vagy

c) magyar állampolgár.

(4) A nemzetközi védjegybejelentést a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatalánál mint származási hivatalnál a Jegyzőkönyvben előírt alaki követelményeknek megfelelően, az abban előírt módon és nyelvek egyikén kell benyújtani.”

70. §

(1) A Vt. 76/K. § (1) bekezdés b) pontja helyébe a következő rendelkezés lép:

(A Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala a nemzetközi védjegybejelentés továbbítását megelőzően megvizsgálja, hogy)

„b) benyújtották-e a továbbításra irányuló kérelmet, valamint azt, hogy az tartalmazza-e a 38. § (2b) bekezdésében meghatározott adatokat; a bejelentés pedig tartalmazza-e a bejelentő azonosítására alkalmas adatokat, a megjelölést, valamint az árujegyzéket;”

(2) A Vt. 76/K. § (2) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(2) Ha a továbbításra irányuló kérelem vagy a bejelentés nem felel meg az (1) bekezdés a)-c), illetve f) pontjaiban meghatározott követelményeknek – kivéve, ha a bejelentésben az árujegyzék szűkebb, mint a 76/J. § (1) bekezdésében említett védjegy árujegyzéke –, a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala felhívja a bejelentőt a hiányok pótlására. Ennek során a bejelentőt figyelmeztetni kell arra, hogy ha a kérelem benyújtását követő két hónapon belül a bejelentés nem érkezik be a Nemzetközi Irodához, a nemzetközi lajstromozás napja nem a kérelem benyújtásának a napja, hanem a Nemzetközi Irodához történő beérkezés napja lesz.”

71. §

A Vt. 76/M. § (3)-(4) bekezdése helyébe a következő rendelkezések lépnek:

„(3) A Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala az oltalom utólagos kiterjesztésére irányuló kérelem továbbítását megelőzően megvizsgálja, hogy

a) benyújtották-e a továbbításra irányuló kérelmet, valamint azt, hogy az tartalmazza-e a 38. § (2b) bekezdésében meghatározott adatokat; az oltalom utólagos kiterjesztésére irányuló kérelem pedig tartalmazza-e a jogosult, illetve képviselője aláírását;

b) az oltalom utólagos kiterjesztésére irányuló kérelmet a Jegyzőkönyvben előírt módon nyújtották-e be.

(4) Ha a továbbításra irányuló kérelem vagy az oltalom utólagos kiterjesztésére irányuló kérelem nem felel meg a (3) bekezdés a) pontjában meghatározott követelményeknek, a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala felhívja a kérelmezőt a hiányok pótlására. Ennek elmaradása esetén a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala a továbbításra irányuló kérelmet elutasítja.”

72. §

(1) A Vt. X/C. Fejezete a következő 76/U. §-al egészül ki:

„76/U. §

(1) A Jegyzőkönyv 9^{quinqies} cikke szerinti átalakítási kérelmet a nemzetközi lajstromozás törlésének napjától számított három hónapon belül kell benyújtani a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatalához.

(2) Az átalakításra irányuló kérelem benyújtását követő négy hónapon belül be kell nyújtani az árujegyzék magyar nyelvű fordítását, valamint két hónapon belül meg kell fizetni a bejelentési díjnak az iparjogvédelmi eljárások igazgatási szolgáltatási díjairól szóló jogszabályban meghatározott mértékét kitevő átalakítási díjat. Ezek elmaradása esetén az átalakításra irányuló kérelmet visszavontnak kell tekinteni.

(3) Egyebekben az átalakításra irányuló kérelem tekintetében a VII-IX. fejezetek rendelkezéseit kell megfelelően alkalmazni; ha azonban a nemzetközi lajstromozást a 76/P. § (5) és (5c)-(5e) bekezdéseiben meghatározott valamely lajstromozási napot követően törlik, a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala a megjelölést a 61-63. §-okban foglalt rendelkezések alkalmazása nélkül védjegyként lajstromozza. Ebben az esetben a lajstromozás napjának a 76/P. § (5) és (5c)-(5e) bekezdései alapján meghatározott napot kell tekinteni.”

(2) A Vt. a következő 76/U. §-t megelőző alcímmel egészül ki:

„A nemzetközi lajstromozás átalakítása nemzeti védjegybejelentéssé”

73. §

A Vt. 77. § (11) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(11) A megváltoztatási kérelem bevezető részében fel kell tüntetni:

- a) az eljáró bíróság megnevezését,
- b) a kérelmező 38. § (2b) bekezdésében meghatározott azonosító adatait, illetve amennyiben van ellenérdekű fél, annak az ismert azonosító adatait, és
- c) a kérelmező jogi képviselőjének a 38. § (2b) bekezdésében meghatározott azonosító adatait és biztonságos kézbesítési szolgáltatási címét.”

74. §

(1) A Vt. 95. § (5)-(6) bekezdése helyébe a következő rendelkezések lépnek:

„(5) A védjegyjogosult vagy a védjegy olyan használója, aki jogosult saját nevében fellépni a bitorlással szemben – a bitorlás esetén támasztható polgári jogi igényeken felül – az ideiglenes intézkedésre vonatkozó feltételekkel kérheti a bíróságtól

- a) biztosítási intézkedés elrendelését a bírósági végrehajtásról szóló törvény szabályai szerint, ha valószínűsítette, hogy a kártérítés, illetve a bitorlással elért gazdagodás visszatérítése iránti követelésének későbbi kielégítése veszélyben van;
- b) a bitorló kötelezését banki, pénzügyi és kereskedelmi adatainak és iratainak közlésére, illetve bemutatására az a) pont szerinti biztosítási intézkedés elrendelése céljából;
- c) ellenbiztosíték adását, ha ennek fejében - a védjegybitorlás abbahagyásának követelése helyett

- hozzájárul a feltételezett védjegybitorlási cselekmények bitorló általi folytatásához.

(6) Az ellenbiztosíték adását az (5) bekezdés c) pontja alapján a bíróság erre irányuló kérelem hiányában is elrendelheti, feltéve, hogy a védjegyjogosult vagy a védjegy olyan használója, aki jogosult saját nevében fellépni a bitorlással szemben, előterjesztett bitorlás abbahagyása iránti kérelmet, és annak a bíróság nem ad helyt.”

(2) A Vt. 95. § (10) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(10) Előzetes bizonyításnak a per megindítása előtt helye van akkor is, ha a védjegyjogosult vagy a védjegy olyan használója, aki jogosult saját nevében fellépni a bitorlással szemben, a védjegybitorlás tényét vagy annak veszélyét elvárható mértékben valószínűsítette. Az előzetes bizonyítás tárgyában a bíróság soron kívül, legkésőbb az ilyen intézkedés iránti kérelem előterjesztésétől számított tizenöt napon belül végzéssel határoz. Az előzetes bizonyítást elutasító végzés ellen fellebbezésnek van helye, amelyet a másodfokú bíróság soron kívül, legkésőbb a fellebbezés benyújtásától számított tizenöt napon belül végzéssel bírál el. Ha a per még nem indult meg, az előzetes bizonyítást a Fővárosi Törvényszéknél kell kérni. Az előzetes bizonyítást a Fővárosi Törvényszék folytatja le.”

75. §

(1) A Vt. 96. § (1) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(1) Az együttes védjegy olyan védjegy, amelyet a védjegybejelentésben ilyenként jelölnek meg, és amely alkalmas arra, hogy valamely egyesület, köztestület vagy egyesülés tagjainak áruit vagy szolgáltatásait mások áruitól vagy szolgáltatásaitól megkülönböztesse.”

(2) A Vt. 96. §-a a következő (7) bekezdéssel egészül ki:

„(7) Az együttes védjegy lajstromozására irányuló bejelentés nem utasítható el, ha a bejelentő az együttes védjegy használatára vonatkozó szabályzat módosítása révén eleget tesz a 97. §-ban foglalt feltételeknek.”

76. §

A Vt. 99. §-a helyébe a következő rendelkezés lép:

„99. §

(1) A 34. § és 35. §-ban foglalt megszűnési okokon túlmenően az együttes védjegy oltalma megszűnik – a megszűnést megállapító határozatban megjelölt időpontban – akkor is, ha a védjegyjogosult nem teszi meg a szükséges intézkedéseket az együttes védjegy szabállyal ellentétes használatának megakadályozására.

(2) A 33. §-ban foglalt törlési okokon túlmenően, ha a megjelölés együttes védjegyként a 96. § (1)-(3) bekezdése és a 97. § alapján nem részesülhet oltalomban, az együttes védjegyet törölni kell,

kivéve, ha a védjegyjogosult a törlési eljárás során az együttes védjegy használatára vonatkozó szabályzatot úgy módosítja, hogy az eleget tesz a követelményeknek. Ha a megjelölés a 96. § (3) bekezdése alapján az oltalomból kizártnak válik, az együttes védjegy oltalmának megszűnését a megszűnés megállapítására irányuló kérelem benyújtásának napjára visszaható hatállyal kell megállapítani.

(3) Az együttes védjegy oltalmának megszűnését kell megállapítani akkor is, ha az együttes védjegy használatára vonatkozó szabályzat módosításának bejegyzésére a 97. § (5) bekezdésének megsértésével kerül sor, kivéve, ha a 97. §-ban foglalt követelményeknek az együttes védjegy használatára vonatkozó szabályzat további módosítása révén eleget tesz.”

77. §

A Vt. 100. §-a helyébe a következő rendelkezés lép:

„100. §

(1) Az együttes védjegy jogosultja az együttes védjegy használatára jogosult személyeknek a védjegy jogosulatlan használatával okozott kárért a használatra jogosult személyek nevében és javára az együttes védjegy használatára jogosult személyek perben állása nélkül kártérítést követelhet.

(2) Az együttes védjegy használatára tagsági jogviszonya alapján jogosult személy csak a védjegyjogosult hozzájárulásával indíthat pert a védjegybitorlás miatt. Az ilyen használó saját nevében, a védjegyjogosult hozzájárulása nélkül akkor indíthat pert a védjegybitorlás miatt, ha a védjegyjogosultat előzetesen a per megindítására felhívta, és a védjegyjogosult a felhívástól számított harminc napon belül nem indított védjegybitorlási pert.

(3) A használó a védjegy jogosulatlan használata következtében neki okozott kár megtérítése céljából a védjegyjogosult által indított bitorlási perbe – ha a védjegyjogosult az (1) bekezdés alapján nem követel a nevében és javára kártérítést – a védjegyjogosult pertársaként a perbe beléphet. A perbelépés határidejére a Pp. 52. § (2) bekezdésének a) pontját, a pertársak viszonyára pedig a Pp. 38. § (3) bekezdését és 39. §-át kell megfelelően alkalmazni.”

78. §

(1) A Vt. 101. § (1) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(1) A tanúsító védjegy olyan védjegy, amelyet a védjegybejelentésben ilyenként jelölnek meg, és amely alkalmas arra, hogy a védjegyjogosult által az anyagösszetétel, az áruk gyártási módja vagy a szolgáltatásnyújtás módja, illetve a minőség, pontosság vagy egyéb jellemző tekintetében tanúsított árukat vagy szolgáltatásokat megkülönböztesse az ilyen tanúsítással nem rendelkező más áruktól vagy szolgáltatásoktól.”

(2) A Vt. 101. §-a a következő (6a) bekezdéssel egészül ki:

„(6a) A 18. § szerinti tényleges használatnak kell tekinteni azt is, ha a tanúsító védjegyet bármely arra jogosult személy használja a 18. §-ban foglaltaknak megfelelően.”

(3) A Vt. 101. § (7) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(7) A tanúsító védjegyet törölni kell akkor is, ha a bejelentést a (2) bekezdés alapján arra nem jogosult nyújtotta be. A tanúsító védjegy oltalma megszűnik – a megszűnést megállapító határozatban megjelölt időpontban – akkor is, ha a védjegyjogosult utóbb nem felel meg a (2) bekezdésben foglalt követelményeknek.”

79. §

A Vt. 113. § (1) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(1) A földrajzi árujelző lajstromozására irányuló bejelentésnek tartalmaznia kell a bejelentési kérelmet, a földrajzi árujelző megnevezését, a termékjegyzéket és az egyéb mellékleteket. A bejelentési kérelemnek tartalmaznia kell a 38. § (2b) bekezdésében meghatározott adatokat. A bejelentést egyebekben a földrajzi árujelzőre vonatkozó bejelentés részletes alaki szabályairól és az iparjogvédelmi beadványok elektronikus úton való benyújtásáról szóló jogszabályokban meghatározott részletes követelményeknek megfelelően kell benyújtani.”

80. §

A Vt. 116/A. § (1) és (2) bekezdése helyébe a következő rendelkezések lépnek:

„(1) A mezőgazdasági termékek és az élelmiszerek földrajzi árujelzőinek uniós oltalmára az 1151/2012/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet rendelkezéseit kell alkalmazni.

(2) A szőlészeti és borászati termékek földrajzi árujelzőinek uniós oltalmára az 1308/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet rendelkezései, az ízesített borászati termékek földrajzi árujelzőinek oltalmára a 251/2014/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet rendelkezéseit kell alkalmazni.”

81. §

(1) A Vt. 116/F. § (1) bekezdés a) pontja helyébe a következő rendelkezés lép:

(A Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala a nemzetközi bejelentés továbbítását megelőzően megvizsgálja, hogy)

„a) benyújtották-e a továbbításra irányuló kérelmet, valamint azt, hogy az tartalmazza-e a 38. § (2b) bekezdésében meghatározott adatokat, a bejelentés pedig tartalmazza-e a származási ország megjelölését, a bejelentő nevét és lakcímét vagy székhelyét az eredetmegjelölést, a termékjegyzéket, az eredetmegjelöléshez tartozó földrajzi területet;”

(2) A Vt. 116/F. § (2) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(2) Ha a továbbításra irányuló kérelem vagy a bejelentés nem felel meg az (1) bekezdésben

meghatározott követelményeknek, a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala felhívja a bejelentőt a hiányok pótlására. Ha továbbításra irányuló kérelem a hiánypótlást követően sem elégíti ki az (1) bekezdés a) pontjában meghatározott követelményeket, a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala a továbbításra irányuló kérelmet elutasítja. Ha a továbbításra irányuló kérelmet nem lehet elutasítani, de a bejelentés a hiánypótlást követően sem elégíti ki az (1) bekezdésben meghatározott követelményeket, a nemzetközi bejelentést a bejelentő által benyújtott formában kell továbbítani a Nemzetközi Irodához.”

82. §

A Vt.-nek az „A törvény hatálybalépésére vonatkozó és az átmeneti rendelkezéseket megállapító szabályok” című alcíme a következő 120/B. §-sal egészül ki:

„120/B. §

(1) E törvénynek a 2018. évi ... törvénnyel megállapított rendelkezéseit – a (2)-(5) bekezdésekben foglalt eltérésekkel és kiegészítésekkel – a 2019. január 1-jén vagy azt követően indult eljárásokban kell alkalmazni.

(2) A 2019. január 1-jét megelőző bejelentési nappal lajstromozott védjegy törlésének és az ilyen védjegyoltalom megszűnése megállapításának feltételeire e törvény 2018. december 31-én hatályos rendelkezéseit kell alkalmazni, azzal az eltéréssel, hogy a 2019. január 1-jétől hatályos rendelkezéseket kell alkalmazni akkor, ha az e rendelkezések hatálybalépését megelőző bejelentési nappal lajstromozott védjegyet a hatálybalépést követően megújítják. Az így megújított védjegy törlése esetén a védjegyoltalom az előző oltalmi idő lejártának napjára visszaható hatállyal szűnik meg. Az eltérés nem alkalmazható akkor, ha a védjegy törlésének feltételei e törvény 2018. december 31-én hatályos szabályai szerint fennálltak.

(3) E törvénynek a 2018. évi ... törvénnyel megállapított 52. § (6) bekezdését a 2019. január 1-i vagy annál későbbi bejelentési nappal rendelkező védjegybejelentések és az ezek alapján lajstromozott védjegyek tekintetében kell alkalmazni.

(4) A 2019. január 1-jét megelőzően megkezdett védjegyhasználatra a védjegyoltalom tartalma és korlátai, a védjegyhasználat fogalma, valamint a védjegybitorlás tekintetében a használatnak a 2019. január 1-jén meglévő mértékéig e törvénynek a 2018. december 31-én hatályos rendelkezéseit kell alkalmazni.

(5) E törvénynek a 2018. évi ... törvénnyel megállapított 65. § (3)-(5) bekezdését azokra a védjegyekre kell alkalmazni, amelyeknek az oltalma a 2019. június 30-át követően jár le. A korábban lejárt védjegyoltalom tekintetében a 65. § (3)-(4) bekezdésének a 2018. december 31-én hatályos rendelkezéseit kell alkalmazni.”

83. §

A Vt. 122. §-a helyébe a következő rendelkezés lép:

„122. §

(1) Ez a törvény

- a) a szellemi tulajdonjogok érvényesítéséről szóló, 2004. április 29-i (EK) 2004/48/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvnek, valamint
- b) a védjegyekre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 2015. december 16-i (EU) 2015/2436 európai parlamenti és tanácsi irányelvnek való megfelelést szolgálja.

(2) Ez a törvény

- a) az európai uniós védjegyről szóló, 2017. június 14-i (EU) 2017/1001 európai parlamenti és tanácsi rendeletnek;
- b) a mezőgazdasági termékek és az élelmiszerek minőségrendszereiről szóló, 2012. november 21-i (EU) 1151/2012 európai parlamenti és tanácsi rendeletnek;
- c) az 1151/2012/EU európai parlamenti és tanácsi rendeletnek az oltalom alatt álló eredetmegjelölések, az oltalom alatt álló földrajzi jelzések és a hagyományos különleges termékek uniós szimbólumainak létrehozása tekintetében, valamint a származásra vonatkozó bizonyos szabályok, bizonyos eljárási szabályok és bizonyos kiegészítő átmeneti szabályok tekintetében történő kiegészítéséről szóló, 2013. december 18-i (EU) 664/2014 felhatalmazáson alapuló bizottsági rendeletnek;
- d) a szeszes italok meghatározásáról, megnevezéséről, kisereléséről, címkézéséről és földrajzi árujelzőinek oltalmáról, valamint az 1576/89/EK tanácsi rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2008. január 15-i (EK) 110/2008 európai parlamenti és tanácsi rendelet III. fejezetének;
- e) a szőlészeti és borászati termékek földrajzi árujelzőinek uniós oltalmára a mezőgazdasági termékpiacok közös szervezésének létrehozásáról, és a 922/72/EGK, a 234/79/EK, az 1037/2001/EK és az 1234/2007/EK tanácsi rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2013. december 17-i (EU) 1308/2013 európai parlamenti és tanácsi rendelet II. része II. címe I. fejezetének 2. szakaszának;
- f) az ízesített borászati termékek földrajzi árujelzőinek oltalmára az ízesített borászati termékek meghatározásáról, megnevezéséről, kisereléséről, jelöléséről és földrajzi árujelzőinek oltalmáról és az 1601/91/EGK tanácsi rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2014. február 26-i (EU) 251/2014 európai parlamenti és tanácsi rendelet III. fejezetének a végrehajtásához szükséges rendelkezéseket állapít meg.”

84. §

A Vt.

1. 3. § (2) bekezdés nyitó szövegrészében és 6. §-ában a „Ki van zárva a védjegyoltalomból a megjelölés, ha” szövegrész helyébe az „A megjelölés nem részesülhet védjegyoltalomban, ha” szöveg,
2. 3. § (3) bekezdésében az „Az illetékes” szövegrész helyébe az „A hatáskörrel rendelkező” szöveg,
3. 6. §-ában az „a képviselő, illetve az ügynök” szövegrész helyébe az „egy védjegy

jogosultjának képviselője, illetve ügynöke” szöveg,

4. 28. §-ában a „külön jogszabály” szövegrész helyébe az „a szellemi tulajdonjogokat sértő áruk elleni vámhatósági intézkedésekről szóló jogszabályok” szöveg,

5. 37. § (2) bekezdésében az „(X/B-X/D. fejezetek)” szövegrész helyébe az „(X/B-X/C. fejezetek)” szöveg,

6. 46/C. § (2) bekezdésében, 50. § (4) bekezdésében, 60/A. § (2) bekezdésében, 61/B. § (4) bekezdésében, 61/H. § (4) bekezdésében, 63. § (2) bekezdésében, 64/A. § (2) bekezdésében, 68. § (4) bekezdésében, 72. § (4) bekezdésében, 73/A. § (2) bekezdésében, 75. § (3) bekezdésében, 76/L. § (1) bekezdésében, 113. § (2) bekezdésében a „külön jogszabályban” szövegrész helyébe az „az iparjogvédelmi eljárások igazgatási szolgáltatási díjairól szóló jogszabályban” szöveg,

7. 49/A. §-ában az „a X/B-X/D. fejezetekben” szövegrész helyébe az „az X/B-X/C. fejezetekben” szöveg,

8. 50. § (4) bekezdésében a „két hónapon belül kell leróni” szövegrész helyébe az „egy hónapon belül kell megfizetni” szöveg,

9. 50. § (5) bekezdésében a „négy hónapon belül” szövegrész helyébe a „két hónapon belül” szöveg,

10. 61/A. § (1) bekezdésében és 64/A. § (6) bekezdés b) pontjában az „egy hónap” szövegrész helyébe a „tizenöt nap” szöveg,

11. 68. § (3) bekezdésében az „[50. § (2), (3) bek.]” szövegrész helyébe az „[50. § (2)-(3b) bek.]” szöveg,

12. 72. § (2) bekezdésében a „jog” szövegrész helyébe a „jog vagy jogok” szöveg,

13. 72. § (4) bekezdésében a „két” szövegrész helyébe az „egy” szöveg,

14. 76/E. § (1) bekezdésében a „113. cikkének (3) bekezdése” szövegrész helyébe a „140. cikk (5) bekezdése” szöveg,

15. 76/E. § (5) bekezdésében a „112. cikkének” szövegrész helyébe a „139. cikk” szöveg, az „50. § (3) bekezdését” szövegrész helyébe az „50. § (3b) bekezdését” szöveg, a „114. cikkének” szövegrész helyébe a „141. cikk” szöveg,

16. 76/H. § (1) bekezdésében a „95. cikkének” szövegrész helyébe a „123. cikk” szöveg,

17. 76/I. § (3) bekezdésében az „(X/B-X/D. fejezetekben)” szövegrész helyébe az „(X/B-X/C. fejezetekben)” szöveg,

18. 76/K. § (1) bekezdés a) pontjában a „lajstromszámát” szövegrész helyébe a „lajstromszámát vagy ügyszámát” szöveg,

19. 76/K. § (1) bekezdésében, a 76/L. § (1) és (3) bekezdésében, 76/M. § (2) bekezdésében, továbbá 76/P. § (4) bekezdésében a „Megállapodásban” szövegrészek helyébe a „Jegyzőkönyvben” szöveg,

20. 76/M. § (1) és (7) bekezdésében, 76/N. § (1)-(2) bekezdésében, 76/P. § (8) bekezdésében, továbbá 76/S. §-ában a „Megállapodás” szövegrészek helyébe a „Jegyzőkönyv” szöveg,

21. 76/R. § (1) bekezdésében a „Megállapodásban” szövegrész helyébe a „Megállapodásban és a Jegyzőkönyvben” szöveg,

22. 76/T. §-ában a „Megállapodás” szövegrész helyébe a „Megállapodás és a Jegyzőkönyv” szöveg,

23. 79. §-ában az „a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban:

Pp.)” szövegrész helyébe az „a Pp.” szöveg,

24. 85. § (1) bekezdésében a „meghatalmazottként” szövegrész helyébe a „meghatalmazottként, ideértve a 85/A. § szerinti jogi képviselőt is,” szöveg

25. 95. § (1) bekezdésében a „14. §, illetve a 19. § (5) bekezdése alapján” szövegrész helyébe a „14. § alapján” szöveg, a „[76/A. § a) pont]” szövegrész helyébe a „[4. § (2) bek. ab) alpontja]” szöveg, a „110.” szövegrész helyébe a „137.” szöveg, a „111.” szövegrész helyébe a „138.” szöveg, a „165. cikkének” szövegrész helyébe a „209. cikk” szöveg,

26. 95. § (8) bekezdésében a „védjegyjogosult” szövegrész helyébe a „kérelmező” szöveg,

27. 96. § (4) bekezdésében az „egyesületet” szövegrész helyébe az „egyesület, köztestület vagy egyesülést” szöveg, az „az egyesület” szövegrész helyébe az „azok” szöveg,

28. 96. § (6) bekezdésében, 97. § (1) bekezdésében és (2) bekezdés a) pontjában az „egyesület” szövegrész helyébe az „egyesület, köztestület vagy egyesülés” szöveg,

29. 102. §-ában a „96. § (3) bekezdésében” szövegrész helyébe a „96. § (1) és (3) bekezdésében, a 97. §-ban, valamint a 101. § (1)-(2) és (4) bekezdésében” szöveg

lép.

5. A formatervezési minták oltalmáról szóló 2001. évi XLVIII. törvény módosítása

85. §

A formatervezési minták oltalmáról szóló 2001. évi XLVIII. törvény (a továbbiakban: Fmtv.) 33. §-a a következő (1b) bekezdéssel egészül ki:

„(1b) Mintaoltalmi ügyekben a szabadalmi törvénynek a kérelem tartalmára, a beadványokkal kapcsolatos eljárásra és az azokkal kapcsolatban alkalmazható jogkövetkezményekre vonatkozó általános rendelkezéseit csak akkor kell alkalmazni, ha e törvény eltérő szabályokat nem állapít meg.”

86. §

Az Fmtv. 36. § (3) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(3) A szabadalmi törvénynek a kérelem tartalmára vonatkozó általános rendelkezéseiben meghatározott adatokon túl a bejelentési kérelemnek tartalmaznia kell a szerző nevét és lakcímét, vagy utalást arra, hogy a szerző nevének és lakcímének a mintaoltalmi iratokon való feltüntetése mellőzését kéri, és hogy a szerző a nevét és lakcímét külön lapon adja meg. A mintaoltalmi bejelentést egyebekben a mintaoltalmi bejelentés részletes alaki szabályairól és az iparjogvédelmi beadványok elektronikus úton való benyújtásáról szóló jogszabályokban meghatározott részletes alaki követelményeknek megfelelően kell benyújtani.”

87. §

Az Fmtv. 37. § (1) bekezdés b) pontja helyébe a következő rendelkezés lép:

(A mintaoltalmi bejelentés napja az a nap, amelyen a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatalához beérkezett bejelentés legalább a következőket tartalmazza:)

„b) a bejelentő nevét, továbbá lakcímét vagy székhelyét vagy biztonságos kézbesítési szolgáltatási címét, képviselő esetén a képviselő nevét, továbbá lakcímét vagy székhelyét vagy biztonságos kézbesítési szolgáltatási címét, vagy a bejelentővel való kapcsolatfelvételt lehetővé tevő más adatot, valamint”

88. §

Az Fmtv. 51. § (2) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(2) A szabadalmi törvénynek a kérelem tartalmára vonatkozó általános rendelkezéseiben meghatározott adatokon túl a megújítási kérelemben meg kell jelölni a megújítani kívánt mintaoltalom lajstromszámát, valamint – részleges megújítás esetén – az érintett mintákat.”

89. §

Az Fmtv. 57. § (3) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(3) A megsemmisítési kérelmet elektronikus kapcsolattartás esetén egy példányban, egyéb esetben eggyel több példányban kell benyújtani a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatalához, mint ahány jogosultja van a mintaoltalomnak és – szolgálati mintára adott mintaoltalom esetén – ahány szerzője van a mintának. A szabadalmi törvénynek a kérelem tartalmára vonatkozó általános rendelkezéseiben meghatározott adatokon túl a kérelemben meg kell jelölni a megsemmisítés alapjául szolgáló okokat, és mellékelni kell az okirati bizonyítékokat.”

90. §

Az Fmtv. 59. § (1) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(1) A nemleges megállapításra irányuló kérelmet elektronikus kapcsolattartás esetén egy példányban, egyéb esetben eggyel több példányban kell benyújtani a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatalához, mint ahány jogosultja van a mintaoltalomnak. A kérelemnek tartalmaznia kell a szabadalmi törvénynek a kérelem tartalmára vonatkozó általános rendelkezéseiben meghatározott adatokat és ahhoz mellékelni kell a hasznosított vagy hasznosítani kívánt termék, valamint a megjelölt mintaoltalom mintájának ábrázolását. A hasznosított vagy hasznosítani kívánt terméket a megjelölt mintaoltalom mintájának a mintaoltalmi lajstromban szereplő ábrázolásával megegyező egy vagy több nézetben kell bemutatni.”

91. §

Az Fmtv. 61. § (11) bekezdés b) és c) pontja helyébe a következő rendelkezések lépnek:

(A megváltoztatási kérelem bevezető részében fel kell tüntetni:)

„b) a kérelmezőnek a szabadalmi törvénynek a kérelem tartalmára vonatkozó általános rendelkezéseiben meghatározott azonosító adatait, illetve amennyiben van ellenérdekű fél, annak az ismert azonosító adatait, és

c) a kérelmező jogi képviselőjének a szabadalmi törvénynek a kérelem tartalmára vonatkozó

általános rendelkezéseiben meghatározott azonosító adatait és biztonságos kézbesítési szolgáltatási címét.”

92. §

Az Fmtv.

1. 36. § (4) bekezdésében, 49. § (2) bekezdésében, 51. § (4) bekezdésében, 54. § (4) bekezdésében, 57. § (4) bekezdésében, 58/A. § (2) bekezdésében, 59. § (3) bekezdésében, 60/B. § (1) bekezdésében, 61/J. § (2) bekezdésében a „külön jogszabályban” szövegrész helyébe az „az iparjogvédelmi eljárások igazgatási szolgáltatási díjairól szóló jogszabályban” szöveg,

2. 23. § (2) bekezdésében a „külön jogszabály” szövegrész helyébe az „a szellemi tulajdonjogokat sértő áruk elleni vámhatósági intézkedésekről szóló jogszabályok” szöveg,
lép.

6. Hatályon kívül helyező rendelkezések

93. §

Hatályát veszti az Szt. 55. § (4) bekezdése.

94. §

Hatályát veszti a Vt.

1. 4. § (4) bekezdése,

2. 19. § (2) bekezdésében az „és a jogi személyiség nélküli gazdasági társaság” szövegrész,

3. 19. § (5) bekezdése,

4. 21. §-át követő „A Polgári Törvénykönyv rendelkezéseinek alkalmazása” alcíme,

5. 30. § (1) bekezdés f) pontja,

6. 35/A. §-át megelőző „Megszűnés a védjegyjogosult jogutód nélküli megszűnése miatt” alcímének címe és 35/A. §-a,

7. 36/A. § (2) bekezdése,

8. 39. § (2) bekezdésében a „kivéve, ha az utóbbit a védjegyjogosult jogutód nélküli megszűnése miatt kérték” szövegrész,

9. 42. § (5) bekezdés c) pontjában az „és (2) bek.” szövegrész,

10. 48. § (4) bekezdése,

11. 61/D. § (8) bekezdésében az „és (2) bek.” szövegrész,

12. 64/A. § (7) bekezdésében az „és (2) bek.” szövegrész,

13. 66. § (3) bekezdése,

14. 67. § (3) bekezdése,

15. 71. § (1) bekezdése,

16. 75. § (1) bekezdésében a „továbbá a védjegyjogosult jogutód nélküli megszűnése miatt a 35/A. § alapján” szövegrész,

17. 76. § (4) bekezdésében az „A védjegyjogosult jogutód nélküli megszűnése miatt bekövetkező megszűnés megállapítására irányuló eljárás költségeit azonban a kérelmező viseli.” szövegrész,

18. 76. § (5) bekezdésében az „illetve a védjegyjogosult jogutód nélküli megszűnése” szövegrész,
19. 76/A. § a) pontja,
20. 76/C. §-át megelőző „Az európai uniós védjegy mint korábbi védjegy” alcímének címe és 76/C. §-a,
21. 76/F. § (4) bekezdése,
22. X/C. Fejezet címében az „A MEGÁLLAPODÁS ALAPJÁN TETT” szövegrész,
23. X/D. Fejezete,
24. 107. § (2) bekezdésében a „valamint jogi személyiség nélküli gazdasági társaság,” szövegrész,
25. 120. §-a, valamint
26. 121. § (1) bekezdésének a) pontja.

7. Záró rendelkezések

95. §

Ez a törvény 2019. január 1-jén lép hatályba.

96. §

E törvény 27-28. §-a, 29-31. §-a, 32. § (1) bekezdése, 34-49. §-a, 52. §-a, 54-60. §-a, 62-64. §-a, 65. § (2) bekezdése, 67. §-a, 74-78. §-a, 82. §-a, 84. § 1., 3., 25-28. pontja, valamint 94. § 1., 3., és 20-21. pontja a védjegyekre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 2015. december 16-i (EU) 2015/2436 európai parlamenti és tanácsi irányelvnek való megfelelést szolgálja.

Általános indokolás

A Javaslat elsősorban a *védjegyek és a földrajzi árujelzők oltalmáról szóló 1997. évi XI. törvény* (a továbbiakban: Vt.) módosítását célozza, a további – kapcsolódó – törvénymódosítások csupán az iparjogvédelmi szabályozás koherenciáját hivatottak biztosítani. A Vt. módosítását négy körülmény indokolja.

Elsődleges feladatként jelentkezik, hogy Magyarország teljesítse az európai uniós védjegyreform keretében megalkotott és 2016. január 12-én hatályba lépett, a *védjegyekre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló 2015/2436 európai parlamenti és tanácsi irányelvből* (a továbbiakban: Irányelv) fakadó **jogharmonizációs kötelezettségét**.

Az uniós jog rendelkezéseinek átültetése mellett felmerült az igény a **védjegyeljárások szabályozásának kiigazítására** is – egyfelől a joggyakorlatból leszűrt tapasztalatok alapján, másfelől a védjegyeljárások hatékony, gyors és ügyfélbarát jellegének erősítése érdekében.

A Vt. felülvizsgálata keretében – figyelemmel a nemzetközi védjegyeket szabályozó nemzetközi jogi keret sajátosságaira és fejlődésére – sort kellett keríteni a **nemzetközi védjegyrendszerhez való kapcsolódásokat megteremtő nemzeti illeszkedési szabályok konszolidációjára is**.

Végül a Javaslat elvégzi az *elektronikus ügyintézés és bizalmi szolgáltatások általános szabályairól szóló 2015. évi CCXXII. törvény* (a továbbiakban: Eüsztv.) által előírt **elektronikus ügyintézési kötelezettség gyakorlati megvalósításával összefüggő, finomhangolási célú módosításokat** is. A Javaslat által előírányzott – az elektronikus kapcsolattartást mind az ügyfelek, mind pedig a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala (a továbbiakban: SZTNH) számára egyszerűbbé tevő – módosítások összhangban vannak az *információs önrendelkezési jogról és az információszabadságról szóló 2011. évi CXII. törvény* (a továbbiakban: Infotv.), valamint a *természetes személyeknek a személyes adatok kezelése tekintetében történő védelméről és az ilyen adatok szabad áramlásáról, valamint a 95/46/EK rendelet hatályon kívül helyezéséről* szóló, 2016. április 27-i 2016/679/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet (a továbbiakban: GDPR) előírásaival is.

1. Az európai uniós védjegyreform és az Irányelvből fakadó jogszabálmódosítási feladatok végrehajtása

a) Az európai védjegyreform

Az Európai Unió tagállamainak védjegyekre vonatkozó jogszabályait elsőként a *védjegyekre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről* szóló, 1988. december 21-i 89/104/EGK tanácsi irányelv hangolta össze. Ennek az irányelvnek a szabályaira a hazai jogalkotó már a Vt. elfogadásakor is figyelemmel volt. Az Európai Unió Tanácsa (a továbbiakban: Tanács) a 89/104/EGK irányelvet az évek során elfogadott módosításokkal egységes szerkezetbe foglalva

a védjegyekre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 2008. október 22-i 2008/95/EK irányelvben (a továbbiakban: 2008/95/EK irányelv) újra kihirdette (kodifikálta).

Az Európai Unió önálló – egységes hatályú oltalmat biztosító – védjegyjogi jogcímét (és az azt adminisztráló uniós ügynökséget, az – akkori nevén – Belső Piaci Harmonizációs Hivatalt) az *Európai Unió Tanácsának a közösségi védjegyről szóló 1993. december 20-i 40/94/EK rendelete* hozta létre. A rendelet az elmúlt két évtizedben szintén több jelentős módosításon esett át, ezért azt a Tanács – az áttekinthetőség és könnyebb érthetőség biztosítása érdekében – *a közösségi védjegyről szóló 2009. február 26-i 207/2009/EK rendeletében* (a továbbiakban: 207/2009/EK rendelet) szintén kodifikálta.

Az európai uniós védjegyoltalmi rendszer létrehozása óta eltelt évek alatt bekövetkezett társadalmi, technológiai és egyéb jelentős változások mind a tagállami védjegyjogi jogharmonizációt célzó irányelvi rendelkezések, mind pedig az egységes európai uniós védjegyoltalmat biztosító rendeleti előírások felülvizsgálatát szükségessé tették.

A 2008/95/EK irányelv és a 207/2009/EK rendelet felülvizsgálatára irányuló folyamat kezdő lépéseként a Tanács 2007. májusi következtetéseiben (*A Tanács következtetése az OHIM pénzügyi tervéről és a közösségi védjegyrendszer továbbfejlesztéséről*, 9427/07. sz. tanácsi dokumentum) felkérte az Európai Bizottságot (a továbbiakban: Bizottság), hogy kezdjen el dolgozni a közösségi védjegyrendszer átfogó értékelésére irányuló tanulmányon.

A Bizottság az európai iparjogvédelmi stratégiáról szóló 2008-as közleményében [*A Bizottság közleménye az Európai Parlamentnek, a Tanácsnak és az Európai gazdasági és szociális bizottságnak – Egy európai iparjogvédelmi stratégia, COM(2008) 465 végleges, 2008. július 16.*] arra a következtetésre jutott, hogy a jövőbeli revízió előkészítése érdekében időszerű elvégezni a közösségi és a tagállami védjegyrendszer átfogó értékelését. Az értékelést a Bizottság felkérése alapján a Max Planck Szellemi Tulajdoni és Versenyjogi Intézet egy átfogó tanulmány (a továbbiakban: Tanulmány) elkészítésével végezte el.

A 2009 novembere és 2011 februárja között készített Tanulmány rámutatott arra, hogy az uniós rendszert korszerűsíteni és fejleszteni kell, a modernizáció során pedig a védjegyekre vonatkozó tagállami jogszabályok további harmonizációja révén törekedni kell az uniós védjegyrendszer és a nemzeti védjegyrendszerek közötti koherencia növelésére. A Tanulmányban foglalt megállapításokra reagálva a Tanács 2010. május 25-i következtetéseiben (*A Tanács 2010. május 25-i következtetése az európai uniós védjegyrendszer jövőbeli felülvizsgálatáról*, HL C 140., 2010.5.29.) felkérte a Bizottságot, hogy terjesszen elő javaslatokat a 207/2009/EK rendelet és a 2008/95/EK irányelv felülvizsgálatára vonatkozóan. A Tanács által megfogalmazott következtetések jelentették a politikai felhatalmazást az uniós védjegyrendszer megreformálására, egyúttal meghatározták a revízió keretében megvalósítandó fő célkitűzéseket.

A Bizottság a szellemi tulajdon-jogok egységes piacáról szóló 2011. május 24-i közleményében

[A Bizottság közleménye az Európai Parlamentnek, a Tanácsnak, a Gazdasági és Szociális Bizottságnak és a Régiók Bizottságának – A szellemi tulajdon-jogok egységes piaca - A kreativitás és az innováció ösztönzése Európában a gazdasági növekedés elősegítése, minőségi munkahelyek teremtése, valamint kimagasló színvonalú termékek és szolgáltatások biztosítása céljából, COM(2011) 287 végleges] bejelentette az európai védjegyrendszert meghatározó uniós jogszabályok reformjának megkezdését, amelynek célja az uniós és a nemzeti szintű védjegyrendszerek korszerűsítése és hatékonyságának növelése volt.

Tekintettel arra, hogy a 207/2009/EK rendelet módosítása és a 2008/95/EK irányelv felülvizsgálata kölcsönhatásban állt egymással, valamint arra is, hogy a védjegyreform egyik fontos célkitűzése volt az irányelvi rendelkezéseknek a rendeletben foglalt előírásokhoz való hozzáigazítása, kézenfekvőnek mutatkozott, hogy a Bizottság a reformfolyamat során egyszerre hajtsa végre a két jogi aktus felülvizsgálatát.

A Bizottság 2013. március 27-én terjesztette elő a két jogalkotási javaslatot: egyet egy átfogó átdolgozáson átesett, új (recast) irányelv elfogadására [COM(2013) 162 final], egyet pedig a 207/2009/EK rendelet módosítására [COM(2013) 161 final]. Az uniós alapszerződések időközben hatályba lépett módosításainak megfelelően mindkét jogi aktust együttdöntési eljárásban, azaz a Tanács és az Európai Parlament közös jogalkotói közreműködésével lehetett csak elfogadni.

A védjegyreform eredménye az alábbi uniós jogszabályokban öltött testet:

- az Irányelv,

- a közösségi védjegyről szóló 207/2009/EK tanácsi rendelet és a közösségi védjegyről szóló 40/94/EK tanácsi rendelet végrehajtásáról szóló 2868/95/EK bizottsági rendelet módosításáról, valamint a Belső Piaci Harmonizációs Hivatalnak (védjegyek és formatervezési minták) fizetendő díjakról szóló 2869/95/EK bizottsági rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló 2015/2424/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet, amelyet – a jogi szabályozás transzparenciája érdekében – az európai uniós védjegyről szóló 2017/1001/EU európai parlamenti és tanácsi rendeletben (a továbbiakban: Rendelet) kodifikáltak, valamint

- a Rendelet bizottsági végrehajtási jogszabályai, azaz

i) a Rendelet végrehajtása egységes feltételeinek biztosítását szolgáló, az európai uniós védjegyről szóló 207/2009/EK tanácsi rendelet egyes rendelkezéseinek végrehajtására vonatkozó részletes szabályok megállapításáról szóló 2017/1431 bizottsági végrehajtási rendelet, amelyet a Rendelet új számozása miatt az 2018/626/EU rendeletben kodifikáltak (a továbbiakban: Végrehajtási Rendelet), illetve

ii) a Rendelet egyes nem alapvető rendelkezéseit kiegészítő részletszabályokat tartalmazó, az

európai uniós védjegyéről szóló 207/2009/EK tanácsi rendelet kiegészítéséről, valamint a 2868/95/EK és a 216/96/EK bizottsági rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló 2017/1430/EU felhatalmazáson alapuló bizottsági rendelet, amelyet a Rendelet új számozása miatt az 2018/625/EU rendeletben kodifikáltak (a továbbiakban: Felhatalmazáson alapuló Rendelet).

A védjegyreform eredményeképpen tehát az EU tagállamok alapvető védjegyjogi rendelkezéseinek további konvergenciáját az új irányelvi rendelkezések hivatottak megvalósítani, míg az európai uniós védjegyoltalom alapját képező jogi normák továbbra is rendeleti szinten kerültek meghatározásra.

Az európai uniós védjegyoltalomra vonatkozó részletszabályok körében a Végrehajtási Rendelet – többek között – tartalmazza az európai uniós védjegyek típusainak meghatározását, valamint – a grafikai ábrázolás követelményének eltörlését követően – a különféle megjelöléstípusok ábrázolására alkalmazandó rendelkezéseket. Ezek a szabályok kiemelkedő jelentőséggel bírnak a hazai védjegyjogi jogharmonizáció vonatkozásában is, mert az Irányelv átültetése során – az uniós és nemzeti védjegyrendszerek közötti akadálymentes összekapcsolódások kialakítása érdekében – a védjegy típusokra és a megjelölések ábrázolására vonatkozó rendelkezések mintegy „*model law*”-ként funkcionálnak. A Végrehajtási Rendelet egyebekben az európai uniós védjegyekkel kapcsolatos egyes beadványok és hatósági tájékoztatások részletes tartalmi és alaki követelményeit szabályozza.

A Felhatalmazáson alapuló Rendelet tartalmazza – többek között – az Európai Unió Szellemi Tulajdoni Hivatala (a korábbi Belső Piaci Harmonizációs Hivatal, a továbbiakban: EUIPO) előtti felszólalási, törlési és védjegyoltalom megszűnésének megállapítására irányuló eljárások, továbbá a fellebbezési eljárások részletes szabályait, valamint az EUIPO Fellebbezési Tanácsának összetételére vonatkozó rendelkezéseket.

A Rendelet és az Irányelv kihirdetésére az Európai Unió Hivatalos lapjában 2015 decemberében került sor. Az Irányelv a kihirdetését követő huszadik napon (2016. január 12-én), míg a rendelet módosított szövege az Európai Unió Hivatalos lapjában történő kihirdetését követő kilencven nap elteltével (2016. március 23-án) lépett hatályba.

Az Irányelv rendelkezéseinek átültetésére a tagállamoknak a hatálybalépéstől számított három, illetve – a 45. cikk tekintetében – hét év áll rendelkezésére. Tekintettel arra, hogy az Irányelv 45. cikkében foglalt, a védjegyoltalom megszűnésének megállapítására és a védjegy törlésére irányuló eljárásokra vonatkozó előírásoknak a Vt. szabályai már e módosítást megelőzően is túlnyomórészt megfeleltek (tehát új típusú közigazgatási eljárások meghonosítására nincs szükség), Magyarország a jogharmonizációt egy hullámban valósítja meg: az átültetésre főszabályként rendelkezésre álló **hároméves határidő 2019. január 14-i** lejártáig.

b) Az Irányelv által hozott újítások

A tagállamok védjegyjogi szabályozásának és joggyakorlatának minél nagyobb fokú összehangolása érdekében az **Irányelv a szabályozás tárgykörét kiterjesztette** a védjegyekre vonatkozó anyagi jogi szabályozás korábban még nem harmonizált területeire, illetve a jogharmonizációval korábban egyáltalán nem érintett eljárásjogi normákra is. Az Irányelv ugyanakkor bizonyos jogintézmények vonatkozásában továbbra is csak opcionális szabályokat irányoz elő, amelyek átültetéséről a tagállamok szabadon dönthetnek.

Az Irányelv legfontosabb újításai az alábbiakban foglalhatók össze:

- Grafikai ábrázolhatóság követelményének eltörlése

i) Az Irányelv egyik legjelentősebb újítását a védjegyoltalomra bejelentett megjelölések grafikai ábrázolhatóságára vonatkozó követelmény eltörlése jelenti. Ezzel a jelenlegihez képest többféle megjelölés válik lajstromozhatóvá, mivel a bejelentésekben lehetővé válik a megjelölések bármely, széles körben elérhető technológia alkalmazásával történő ábrázolása (pl. hangfájl vagy videofájl benyújtásával). Lényeges követelmény ugyanakkor, hogy az „új típusú védjegyek” kapcsán a lajstromból a jogosultat megillető oltalom tárgya a jogalkalmazó szervek és a nyilvánosság számára is egyértelműen és pontosan meghatározható legyen.

- A feltétlen és viszonylagos kizáró okok rendszerezése, új kizáró okok bevezetése

i) A Rendeletben foglalt kizáró okokkal párhuzamosan az Irányelv is újraszabályozta a feltétlen és viszonylagos kizáró okokra vonatkozó rendelkezéseket. E körben – feltétlen és viszonylagos kizáró okként is szabályozva – megerősítette a földrajzi árujelzők oltalmának védelmét, és kiegészítette a feltétlen kizáró okokat a borok és hagyományos különleges termékek, valamint a növényfajta nevek oltalmára alapított lajstromozást gátló okokkal.

ii) A kizáró okok szabályozása kapcsán kiemelés érdemel, hogy az Irányelv a rosszhiszeműen bejelentett védjegyek kérelemre történő törlését kötelezettségként írja elő a tagállamok számára, ugyanakkor azok mérlegelésére bízta annak eldöntését, hogy a rosszhiszeműség feltétlen kizáró okként történő vizsgálatát a lajstromozási eljárásban is lehetővé kívánják-e tenni.

- A védjegyoltalom terjedelme és korlátai

i) Az Irányelv védjegybitorlásnak minősíti a megjelölés kereskedelmi névként, vállalkozás nevéként vagy annak részeként történő használatának egyes eseteit, valamint kimondja a megjelölések összehasonlító reklámban való használatának tilalmát is, ha utóbbi használat nincs összhangban a megtévesztő és összehasonlító reklámról szóló 2006/114/EK irányelv rendelkezéseivel.

ii) A hamisítás elleni küzdelem erősítése érdekében az Irányelv új fellépési lehetőséget biztosít a védjegyjogosultak számára a tranzitárukkal kapcsolatban, valamint biztosítja számukra a csomagoláson és egyéb eszközökön (pl. címkéken) történő védjegyhasználat – mint bitorlást

előkészítő cselekmény – megakadályozását.

iii) Az Irányelv a védjegyoltalom korlátainak meghatározása körében – az EU Bírósága joggyakorlatát felülírva – kizárólag a természetes személyek személynevének használatára való jogot ismeri el, megszüntetve ezzel a kereskedelmi nevek használatához fűződő jog védjegyekkel szembeni elismerését.

iv) Az Irányelv kifejezett továbbhasználati jogot biztosít azoknak a későbbi védjegyeknek a jogosultjai számára, amelyeknek az oltalmát a bitorlási perben hivatkozott korábbi védjegyek a későbbi védjegy bejelentési napján nem veszélyeztették (pl. megkülönböztető képesség, jóhírnév vagy használat hiányában).

- A védjegy használatára vonatkozó szabályok átláthatóbbá tétele

i) Az Irányelv rendelkezik a védjegyhasználati kényszer ötéves időszaka kezdő napjának meghatározásáról és kötelezővé teszi ennek az időpontnak a lajstromba történő bejegyzését, hozzájárulva ezzel a jogbiztonság növeléséhez és az ügyfelek jogérvényesítési lehetőségeinek megkönnyítéséhez.

ii) Az Irányelv a bitorlási perekben történő védekezésékként lehetővé teszi az alperes számára a felperes védjegyének tényleges használata elmulasztására történő hivatkozást.

iii) Az Irányelv a törlési eljárás céljaira az ellentartott korábbi védjegyre irányadó használati követelményt nem csupán a törlési kérelmet megelőző öt évre nézve, de a későbbi védjegy elsőbbségi napját megelőző időszakra vonatkozóan is előírja (feltéve, hogy a használati kényszer kezdő időpontjától öt év már eltelt).

- Áruk és szolgáltatások megnevezése és osztályozása

i) Az Irányelv az Európai Unió Bíróságának a C-307/10. számú, IP Translator ügyben hozott ítéletben megfogalmazott követelmények alapulvételével, de azt jelentősen meghaladva új, részletes szabályokat állapít meg az áruk és szolgáltatások megjelölése, osztályozása és hasonlósága kapcsán – különös tekintettel a nizzai osztályozás fejezetcímeiben szereplő általános kifejezések használatára.

- Együttes és tanúsító védjegyek

i) Az Irányelv kötelezővé teszi az együttes védjegyek bevezetését, az ilyen nemzeti védjegyekre az európai uniós együttes védjegyekre vonatkozó szabályozáshoz hasonló rendelkezéseket írva elő, továbbá – a védjegy típus bevezetését nem kötelezővé téve – meghatározza a tanúsító védjegyekre vonatkozó szabályokat is.

- Megújítás

i) Az Irányelv meghatározza a védjegyoltalom megújítására vonatkozó eljárási szabályokat. Ennek keretében rendelkezik arról is, hogy a védjegyoltalom lejártát követően a megújításra – az előírt hat hónapon belül is – már csak kiegészítő díj megfizetése mellett van lehetőség.

- Felszólalási, törlési, megszűnés megállapítási eljárások

i) Az Irányelv kötelezővé teszi az említett eljárások kapcsán, hogy hatékony és gyors közigazgatási út álljon rendelkezésre ezeknek a jogvitáknak a rendezésére, meghatározva az ezekkel kapcsolatos alapvető rendelkezéseket (különös tekintettel az eljárás megindítására jogosultak körére és a használat hiányára, mint védekezésre).

c) A Vt. jogharmonizációs célú módosításai

Az Irányelv rendelkezéseire figyelemmel a Javaslatban a Vt. módosítására az alábbi jogintézmények vonatkozásában kerül sor:

- A védjegyként lajstromozható megjelölés új irányelvi definíciójára tekintettel a Javaslat eltörli a Vt. oltalomképességi feltételei közül a megjelölés grafikai ábrázolhatóságának követelményét, emellett kiegészíti a védjegy Vt.-beli fogalmát a megjelölés lajstrombeli ábrázolására vonatkozó új irányelvi követelmények meghatározásával, a védjegy típusok példálózó felsorolását pedig az újonnan lajstromozhatóvá váló védjegy típusokkal.

- A Javaslat az Irányelv fényében felülvizsgálja a lajstromozást kizáró okok rendszerét a Vt.-ben, és néhány esetben korszerűbb megfogalmazással, a jogalkalmazást megkönnyítve fogalmazza újra azokat.

i) A Javaslat az Irányelvben nem szereplő kizáró okot (a lejárt védjegyek lajstromozást gátló kétéves „utóhatását”) hatályon kívül helyezi, új okként jelenik ugyanakkor meg a védjegyjogon kívüli jogszabály által tiltott megjelölés védjegyként való lajstromozásból való kizártsága.

ii) A Javaslat a földrajzi árujelzőkkel kapcsolatos új feltétlen és viszonylagos kizáró okokat vezet be, amelyeket az oltalom alatt álló borokkal kapcsolatos hagyományos kifejezésekre és a hagyományos különleges termékekre, valamint a növényfajta-nevekre vonatkozó új, hivatalból vizsgálendő lajstromozást gátló okok egészítenek ki.

- A védjegyoltalomból eredő jogok tartalmának pontosítását és kiegészítését a Javaslat az új irányelvi rendelkezésekkel összhangban hajtja végre oly módon, hogy kifejezetten bitorlási tényállásként nevesíti a következőket:

i) a védjegy kereskedelmi névben vagy cégnévben megvalósított használata;

ii) a védjegynek összehasonlító reklámban történő jogellenes használata;

iii) olyan áruknak harmadik országokból szabad forgalomba bocsátás nélkül történő behozatala a védjegy lajstromozása szerinti tagállam területére (tranzitáruk), amelyeken engedély nélkül szerepel az érintett áruk tekintetében lajstromozott védjeggyel azonos, vagy ahhoz hasonló megjelölés;

iv) a védjegynek bizonyos „előkészítő cselekmények” (a védjegynek pl. csomagoláson, címkén történő elhelyezése) keretében történő, engedély nélküli használata.

- A Javaslat a védjegyoltalom korlátai körében is az Irányelv szövegéhez igazítja a Vt. rendelkezéseit, a bitorlásért való felelősséget pedig a későbbi védjegyek jogosultjai esetében az Irányelv szerinti továbbhasználati jogok biztosításával korlátozza.

- Az Irányelv rendelkezéseivel összhangban módosulnak a Vt.-nek a védjegyek árujegyzékére vonatkozó szabályai is. A Javaslat annak előírásával, hogy az áruk és a szolgáltatások megnevezésének kellően egyértelműnek és pontosnak kell lennie, egyidejűleg biztosítja az Irányelvnek történő megfelelést és az igényelt oltalom körének pontosabb meghatározását, ezáltal is növelve a jogbiztonságot és a kiszámíthatóságot.

- Az Irányelv szabályaihoz igazodva átláthatóbbá válnak a védjegy használatára (illetve az annak elmulasztása esetén alkalmazandó jogkövetkezményekre) vonatkozó rendelkezések, továbbá módosul a Vt. együttes és tanúsító védjegyekre vonatkozó szabályozása is.

- Jelentős változások következnek be a védjegyoltalom megújítására irányuló eljárások eljárási szabályai kapcsán.

2. A jogalkalmazás során felmerült szabályozási igényekre tekintettel végrehajtott módosítások

A Vt.-nek az uniós jogi kötelezettségek teljesítése érdekében végzett felülvizsgálata során olyan – a hazai védjegyjogi szabályok alkalmazásából eredő – gyakorlati tapasztalatok is felszínre kerültek, amelyek indokoltá tették a Vt. egyes eljárási rendelkezéseinek finomhangolását, illetve kiegészítését. A Vt. átfogó revíziója emellett lehetőséget teremt az olyan gyakorlati jelentőséggel nem bíró, elavult jogszabályi rendelkezések hatályon kívül helyezésére is, amelyek akadályt képeztek a védjegyeljárások észszerű és hatékony lefolytatásának.

Ennek megfelelően a Javaslat hatályon kívül helyezi a védjegyjogosult jogutód nélküli megszűnése esetén a védjegy megszűnésének megállapítására irányuló eljárásra vonatkozó rendelkezéseket, az átfutási idők csökkentése érdekében lerövidíti egyes eljárási határidőket, továbbá – felszólalási, törlési és megszűnés megállapítási eljárás esetén – változtat a tárgyalás tartásának feltételeire vonatkozó szabályokon is.

Az említett módosítások célja a védjegyjogi szabályozás áramvonalasabb kialakítása, az ésszerűség és az eljárásgazdaságosság szempontjai mellett szem előtt tartva a jogbiztonság

követelményét, valamint az ügyfelek jogainak és a közérdeknek a hatékony érvényesülését is.

3. Nemzetközi jogi változásokból adódó szabályozási konszolidáció

A módosítások érintik a Vt.-nek a nemzetközi védjegyekkel kapcsolatos szabályait is. *Az 1891. évi április hó 14-én kelt, a védjegyek nemzetközi lajstromozásáról szóló Madridi Megállapodáshoz kapcsolódó, 1989. évi június hó 27-én kelt Jegyzőkönyv* (a továbbiakban: Jegyzőkönyv) 9*sexies* cikk (1) bekezdés a) pontja alapján kizárólag a Jegyzőkönyv alkalmazandó azon államok egymás közötti viszonyára, amelyek mind a Jegyzőkönyvnek, mind a védjegyek nemzetközi lajstromozásáról szóló Madridi Megállapodás stockholmi szövegének részesei. 2015. október 31-től – amikor az utolsó olyan állam is csatlakozott a Jegyzőkönyvhöz, amely korábban kizárólag a Madridi Megállapodásnak volt részese – a Jegyzőkönyv alkalmazandó a Madridi Unió valamennyi szerződő állama tekintetében. Ennek eredményeként a Madridi Megállapodás – bár továbbra is hatályban van – kiüresedett, a madridi rendszer pedig lényegében egyetlen szerződéses rendszerként működik. Ez a körülmény indokolja a Vt. nemzetközi védjegyekkel kapcsolatos szabályainak összevonását egyetlen fejezetbe, megszüntetve a jelenlegi kettős szabályozást.

4. Az elektronikus ügyintézési kötelezettség gyakorlati megvalósításából eredő módosítások

Az SZTNH az Eüsztv. 1. § 17. pontja szerint elektronikus ügyintézészt biztosító szerv, és e minőségében köteles olyan, elektronikus ügyintézészt biztosító információs rendszer működtetésére, amely biztosítja legalább az Eüsztv.-ben meghatározott, a Kormány által kötelezően biztosított szabályozott elektronikus ügyintézési szolgáltatásokat, valamint a központi elektronikus ügyintézési szolgáltatásokat.

E szolgáltatások zökkenőmentes igénybevételéhez és használatához szükséges, hogy az SZTNH meghatározott adatokat – így természetes személyek esetén a négy természetes személyazonosító adatot, nem természetes személyek esetében pedig az adószámot – megismerhessen és kezelhessen.

A GDPR 6. cikk (1) bekezdés c) és e) pontjai, az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdése, valamint az Infotv. 5. § (3) bekezdése értelmében a kötelező adatkezelés elrendeléséről és feltételeiről alapvetően törvényi szinten kell rendelkezni. Erre figyelemmel a Javaslat kiegészíti a Vt.-t az SZTNH-hoz benyújtott kérelmekben kötelezően megadandó adatok körének kibővített szabályozásával.

5. Átmeneti rendelkezések

A fent részletezett módosításokon túl a Javaslat cizellált **átmeneti rendelkezéseket** vezet be az új törvényi rendelkezések alkalmazása vonatkozásában. Az Irányelv nem rendelkezik átmeneti szabályokról; ebből következően a nemzeti jogok feladata marad, hogy a módosított

rendeletek időbeli alkalmazhatóságával kapcsolatos rendelkezéseket megállapítsák.

A Javaslatban előirányzott módosítások – mind az anyagi jogi, mind pedig az eljárásjogi rendelkezések kapcsán – egymástól jelentős mértékben eltérő védjegyjogi intézményeket érintenek, továbbá a védjegyjog egyes sajátosságai – így például az oltalom tízévenkénti, akár korlátlan időre szóló megújításának lehetősége vagy az árujegyzékek pontos tartalmának szerepe az oltalom terjedelmének megállapításakor – szintén különös körülményt tesznek szükségessé az új szabályok bevezetésével (és a függő ügyekben való alkalmazhatóságukkal) kapcsolatban.

Ennek megfelelően a Javaslat *a jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvény* 15. §-ának a szabályozási átmenetre vonatkozó kiegészítő rendelkezései helyett – az abban foglalt felhatalmazással élve – a Vt. módosításaira nézve különös átmeneti rendelkezéseket határoz meg.

6. Kapcsolódó jogszabály-módosítások

a) A Vt. módosítása egyéb, kapcsolódó jogszabályok módosítását is szükségessé teszi. A védjegyként lajstromozható megjelölés irányelvi definíciójának módosítása és az új ábrázolási követelmények megjelenése, az árujegyzékre vonatkozó szabályok változása, valamint az Infotv. 5. § (3) bekezdése szerint kötelező adatkezelés törvényi előírására vonatkozó szabályok indokolják *a védjegybejelentés és a földrajzi árujelzőre vonatkozó bejelentés részletes alaki szabályairól szóló 16/2004 (IV. 27.) IM rendelet* szabályainak módosítását.

Az elektronikus ügyintézés biztosítására irányuló kötelezettség gyakorlati megvalósítása és az új típusú védjegyek lajstromozására irányuló bejelentések elektronikus benyújtásának lehetővé tétele érdekében módosításra szorul *az egyes iparjogvédelmi beadványok elektronikus úton való benyújtására vonatkozó részletes szabályokról szóló 147/2007. (VI. 26.) Korm. rendelet* is.

A megújítási eljárás újraszabályozása szükségessé teszi azt is, hogy *a Magyar Szabadalmi Hivatal előtti iparjogvédelmi eljárások igazgatási szolgáltatási díjakról szóló 19/2005. (IV. 12.) GKM rendelet* (a továbbiakban: Díjrendelet) kiegészüljön a védjegyoltalom lejártát követő megújítás esetén fizetendő kiegészítő díj mértékének meghatározásával. A Díjrendelet 11. §-ának felülvizsgálata védjegybejelentés díjának az áruosztályok számához igazodó átstrukturálása miatt is szükséges.

b) *Az általános közigazgatási rendtartásról szóló törvény és a közigazgatási perrendtartásról szóló törvény hatálybalépésével összefüggő egyes törvények módosításáról szóló 2017. évi L. törvény* (a továbbiakban: Ákr.-Kp. Módtv.) végezte el a szellemi tulajdoni ágazati törvények szükséges módosításait annak érdekében, hogy *az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL. törvény* (a továbbiakban: Ákr.) 2018. január 1-jétől alkalmazható legyen az SZTNH előtti szellemi tulajdoni eljárásokban is. A Javaslat az Ákr.-Kp. Módtv. elfogadása óta azonosított joggyakorlati megfontolásokra tekintettel pontosítja az Ákr. szabadalmi, illetve a

használatiminta-, a topográfia- és a formatervezésiminta-oltalmi, valamint a védjegy- és a földrajzi árujelzőkkel kapcsolatos eljárásokban alkalmazható szabályainak körét.

c) A Javaslat a fentiek mellett feloldja *a találmányok szabadalmi oltalmáról szóló 1995. évi XXXIII. törvény* (a továbbiakban: Szt.) szövegének az ideiglenes és végleges szabadalmi oltalom megszűnésének időbeli hatályával kapcsolatos ellentmondásait, összhangba hozva a jogszabály szövegét a több évtizede változatlan gyakorlattal és jogértelmezéssel.

d) A Javaslat az Szt. és a Hmtv. **szabályait kiegészíti az atomenergiával kapcsolatos nemzeti szabadalmi és használatiminta-oltalmi bejelentéseknek az Európai Bizottsággal történő közlési kötelezettségére** vonatkozó rendelkezésekkel, figyelemmel az Európai Atomenergia-Közösséget létrehozó Római Szerződés (a továbbiakban: Euratom Szerződés), *a természetes személyeknek a személyes adatok kezelése tekintetében történő védelméről és az ilyen adatok szabad áramlásáról, valamint a 95/46/EK rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2016. április 27-i 2016/679/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet* (a továbbiakban: GDPR) és az Infotv. alkalmazandó rendelkezéseire.

e) Sor kerül továbbá *az elektronikus ügyintézés és bizalmi szolgáltatások általános szabályairól szóló 2015. évi CCXXII. törvény* (a továbbiakban: Eüsztv.) által előírt **elektronikus ügyintézési kötelezettség gyakorlati megvalósításával összefüggő, valamint finomhangolási célú módosításokra** is. Az SZTNH az Eüsztv. 1. § 17. pontja szerint elektronikus ügyintézészt biztosító szerv, és e minőségében köteles olyan, elektronikus ügyintézészt biztosító információs rendszer működtetésére, amely biztosítja legalább az Eüsztv.-ben meghatározott, a Kormány által kötelezően biztosított szabályozott elektronikus ügyintézési szolgáltatásokat, valamint a központi elektronikus ügyintézési szolgáltatásokat. E szolgáltatások zökkenőmentes igénybevételéhez és használatához szükséges, hogy az SZTNH meghatározott adatokat – így természetes személyek esetén a négy természetes személyazonosító adatot, nem természetes személyek esetében pedig az adószámot – megismerhessen és kezelhessen.

A GDPR 6. cikk (2) bekezdése feljogosítja a tagállamokat arra, hogy a GDPR-ban foglalt, adatkezelésre vonatkozó szabályok alkalmazásának kiigazítása érdekében, a 6. cikk (1) bekezdés c) és e) pontjának való megfelelés céljából fenntartsanak vagy bevezessenek konkrétabb rendelkezéseket, amelyekben pontosabban meghatározzák az adatkezelésre vonatkozó konkrét követelményeket, és amelyekben további intézkedéseket tesznek az adatkezelés jogszerűségének és tisztességességének biztosítására, ideértve a IX. fejezetben meghatározott egyéb konkrét adatkezelési helyzeteket is. Ezt az esetkört is kezeli az Infotv. azon rendelkezése [Infotv. 5. § (3) bek.], amely szerint a GDPR 6. cikk (1) bekezdés e) pontján alapuló kötelező adatkezelés feltételeit csak törvény (vagy önkormányzati rendelet) írhatja elő. A fentiekre figyelemmel a Javaslat kiegészíti az iparjogvédelmi törvényeket az SZTNH-hoz benyújtott kérelmekben – ideértve a megváltoztatási kérelmeket is – kötelezően megadandó adatok körének szabályozásával.

Részletes indokolás

1. §

A Hmtv. 28. § (1) bekezdése főszabályként – a Hmtv. 28. § (1) bekezdés *a)-d)* pontjaiban meghatározott eltérésekkel – mintaoltalmi ügyekben megfelelően alkalmazni rendeli az Szt.-nek a szabadalmi eljárások általános szabályait megállapító rendelkezéseit.

A Javaslat kiegészíti az Szt.-nek a hivatkozott általános eljárási szabályokat megállapító rendelkezéseit a kérelem tartalmára [ld. az Szt. 45. §-ának új (5) és (6) bekezdéseit megállapító 10. §-t], a beadványokkal kapcsolatos eljárásra és az azokkal kapcsolatban alkalmazható jogkövetkezményekre vonatkozó általános előírásokkal [Szt. 47. § új (4) bekezdése], valamint az eljárások igazgatási szolgáltatási díjaira és a fenntartási díjakra vonatkozó rendelkezéseivel, azzal, hogy azok csak akkor alkalmazandók, ha az Szt. nem állapít meg azoktól eltérő szabályokat. Ennek mintájára a Javaslat a Hmtv. 28. §-ának új (2) bekezdésében rögzíti, hogy az Szt. fent hivatkozott szabályai a Hmtv. eltérő rendelkezése hiányában a használatiminta-oltalmi eljárásokban is érvényesülnek.

2. §

Szükségessé vált a Hmtv.-ben a bejelentési kérelem tartalmára vonatkozó rendelkezések kiegészítése is annak érdekében, hogy egyértelművé váljon: e kérelmeknek a Hmtv. 29. § (3) bekezdésében meghatározott előírásai nem az Szt.-nek a kérelem tartalmára vonatkozó általános rendelkezéseitől eltérő, hanem az ott meghatározott adatokat kiegészítő, további tartalmi követelményeket tartalmaznak.

A korábbi szabályozás a mintaoltalmi bejelentési kérelemben kötelezően megadandó személyes adatok körét [a bejelentő és a képviselő neve (elnevezése), lakcíme (székhelye) és aláírásuk, a feltaláló neve és lakcíme, illetve a neve feltüntetésének mellőzését kérő feltaláló kötelezése arra, hogy adatait külön lapon adja meg az SZTNH számára] miniszteri rendeletben, *a használati mintaoltalmi bejelentés részletes alaki szabályairól szóló 18/2004. (IV. 28.) IM rendeletben* (a továbbiakban: Használati minta Alaki r.) határozta meg.

A GDPR 6. cikk (1) bekezdés *e)* pontja alapján személyes adat akkor kezelhető, ha az – többek között – közérdekű vagy az adatkezelőre ruházott közhatalmi jogosítvány gyakorlásának keretében végzett feladat végrehajtásához szükséges. A GDPR 6. cikk (2) bekezdése feljogosítja a tagállamokat arra, hogy a GDPR-ban foglalt, adatkezelésre vonatkozó szabályok alkalmazásának kiigazítása érdekében, a 6. cikk (1) bekezdés *c)* és *e)* pontjának való megfelelés céljából fenntartsanak vagy bevezessenek konkrétabb rendelkezéseket, amelyekben pontosabban meghatározzák az adatkezelésre vonatkozó konkrét követelményeket, és amelyekben további intézkedéseket tesznek az adatkezelés jogszerűségének és tisztességességének biztosítására, ideértve a IX. fejezetben meghatározott egyéb konkrét adatkezelési helyzeteket is. Ezt az esetkört is kezeli az Infotv. azon rendelkezése [Infotv. 5. § (3) bek.], amely szerint a GDPR 6.

cikk (1) bekezdés e) pontján alapuló kötelező adatkezelés feltételeit csak törvény (vagy önkormányzati rendelet) írhatja elő.

Az Eüsztv. 8. §-a alapján az ügyfél mintaoltalmi eljárásokban is jogosult – az Eüsztv. 9. § (1) bekezdés ab)-ah) alpontjában meghatározott ügyféli kör pedig köteles is – az SZTNH-val elektronikus úton kapcsolatot tartani. Az SZTNH az Eüsztv.-nek és az *elektronikus ügyintézés részletszabályairól szóló 451/2016. (XII. 19.) Korm. rendeletnek* (a továbbiakban: E-Kr.) megfelelő, teljes körű elektronikus ügyintézés biztosítására azonban csak abban az esetben képes, ha rendelkezik az ügyfélnek és az eljárás egyéb résztvevőjének azokkal az azonosító adataival, amelyek elengedhetetlenek az ügyféllel történő elektronikus kapcsolattartáshoz (név, lakcím, születési hely és idő, anyja neve, illetve nem természetes személyek esetén adószám), illetve a Kormány által kötelezően biztosított szabályozott elektronikus ügyintézési szolgáltatások, valamint központi ügyintézési szolgáltatások SZTNH általi igénybevételéhez (ld. a 10. §-hoz fűzött indokolást).

A fentieknek megfelelően a Javaslat az elektronikus ügyintézés biztosításával kapcsolatos kötelezettségek szem előtt tartásával, a Hmtv.-ben határozza meg a mintaoltalmi ügyekben benyújtott kérelmekben – ideértve a mintaoltalmi bejelentési kérelmeket is – kötelezően megadandó személyes adatokat, a Használati minta Alaki r. azonos tartalmú előírásainak egyidejű hatályon kívül helyezésével (ld. a 10. §-hoz fűzött indokolást).

3. §

A bejelentési nap elismerése egyik feltételként a Hmtv. korábbi szabályozása a bejelentő azonosítását lehetővé tevő adatok megadását követelte meg anélkül, hogy pontosan meghatározta volna az érintett adatok körét. A módosítás – a Hmtv. 29/A. (1) bekezdés b) pontjában írt kimerítő jellegű felsorolással – egyértelművé teszi, hogy az Szt.-nek a papíralapú kérelem tartalmára vonatkozó általános rendelkezésétől [Szt. 45. § új (5) bekezdés] eltérően a bejelentési nap elismeréséhez az oltalmi igényre való utaláson, a leíráson és a rajzon felül mely adatok rendelkezésre bocsátása [a bejelentő és a képviselő neve (elnevezése), illetve lakcíme (székhelye) vagy utóbbiak helyett elektronikus kapcsolattartás esetén biztonságos kézbesítési szolgáltatási címe] szükséges. A „biztonságos kézbesítési szolgáltatási cím” megadására – az Szt. 45. § új (6) bekezdésében meghatározott, az elektronikus kapcsolattartáshoz szükséges adatokkal egyezően – ügyfélkapus tárhely esetén a születési névnek, születési helynek és időnek, valamint anyja nevének, cégkapu esetén a cég nevének túl az adószámának, hivatali kapu tekintetében pedig annak rövid nevének és KR azonosító számának megadásával kerülhet sor. A gyakorlatban előfordul, hogy a bejelentés a bejelentő nevének és telefonszámának vagy e-mail címének túl nem tartalmazza a bejelentő egyéb kapcsolattartási adatait (pl. lakcím vagy székhely). Ilyen esetben ugyan elismerhető a bejelentési nap, azonban a bejelentési eljárás részét képező alaki vizsgálat során már nem lehet eltekinteni a bejelentő lakcíme (nem természetes személy esetén székhelye), valamint elektronikus kapcsolattartás esetén biztonságos elektronikus kapcsolattartási címe kötelező megadásától. Látni kell, hogy – a korábbi gyakorlattal összhangban – a bejelentési nap elismerésének továbbra sem feltétele a bejelentő vagy képviselője aláírása, sem egyéb adatainak

megadása [vö. a Hmtv. 28. § (3) bekezdésében meghatározott egyéb adatokkal].

4. §

Az SZTNH-nak az Euratom Szerződés 16. cikk (1) bekezdése alapján a kifejezetten atomenergiával kapcsolatos nemzeti szabadalmi és használatiminta-oltalmi bejelentés tartalmát, valamint a Euratom Szerződés 16. cikkének (2) bekezdése alapján az olyan közzé nem tett nemzeti szabadalmi és használatiminta-oltalmi bejelentés tényét, illetve tartalmát, ami nem tartozik kifejezetten az atomenergia területéhez, de közvetlenül összefügg az atomenergia alkalmazásának közösségbeli fejlődésével és annak szempontjából alapvető jelentőséggel bír – mindkét esetben különösen a bejelentő és feltaláló nevét és címét – közölnie kell az Európai Bizottsággal.

A GDPR 6. cikk (1) bekezdés e) pontja alapján személyes adat akkor kezelhető, ha az – többek között – közérdekű vagy az adatkezelőre ruházott közhatalmi jogosítvány gyakorlásának keretében végzett feladat végrehajtásához szükséges. A GDPR 6. cikk (2) bekezdése feljogosítja a tagállamokat arra, hogy a GDPR-ban foglalt, adatkezelésre vonatkozó szabályok alkalmazásának kiigazítása érdekében, a 6. cikk (1) bekezdés c) és e) pontjának való megfelelés céljából fenntartsanak vagy bevezessenek konkrétabb rendelkezéseket, amelyekben pontosabban meghatározzák az adatkezelésre vonatkozó konkrét követelményeket, és amelyekben további intézkedéseket tesznek az adatkezelés jogszerűségének és tisztességességének biztosítására, ideértve a IX. fejezetben meghatározott egyéb konkrét adatkezelési helyzeteket is.

A GDPR 6. cikk (3) bekezdése szerint az (1) bekezdés c) és e) pontja szerinti adatkezelés jogalapját az uniós vagy azon tagállami jognak kell megállapítania, amelynek hatálya alá az adatkezelő tartozik.

Az adatkezelés célját e jogalapra hivatkozással kell meghatározni, illetve az (1) bekezdés e) pontjában említett adatkezelés tekintetében annak szükségesnek kell lennie valamely közérdekű vagy az adatkezelőre ruházott közhatalmi jogosítvány gyakorlásának keretében végzett feladat végrehajtásához. Ez a jogalap tartalmazhat az e rendeletben foglalt szabályok alkalmazását kiigazító rendelkezéseket, ideértve az adatkezelő általi adatkezelés jogszerűségére irányadó általános feltételeket, az adatkezelés tárgyát képező adatok típusát, az érintetteket, azokat a jogalanyokat, amelyekkel a személyes adatok közölhetők, illetve az ilyen adatközlés céljait, az adatkezelés céljára vonatkozó korlátozásokat, az adattárolás időtartamát és az adatkezelési műveleteket, valamint egyéb adatkezelési eljárásokat, így a törvényes és tisztességes adatkezelés biztosításához szükséges intézkedéseket is, ideértve a IX. fejezetben meghatározott egyéb konkrét adatkezelési helyzetekre vonatkozóan. Az uniós vagy tagállami jognak közérdekű célt kell szolgálnia, és arányosnak kell lennie az elérni kívánt jogszerű céllal.

Kötelező adatkezelés esetén a kezelendő adatok fajtáit, az adatkezelés célját és feltételeit, az adatok megismerhetőségét, az adatkezelés időtartamát, az adatkezelő személyét, valamint az adatkezelés időtartamát vagy szükségessége időszakos felülvizsgálatát az adatkezelést elrendelő

törvény (vagy önkormányzati rendelet) határozza meg [Infotv. 5. § (3) bek.]. A GDPR alapján adatkezelésnek minősül az adattovábbítás is: erre figyelemmel az Euratom Szerződésben előírt fenti tagállami kötelezettség teljesítése érdekében szükséges e kötelező adatkezelésről tagállami jogszabályban rendelkezni.

A Javaslat elvégzi az Szt. kiegészítését a fenti szabályokkal. Tekintettel arra, hogy e rendelkezések alkalmazandók a fenti követelményeknek megfelelő használatiminta-oltalmi bejelentésekre is, így egyúttal sor kerül a Hmtv. 36/A. §-ának – az Szt. alkalmazására utaló szabályának – a megfelelő kiegészítésére is, fenntartva e különös rendelkezéseknek a használatiminta-oltalmi bejelentések tekintetében történő érvényesülését is.

Megjegyzendő, hogy a GDPR 1. cikk (3) bekezdése alapján a személyes adatok Európai Unión belüli szabad áramlása nem korlátozható vagy tiltható meg a természetes személyeknek a személyes adatok kezelése tekintetében történő védelmével összefüggő okokból, tehát az Európai Unión belüli adattovábbítást úgy kell tekinteni, mintha Magyarország területén belül történne az adattovábbítás, így a harmadik országba történő adattovábbításra vonatkozó rendelkezéseket ez esetben nem kell alkalmazni.

5. §

A Hmtv.-nek a megváltoztatási kérelmek kötelező tartalmát szabályozó rendelkezésében a Javaslat a bevezető részben kötelezően megadni rendelt alapvető adatok körét hozzáigazítja a mintaoltalmi ügyekben benyújtott kérelmek adattartalmát meghatározó előírásokhoz.

6. §

A Javaslat gondoskodik arról is, hogy a „külön jogszabály” kifejezést – összhangban a jogszabályszerkesztési alapelvekkel – a Hmtv.-ben mindenhol olyan szöveg váltsa fel, amely konkrétan megjelöli a hivatkozott jogszabály tárgykörét.

7. §

A Toptv. 17. § (6) bekezdése főszabályként – a Toptv.-ben foglalt eltérésekkel – a topográfia-oltalmi ügyekben megfelelően alkalmazni rendeli az Szt.-nek a szabadalmi eljárások általános szabályait megállapító rendelkezéseit.

A Javaslat kiegészíti az Szt.-nek a hivatkozott általános eljárási szabályokat megállapító rendelkezéseit a kérelem tartalmára, a beadványokkal kapcsolatos eljárásra és az azokkal kapcsolatban alkalmazható jogkövetkezményekre vonatkozó általános előírásokkal, azzal, hogy azok csak akkor alkalmazandók, ha az Szt. nem állapít meg azoktól eltérő szabályokat. Ennek mintájára a Javaslat a Toptv. 17. § (6) bekezdésének újraszabályozása útján való kiegészítésével rögzíti, hogy az Szt. hivatkozott szabályai a topográfia-oltalmi eljárásokban is érvényesülnek a Toptv. eltérő rendelkezése hiányában (ld. a 10. §-hoz fűzött indokolást).

8. §

Szükséges a Toptv.-nek a bejelentési kérelem tartalmára vonatkozó rendelkezésinek kiegészítése is, hogy egyértelművé váljon: e kérelmeknek a Toptv. 20. § (3) bekezdésében meghatározott előírásai nem a szabadalmi törvénynek a kérelem tartalmára vonatkozó általános rendelkezéseiben eltérő, hanem az ott meghatározott adatokat kiegészítő, további tartalmi követelményeket tartalmaznak.

A korábbi szabályozás a topográfia-oltalmi bejelentési kérelemben kötelezően megadandó személyes adatok körét [a bejelentő és a képviselő neve (elnevezése), lakcíme (székhelye) és aláírásuk, a szerző neve és lakcíme, illetve a neve feltüntetésének mellőzését kérő szerző kötelezése arra, hogy adatait külön lapon adja meg az SZTNH számára] miniszteri rendeletben, *a mikroelektronikai félvezető termékek topográfiájának oltalmára irányuló bejelentés részletes alaki szabályairól szóló 19/1991. (XII. 28.) IM rendeletben* (a továbbiakban: Topográfia Alaki r.) határozta meg. A GDPR 6. cikk (1) bekezdés e) pontja alapján személyes adat akkor kezelhető, ha az – többek között – közérdekű vagy az adatkezelőre ruházott közhatalmi jogosítvány gyakorlásának keretében végzett feladat végrehajtásához szükséges. A GDPR 6. cikk (2) bekezdése feljogosítja a tagállamokat arra, hogy a GDPR-ban foglalt, adatkezelésre vonatkozó szabályok alkalmazásának kiigazítása érdekében, a 6. cikk (1) bekezdés c) és e) pontjának való megfelelés céljából fenntartsanak vagy bevezessenek konkrétabb rendelkezéseket, amelyekben pontosabban meghatározzák az adatkezelésre vonatkozó konkrét követelményeket, és amelyekben további intézkedéseket tesznek az adatkezelés jogszerűségének és tisztességességének biztosítására, ideértve a IX. fejezetben meghatározott egyéb konkrét adatkezelési helyzeteket is. Ezt az esetkört is kezeli az Infotv. azon rendelkezése [Infotv. 5. § (3) bek.], amely szerint a GDPR 6. cikk (1) bekezdés e) pontján alapuló kötelező adatkezelés feltételeit csak törvény (vagy önkormányzati rendelet) írhatja elő.

Az Eüsztv. 8. §-a alapján ugyanakkor az ügyfél a topográfia-oltalmi eljárásokban is jogosult, illetve az Eüsztv. 9. § (1) bekezdés *ab)-ah)* alpontjában meghatározott ügyféli kör köteles az SZTNH-val elektronikus úton kapcsolatot tartani. Az SZTNH az Eüsztv.-nek és az E-Kr.-nek megfelelő, teljes körű elektronikus ügyintézés biztosítására azonban csak abban az esetben képes, ha rendelkezik az ügyfélnek és az eljárás egyéb résztvevőjének azokkal az azonosító adataival, amelyek elengedhetetlenek az ügyféllel történő elektronikus kapcsolattartáshoz (név, lakcím, születési hely és idő, anyja neve, illetve nem természetes személyek esetén adószám), illetve a Kormány által kötelezően biztosított szabályozott elektronikus ügyintézési szolgáltatások, valamint központi ügyintézési szolgáltatások SZTNH általi igénybevételéhez (ld. a 10. §-hoz fűzött indokolást).

A fentieknek megfelelően a Javaslat az elektronikus ügyintézés biztosításával kapcsolatos kötelezettségek szem előtt tartásával, a Toptv.-ben határozza meg a topográfia-oltalmi ügyekben benyújtott kérelmekben – ideértve a bejelentési kérelmeket is – kötelezően megadandó személyes adatokat, a Topográfia Alaki r. azonos tartalmú előírásainak egyidejű hatályon kívül helyezésével.

9. §

A Toptv.-nek a megváltoztatási kérelmek kötelező tartalmát szabályozó rendelkezésében a Javaslat a bevezető részben kötelezően megadni rendelt alapvető adatok körét hozzáigazítja a topográfia-oltalmi ügyekben benyújtott kérelmek adattartalmát meghatározó előírásokhoz. Ezen előírásokat *a mikroelektronikai félvezető termékek topográfiájának oltalmára irányuló bejelentés részletes alaki szabályairól szóló 19/1991. (XII. 28.) IM rendelet* valamint *az egyes iparjogvédelmi beadványok elektronikus úton való benyújtására vonatkozó részletes szabályokról szóló 147/2007. (VI. 26.) Korm. rendelet* szabályozza.

10. §

A hatályos szabályozás a szabadalmi lajstromozási eljárásban a szabadalmi bejelentési kérelemben kötelezően megadandó tartalmi elemeket és kellékeket *a szabadalmi bejelentés, az európai bejelentésekkel és az európai szabadalmakkal, illetve a nemzetközi szabadalmi bejelentésekkel összefüggő beadványok, valamint a növényfajta-oltalmi bejelentés részletes alaki szabályairól szóló 20/2002. (XII. 12.) IM rendeletben* (a Szabadalmi Alaki r.-ben) írja elő, adós marad azonban a szabadalmi ügyekben előterjesztett egyéb kérelmek (pl. észrevétel, iratbetekintési kérelem stb.) kötelező tartalmi elemeinek meghatározásával.

A GDPR 6. cikk (1) bekezdés *e*) pontja alapján személyes adat akkor kezelhető, ha az – többek között – közérdekű vagy az adatkezelőre ruházott közhatalmi jogosítvány gyakorlásának keretében végzett feladat végrehajtásához szükséges. A GDPR 6. cikk (2) bekezdése feljogosítja a tagállamokat arra, hogy a GDPR-ban foglalt, adatkezelésre vonatkozó szabályok alkalmazásának kiigazítása érdekében, a 6. cikk (1) bekezdés *c*) és *e*) pontjának való megfelelés céljából fenntartsanak vagy bevezessenek konkrétabb rendelkezéseket, amelyekben pontosabban meghatározzák az adatkezelésre vonatkozó konkrét követelményeket, és amelyekben további intézkedéseket tesznek az adatkezelés jogszerűségének és tisztességességének biztosítására, ideértve a IX. fejezetben meghatározott egyéb konkrét adatkezelési helyzeteket is. Ezt az esetkört is kezeli az Infotv. azon rendelkezése [Infotv. 5. § (3) bek.], amely szerint a GDPR 6. cikk (1) bekezdés *e*) pontján alapuló kötelező adatkezelés feltételeit csak törvény (vagy önkormányzati rendelet) írhatja elő.

Tekintettel arra, hogy az SZTNH az Eüsztv. 1. § 17. pont *a*) pontja alapján elektronikus ügyintézészt biztosító szerv, e minőségéből eredően köteles az Eüsztv.-nek és az E-Kr.-nek megfelelő teljeskörű elektronikus ügyintézés és az Eüsztv. 25. § (3) bekezdésében felsorolt szolgáltatások biztosítására. Az SZTNH azonban csak abban az esetben képes eleget tenni e kötelezettségeinek, ha rendelkezik az ügyfélnek és az eljárás egyéb résztvevőjének azon azonosító adataival (név, lakcím, születési hely és idő, anyja neve, illetve nem természetes személyek esetén adószám), amelyek elengedhetetlenek az ügyféllel történő elektronikus kapcsolattartáshoz, illetve a Kormány által kötelezően biztosított szabályozott elektronikus ügyintézési szolgáltatások, valamint központi ügyintézési szolgáltatások SZTNH általi igénybevételéhez.

A Szellemi Tulajdon Világszervezetében létrejött *Szabadalmi Jogi Szerződés* (Magyarországon

kihirdette az 1999. évi LXXXII. törvény, a továbbiakban: SZJSZ) 8. cikk (5) bekezdése, valamint a Szabadalmi Jogi Szerződés mellékletét képező Végrehajtási Szabályzat [Magyarországon kihirdette a 320/2007. (XII. 5.) Korm. rendelet] 10. szabály (1) bekezdése, a Szabadalmi Együtműködési Szerződés (Magyarországon kihirdette az 1980. évi 14. törvényerejű rendelet, a továbbiakban: PCT) 4. cikke, a Szabadalmi Együtműködési Szerződéshez csatolt Végrehajtási Szabályzat 4.5, 4.6 és 4.7 szabálya rögzíti azoknak az adatoknak a körét, amelyeket a szabadalmi bejelentési kérelemnek, illetve a szabadalmi ügyekben benyújtott beadványoknak tartalmaznia kell.

A SZJSZ 6. cikk (1) bekezdése ugyanakkor előírja, hogy a SZJSZ eltérő rendelkezése hiányában, egyik Szerződő Fél sem követelheti meg, hogy a bejelentés alakja és tartalma tekintetében a SZJSZ-től eltérő vagy azt meghaladó követelményeknek tegyenek eleget. A SZJSZ 8. cikk (5) bekezdése szerint továbbá bármelyik Szerződő Fél megkövetelheti, hogy a beadvány a Végrehajtási Szabályzatban előírt egy vagy több adatot tartalmazzon. A fenti szabályok értelmében ezért a szabadalmi ügyekben előterjesztett kérelmekben a bejelentő, az ügyfél és a képviselő nevén és címén, illetve levelezési címén, valamint aláírásán túl egyéb személyes adatainak a bejelentési kérelemben történő megadására nem kötelezhető.

A nemzetközi jogi kötelezettségekből eredő fent ismertetett korlátozásoknak és az adatvédelmi jogszabályoknak megfelelően a Javaslat két, egymásra épülő rendelkezéssel határozza meg az Szt.-ben azokat az adatokat, amelyeket az SZTNH előtti szabadalmi eljárásokban benyújtott kérelmeknek tartalmazniuk kell (a számozás és a rendelkezések sorrendjének koherenciája érdekében a teljes 45. §-t újrászabályozva). Ennek megfelelően rögzíti, hogy a szabadalmi ügyben előterjesztett kérelmek minimális adattartalmán (név, lakcím, aláírás) felüli további adatok megadása kizárólag akkor szükséges, ha az ügyfél vagy az eljárás egyéb résztvevője, illetve képviselőjük elektronikus úton kíván kapcsolatot tartani az SZTNH-val vagy az Eüsztv. alapján [Eüsztv. 9. § (1) bekezdés *ab*)-*ah*) alpontjai] az SZTNH-val elektronikus kapcsolattartásra kötelezett [Szt. 45. § új (5) és (6) bek.].

Erre figyelemmel egészíti ki a Javaslat az Szt. 45. §-át két, egymásra épülő új bekezdéssel, egységesen határozva meg a szabadalmi eljárásokban előterjesztett kérelmekben kötelezően megadandó adatok körét. Főszabályként az Szt. 45. § új (5) bekezdésében meghatározott adatok megadásának kötelezettsége érvényesül [a természetes személy kérelmező vagy képviselő neve, lakcíme; a nem természetes személy kérelmező vagy képviselő neve, székhelye, és nem elektronikus kapcsolattartás esetén e személyek aláírása], azzal, hogy ha az ügyfél elektronikusan kíván, vagy így köteles kapcsolatot tartani az SZTNH-val, akkor további adatok megadására is köteles [45. § (6) bek.: a természetes személy születési helyes és ideje, anyja neve, valamint nem természetes személy adószáma]. Az Szt. ugyanakkor kimondja, hogy az Szt. az egyes kérelmekkel kapcsolatban az itt előírtaktól eltérő rendelkezéseket határozhat meg.

A Javaslat az Szt. 45. § (2) [a hatályos szövegben (3)] bekezdésében az Ákr. egyes rendelkezései alkalmazásának kizárását tartalmazó felsorolást is kiegészíti azokkal a jogintézményekkel,

amelyek kapcsán az iparjogvédelmi törvények eltérő szabályozást tartalmaznak, de bizonytalan az Ákr. érintett rendelkezéseivel való viszonyuk, illetve amelyek esetében az iparjogvédelmi eljárások logikájával összeegyeztethetetlen az Ákr. rendelkezéseinek alkalmazása. Ebbe a körbe tartozik az eljárás felfüggesztésére (különös tekintettel az eljárás ügyféli kérelemre való folytatására), a tárgyalás tartásának kötelező eseteire, valamint a hatósági nyilvántartásba való bejegyzés, valamint annak megtagadása határozatnak minősülésére vonatkozó kizárások rögzítése. A 2018. január 1-től hatályos szabályozás kizárta ugyan az Ákr. hatósági nyilvántartásról szóló 97. §-ának alkalmazását a szellemi tulajdoni eljárásokban, azonban elmulasztotta ezt megtenni az Ákr.-nek a hatósági bizonyítvány, igazolvány és nyilvántartás tekintetében alkalmazandó közös szabályai tekintetében (94. §). Az Ákr. logikájában a hatósági nyilvántartásba való bejegyzés, valamint annak megtagadása ugyanis olyan határozatnak minősül, amely a bejegyzés napján véglegessé – az Szt. fogalmi körében „jogerőssé” – válik. Az Szt. alapján azonban lajstrombejegyzésre az SZTNH saját döntése, más hatóság döntése vagy bíróság határozata alapján kerülhet sor, és az SZTNH-nak a lajstromba való bejegyzés tárgyában hozott döntése megváltoztatási kérelemmel támadható [Szt. 85. § (1) bek. b) pont]. Az Szt. értelmében továbbá a megváltoztatási kérelem benyújtásának ténye, illetve a bejegyzés alapjául szolgáló döntés jogerőre emelkedésének napja is feljegyzésre kerül a lajstromban [Szt. 55. § (1) bek.]. E logika alapján tehát a közhiteles nyilvántartásba történő bejegyzés iparjogvédelmi ügyekben nem tekinthető sem határozatnak (vagy akár végzésnek), sem „véglegesnek”, így a szabadalmi lajstromba történő bejegyzés tekintetében az Ákr. 94. § (2) bekezdésében foglalt rendelkezése nem értelmezhető.

11. §

Az Szt. 47. § (3a) bekezdésének szövegében a szabadalmi ügyekben előterjesztett beadványok és azok mellékleteinek egynél több példányszámban történő benyújtásának előírása nem értelmezhető elektronikus kapcsolattartás esetén. Ennek kiküszöbölése érdekében teszi egyértelművé a módosítás, hogy elektronikus kapcsolattartás esetén a beadványokat és azok mellékleteit minden esetben csak egy példányban szükséges benyújtani az SZTNH-hoz.

A Javaslat az Szt. 47. § (4) bekezdésébe építi be az 55. § (4) bekezdésében foglaltakat (annak egyidejű hatályon kívül helyezésével) annak érdekében, hogy a hiánypótlás általános szabályai ne csupán a lajstromba való bejegyzéssel összefüggő eljárásokban, hanem minden szabadalmi ügyben érvényesüljenek – kiegészülve azzal, hogy a különös eljárásjogi szabályok a megállapított jogkövetkezményeket felülírhatják.

12. §

A hatályos szabályozás a szabadalmi bejelentési kérelemben kötelezően megadandó személyes adatokat [a bejelentő és a képviselő neve (elnevezése), lakcíme (székhelye) és aláírásuk, a feltaláló neve és lakcíme, illetve a neve feltüntetésének mellőzését kérő feltaláló kötelezése arra, hogy adatait külön lapon adja meg az SZTNH számára] a Szabadalmi Alaki r.-ben határozza meg.

A GDPR 6. cikk (1) bekezdés *e*) pontja alapján személyes adat akkor kezelhető, ha az – többek között – közérdekű vagy az adatkezelőre ruházott közhatalmi jogosítvány gyakorlásának keretében végzett feladat végrehajtásához szükséges. A GDPR 6. cikk (2) bekezdése feljogosítja a tagállamokat arra, hogy a GDPR-ban foglalt, adatkezelésre vonatkozó szabályok alkalmazásának kiigazítása érdekében, a 6. cikk (1) bekezdés *c*) és *e*) pontjának való megfelelés céljából fenntartsanak vagy bevezessenek konkrétabb rendelkezéseket, amelyekben pontosabban meghatározzák az adatkezelésre vonatkozó konkrét követelményeket, és amelyekben további intézkedéseket tesznek az adatkezelés jogszerűségének és tisztességességének biztosítására, ideértve a IX. fejezetben meghatározott egyéb konkrét adatkezelési helyzeteket is. Ezt az esetkört is kezeli az Infotv. azon rendelkezése [Infotv. 5. § (3) bek.], amely szerint a GDPR 6. cikk (1) bekezdés *e*) pontján alapuló kötelező adatkezelés feltételeit csak törvény (vagy önkormányzati rendelet) írhatja elő.

Az Eüsztv. 8. §-a alapján ugyanakkor az ügyfél szabadalmi eljárásokban is jogosult, illetve az Eüsztv. 9. § (1) bekezdés *ab*)-*ah*) alpontjában meghatározott ügyféli kör köteles az SZTNH-val elektronikus úton kapcsolatot tartani. Az SZTNH az Eüsztv.-nek és az E-Kr.-nek megfelelő, teljeskörű elektronikus ügyintézés biztosítására azonban csak abban az esetben képes, ha rendelkezik az ügyfélnek és az eljárás egyéb résztvevőjének azokkal – a SZJSZ-ben meghatározott személyes adatokon felüli – személyes azonosító adataival, amelyek elengedhetetlenek az ügyféllel történő elektronikus kapcsolattartáshoz, illetve a Kormány által kötelezően biztosított szabályozott elektronikus ügyintézési szolgáltatások, valamint központi ügyintézési szolgáltatások SZTNH általi igénybevételéhez.

A SZJSZ 6. cikk (1) bekezdés *i*) és *iii*) alpontjaiban és 7. cikk (3) bekezdésében foglalt szabályozás szerint a bejelentő és a képviselő – a feltaláló megnevezésével kapcsolatos adatok mellett – nevén és címén, illetve levelezési címén, valamint aláírásán túl egyéb személyes adatainak a bejelentési kérelemben történő megadására nem kötelezhető.

Annak érdekében, hogy az Szt.-ben a bejelentési kérelemben kötelezően megadandó személyes adatok körére vonatkozó törvényi szabályozás megfeleljen a SZJSZ előírásainak, ugyanakkor az SZTNH is képes legyen az Eüsztv. szerinti elektronikus ügyintézés biztosítására, az Szt. 45. §-ának új (5) és (6) bekezdése két, egymásra épülő szinten rendelkezik a szabadalmi bejelentési kérelmekben kötelezően megadandó személyes adatok köréről. Főszabályként – a SZJSZ-nek megfelelően – az Szt. 45. §-ának (6) bekezdésébe foglalt rendelkezés érvényesül, amely nem változtat a szabadalmi bejelentési kérelemben kötelezően megadandó személyes adatok körén (név, lakcím, aláírás), azokat – az adatvédelmi követelményeknek történő megfelelés biztosítása érdekében – pusztán átemeli a Szabadalmi Alaki r.-ből.

Az Szt. 45. §-ának új (6) bekezdése azonban lehetővé teszi az elektronikus kapcsolattartásra kötelezett és az elektronikus kapcsolattartást választó ügyféli körrel való teljeskörű elektronikus kapcsolattartást azzal, hogy meghatározza az ehhez szükséges, kötelezően megadandó azonosító adatok körét (születési hely, idő, anyja neve, illetve nem természetes személy esetén adószáma).

Látni kell, hogy a fenti megoldással az Szt. elsősorban azokat a bejelentőket kötelezi a SZJSZ-ben írtakhoz képest többlet-adat megadására, akik előnyben részesítik az elektronikus ügyintézés a papír alapú kapcsolattartással szemben.

A Javaslát gondoskodik arról is, hogy a „külön jogszabály” kifejezést – összhangban a jogszabályszerkesztési alapelvekkel – az Szt.-ben mindenhol olyan szöveg váltsa fel, amely konkrétan megjelöli a hivatkozott jogszabály tárgykörét.

13. §

Az SZJSZ 5. cikk (1) bekezdésének megfelelően a bejelentési nap elismeréséhez kizárólag az Szt. 58. § (1) bekezdés *a)-c)* pontjában kimerítő jelleggel felsorolt adatok rendelkezésre bocsátása szükséges. A bejelentési nap elismerése második feltételeként a korábbi szabályozás a bejelentő azonosítását és a vele való kapcsolatfelvételt lehetővé tevő adatok megadását követelte meg anélkül, hogy pontosan meghatározta volna az érintett adatok körét. Az SZJSZ 5. cikk (1) bekezdés (ii) pontja ugyanakkor az azonosításra alkalmas és a kapcsolatfelvételt lehetővé tevő adatok körét vaglyagosan határozza meg.

Az Szt. 58. § (1) bekezdés *b)* pontjának új szövege egyszerre tesz eleget a bejelentési nap elismeréséhez szükséges adatokkal szemben – az SZJSZ által a minimumra szorítottan – támasztott követelményeknek, valamint az adatvédelmi szabályozásból fakadó azon igénynek, hogy az SZTNH által kezelt adatfajtákat nevesíteni szükséges. Ilyenformán a kapcsolatfelvételt lehetővé tevő adatnak számít a képviselő és elérhetőségének [lakcímének (székhelyének) vagy biztonságos kézbesítési szolgáltatási címének] megadása is. A „biztonságos kézbesítési szolgáltatási cím” megadására – az Szt. 45. § új (6) bekezdésében meghatározott, az elektronikus kapcsolattartáshoz szükséges adatokkal egyezően – ügyfélkapus tárhely esetén a születési névnek, születési helynek és időnek, valamint anyja nevének, cégkapu esetén a cég nevének túl az adószámának, hivatali kapu tekintetében pedig annak rövid nevének és KR azonosító számának megadásával kerülhet sor. A gyakorlatban előfordul, hogy a bejelentés a bejelentő nevének és telefonszámának vagy e-mail címének túl nem tartalmazza a bejelentő egyéb kapcsolattartási adatait (pl. lakcím vagy székhely). Ilyen esetben ugyan elismerhető a bejelentési nap, azonban a bejelentési eljárás részét képező alaki vizsgálat során már nem lehet eltekinteni a bejelentő lakcíme (nem természetes személy esetén székhelye), valamint elektronikus kapcsolattartás esetén biztonságos elektronikus kapcsolattartási címe kötelező megadásától.

Látni kell, hogy – a korábbi gyakorlattal összhangban – a bejelentési nap elismerésének továbbra sem feltétele a bejelentő vagy képviselője aláírása, sem egyéb adatainak megadása [vö. az Szt. módosított 45. § (5) bekezdésében és az Szt. 57. § (3) bekezdésében meghatározott egyéb adatokkal].

14. §

Az SZTNH-nak az Euratom Szerződés 16. cikk (1) bekezdése alapján a kifejezetten atomenergiával kapcsolatos nemzeti szabadalmi bejelentés tartalmát, valamint a Euratom

Szerződés 16. cikkének (2) bekezdése alapján az olyan közzé nem tett nemzeti szabadalmi bejelentés tényét, illetve tartalmát, ami nem tartozik kifejezetten az atomenergia területéhez, de közvetlenül összefügg az atomenergia alkalmazásának közösségbeli fejlődésével és annak szempontjából alapvető jelentőséggel bír – mindkét esetben különösen a bejelentő és feltaláló nevét és címét – közölnie kell az Európai Bizottsággal.

A GDPR és az Infotv. alapján kötelező adatkezelés előírására csak törvényben vagy – törvény felhatalmazása alapján, az abban meghatározott körben, különleges adatnak vagy bünyügyi személyes adatnak nem minősülő adat esetén – helyi önkormányzat rendeletében közérdeken alapuló célból kerülhet sor. Kötelező adatkezelés esetén a kezelendő adatok fajtáit, az adatkezelés célját és feltételeit, az adatok megismerhetőségét, az adatkezelés időtartamát, az adatkezelő személyét, valamint az adatkezelés időtartamát vagy szükségessége időszakos felülvizsgálatát az adatkezelést elrendelő törvény határozza meg. A GDPR alapján adatkezelésnek minősül az adattovábbítás is: erre figyelemmel az Euratom Szerződésben előírt fenti tagállami kötelezettség teljesítése érdekében szükséges e kötelező adatkezelésről tagállami jogszabályban rendelkezni.

A Javaslát a fentieknek megfelelően elvégzi az Szt. kiegészítését a fenti szabályokkal. Megjegyzendő, hogy a GDPR 1. cikk (3) bekezdése alapján a személyes adatok Európai Unión belüli szabad áramlása nem korlátozható vagy tiltható meg a természetes személyeknek a személyes adatok kezelése tekintetében történő védelmével összefüggő okokból, tehát az Európai Unión belüli adattovábbítást úgy kell tekinteni, mintha Magyarország területén belül történne az adattovábbítás, így a harmadik országba történő adattovábbításra vonatkozó rendelkezéseket ez esetben nem kell alkalmazni.

15-16. §

Az Szt. 45. §-ának új (5) és (6) bekezdése két, egymásra épülő szinten rendelkezik a szabadalmi ügyekben előterjesztett kérelmekben kötelezően megadandó személyes adatok köréről azzal, hogy az Szt. egyes kérelmekkel kapcsolatban az itt előírtaktól eltérő rendelkezéseket határozhat meg (ld. a 10. §-hoz írt indokolást).

Főszabályként – a SZJSZ-nek megfelelően – az Szt. 45. § (5) bekezdésébe foglalt rendelkezés érvényesül, amely nem változtat a szabadalmi bejelentési kérelemben kötelezően megadandó személyes adatok körén (név, lakcím, aláírás), azokat – az adatvédelmi követelményeknek történő megfelelés biztosítása érdekében – pusztán átemeli a Szabadalmi Alaki r.-ből.

Az Szt. 45. § új (6) bekezdése azonban lehetővé teszi az elektronikus kapcsolattartásra kötelezett és az elektronikus kapcsolattartást választó ügyféli körrel való teljeskörű elektronikus kapcsolattartást azzal, hogy meghatározza az ehhez szükséges, kötelezően megadandó azonosító adatok körét (születési hely, idő, anyja neve, illetve nem természetes személy esetén adószáma).

A fentiekre figyelemmel szükségessé vált az Szt.-nek a megsemmisítési (ideértve a

megsemmisítés gyorsított eljárásban történő lefolytatása iránti kérelmet is) és a nemleges megállapítás iránti kérelmek tartalmára vonatkozó rendelkezéseinek kiegészítése, hogy egyértelművé váljon: e kérelmeknek az Szt. 80. § (3) bekezdésében és 82. § (1) bekezdésében meghatározott tartalmi előírásai nem az Szt. 45. § új (5), illetve (6) bekezdésétől eltérő, hanem az ott meghatározott adatokat kiegészítő, további tartalmi előírásokat határoznak meg.

17. §

A közegészségügyi problémákkal küzdő országokba történő kivitelre szánt gyógyszeripari termékek előállításával kapcsolatos szabadalmak kényszerengedélyezéséről szóló 816/2006/EK rendelet (a továbbiakban: 816/2006/EK rendelet) hatálya alá tartozó kényszerengedélyekkel kapcsolatban a kényszerengedélyes könyveibe és nyilvántartásaiba történő betekintés iránti kérelmek tartalmát meghatározó rendelkezések kiegészítése is szükséges, hogy egyértelművé váljon: e kérelmeknek az Szt. 83/E. § (1) bekezdésében meghatározott tartalmi előírásai nem az Szt. 45. § új (5), illetve (6) bekezdésétől eltérő, hanem az ott meghatározott adatokat kiegészítő, további tartalmi követelményeket határoznak meg (ld. a 26. §-hoz írt indokolást is).

18. §

A kényszerengedélyek, a kényszerengedélyes könyveibe és nyilvántartásaiba történő betekintés és a kényszerengedély felülvizsgálata iránti kérelmekről eltérően azonban a kényszerengedély módosítása iránti kérelmekben a 816/2006/EK rendelet 16. cikk (4) bekezdése szerint a 6. cikk (3) bekezdésének *a)* és *b)* pontja szerinti adatok megadására nincs szükség, feltéve, hogy a kényszerengedélyes megnevezi az eredeti kényszerengedélyt. Erre figyelemmel illeszti be a módosítás az Szt. 83/G. § (1) bekezdésébe azt a rendelkezést, hogy e kérelmek tekintetében is érvényesül az Szt. 45. § új (5), illetve (6) bekezdése szerinti adatok megadásának kötelezettsége azzal a kivétellel, hogy nincs szükség a kérelmező és képviselője nevének és lakcímének (székhelyének) megadására abban az esetben, ha a kényszerengedélyes a módosítás iránti kérelemben megjelölte az eredeti kényszerengedélyt (ld. még a 26. §-hoz írt indokolást).

19-21. §

Az Szt. 45. § új (5) és (6) bekezdése két, egymásra épülő szinten rendelkezik a szabadalmi ügyekben előterjesztett kérelmekben kötelezően megadandó személyes adatok köréről azzal, hogy az Szt. egyes kérelmekkel kapcsolatban az itt előírtaktól eltérő rendelkezéseket határozhat meg (ld. a 10. §-hoz írt indokolást).

Főszabályként – a SZJSZ-nek megfelelően – az Szt. 45. § (5) bekezdésébe foglalt rendelkezés érvényesül, amely nem változtat a szabadalmi bejelentési kérelemben kötelezően megadandó személyes adatok körén (név, lakcím, aláírás), azokat – az adatvédelmi követelményeknek történő megfelelés biztosítása érdekében – pusztán áttemeli a Szabadalmi Alaki r.-ből. Az Szt. 45. § új (6) bekezdése azonban lehetővé teszi az elektronikus kapcsolattartásra kötelezett és az elektronikus kapcsolattartást választó ügyféli körrel való teljeskörű elektronikus kapcsolattartást azzal, hogy meghatározza az ehhez szükséges, kötelezően megadandó azonosító adatok körét

(születési hely, idő, anyja neve, illetve nem természetes személy esetén adószáma).

Az európai szabadalmi bejelentésekkel kapcsolatban az igénypontok magyar nyelvű fordításának benyújtásáról, illetve az európai szabadalom Magyarországon való hatályossá válásához szükséges fordítás benyújtásáról szóló hatósági tájékoztatás közlésére irányuló kérelmekben kötelezően megadandó személyes adatok körét [a bejelentő és a képviselő neve (elnevezése), lakcíme (székhelye) és aláírásuk, a feltaláló neve és lakcíme, illetve a neve feltüntetésének mellőzését kérő feltaláló kötelezése arra, hogy adatait külön lapon adja meg az SZTNH számára] a korábbi szabályozás miniszteri rendeletben, a Szabadalmi Alaki r.-ben határozta meg.

A GDPR 6. cikk (2) bekezdése feljogosítja a tagállamokat arra, hogy a GDPR-ban foglalt, adatkezelésre vonatkozó szabályok alkalmazásának kiigazítása érdekében, a 6. cikk (1) bekezdés c) és e) pontjának való megfelelés céljából fenntartsanak vagy bevezessenek konkrétabb rendelkezéseket, amelyekben pontosabban meghatározzák az adatkezelésre vonatkozó konkrét követelményeket, és amelyekben további intézkedéseket tesznek az adatkezelés jogszerűségének és tisztességességének biztosítására, ideértve a IX. fejezetben meghatározott egyéb konkrét adatkezelési helyzeteket is. Ezt az esetkört is kezeli az Infotv. azon rendelkezése [Infotv. 5. § (3) bek.], amely szerint a GDPR 6. cikk (1) bekezdés e) pontján alapuló kötelező adatkezelés feltételeit csak törvény (vagy önkormányzati rendelet) írhatja elő.

Az Eüsztv. 8. §-a alapján az ügyfél szabadalmi eljárásokban is jogosult, illetve az Eüsztv. 9. § (1) bekezdés *ab)-ah)* alpontjában meghatározott ügyféli kör köteles az SZTNH-val elektronikus úton kapcsolatot tartani. Az SZTNH az Eüsztv.-nek és az E-Kr.-nek megfelelő, teljes körű elektronikus ügyintézés biztosítására azonban csak abban az esetben képes, ha rendelkezik az ügyfélnek és az eljárás egyéb résztvevőjének azokkal az azonosító adataival, amelyek elengedhetetlenek az ügyféllel történő elektronikus kapcsolattartáshoz (név, lakcím, születési hely és idő, anyja neve, illetve nem természetes személyek esetén adószám), illetve a Kormány által kötelezően biztosított szabályozott elektronikus ügyintézési szolgáltatások, valamint központi ügyintézési szolgáltatások SZTNH általi igénybevételéhez.

Ennek megfelelően a szabadalmi ügyekben benyújtott kérelmekben – ideértve az európai szabadalmakkal kapcsolatban az SZTNH-hoz benyújtandó kérelmeket is – kötelezően megadandó személyes adatok szabályozására törvényi szinten, az elektronikus ügyintézés biztosításával kapcsolatos kötelezettségek szem előtt tartásával, az Szt.-ben kell sort keríteni, a Szabadalmi Alaki r. azonos tartalmú előírásainak egyidejű hatályon kívül helyezésével.

Az európai szabadalmakkal kapcsolatos fenti kérelmek tartalmát meghatározó Szt.-beli rendelkezések [Szt. 84/E. § (3) bek., 84/H. § (4) bekezdésében] módosítása egyértelművé teszi, hogy e kérelmek nem az Szt. 45. § új (5), illetve (6) bekezdésétől eltérő, hanem az ott meghatározott adatokat kiegészítő, további tartalmi követelményeket írnak elő.

Az európai szabadalmi bejelentéssel vagy európai szabadalommal kapcsolatban az SZTNH-hoz

korábban már benyújtott fordítások kijavítására irányuló kérelmekre vonatkozó, az Szt. 84/K. § (2) bekezdésében foglalt szabály az Szt. módosuló 84/E. § (3) bekezdésére és 84/H. § (4) bekezdésére utal a kérelem tartalmának meghatározásakor. A fordítás kijavítása iránti kérelemmel kapcsolatban azonban már nincs szükség arra, hogy a kérelmező közölje az SZTNH-val a feltaláló nevét és címét, tekintettel arra, hogy ezeket az adatokat a kijavítani kért fordításokkal kapcsolatos korábbi kérelmében már az SZTNH rendelkezésére kellett bocsátania. A fentiekre és arra az általános adatvédelmi alapelvre figyelemmel, hogy a személyes adatoknak a kezelésük céljára alkalmasnak és relevánsnak kell lenniük, a megadandó adatok körét pedig a célhoz szükséges minimumra kell korlátozni, rögzíteni szükséges az Szt. 84/K. § (2) bekezdésében, hogy a fordítás kijavítása iránti kérelemnek nem kötelező eleme a feltaláló nevének és címének megadása.

22. §

Ha a PCT alapján az SZTNH megjelölt vagy kiválasztott hivatalként jár el, a bejelentőnek be kell nyújtania az SZTNH-hoz a nemzetközi bejelentés magyar nyelvű fordítását. Az ezzel kapcsolatban benyújtandó iratok és kötelezően megadandó személyes adatok körét [a feltaláló neve és címe, illetve a nemzetközi szabadalmi bejelentés ezt tartalmazó iratára való hivatkozást] a hatályos szabályozás miniszteri rendeletben, a Szabadalmi Alaki r. 14. § (1) bekezdés *b)* pontjában határozza meg.

A GDPR 6. cikk (2) bekezdése feljogosítja a tagállamokat arra, hogy a GDPR-ban foglalt, adatkezelésre vonatkozó szabályok alkalmazásának kiigazítása érdekében, a 6. cikk (1) bekezdés *c)* és *e)* pontjának való megfelelés céljából fenntartsanak vagy bevezessenek konkrétabb rendelkezéseket, amelyekben pontosabban meghatározzák az adatkezelésre vonatkozó konkrét követelményeket, és amelyekben további intézkedéseket tesznek az adatkezelés jogszerűségének és tisztességességének biztosítására, ideértve a IX. fejezetben meghatározott egyéb konkrét adatkezelési helyzeteket is. Ezt az esetkört is kezeli az Infotv. azon rendelkezése [Infotv. 5. § (3) bek.], amely szerint a GDPR 6. cikk (1) bekezdés *e)* pontján alapuló kötelező adatkezelés feltételeit csak törvény (vagy önkormányzati rendelet) írhatja elő.

Ennek megfelelően a szabadalmi ügyekben benyújtott kérelmekben – ideértve nemzetközi szabadalmi bejelentésekkel kapcsolatban az SZTNH-hoz benyújtandó kérelmeket is – kötelezően megadandó személyes adatok szabályozására törvényi szinten, az Szt.-ben kell sort keríteni a Szabadalmi Alaki r. azonos tartalmú előírásainak egyidejű hatályon kívül helyezésével.

23. §

A Szt.-nek a megváltoztatási kérelmek kötelező tartalmát szabályozó rendelkezésében a Javaslat a bevezető részben kötelezően megadni rendelt alapvető adatok körét hozzáigazítja a szabadalmi ügyekben benyújtott kérelmek adattartalmát meghatározó előírásokhoz.

24. §

A korábbi szabályozás a növényfajta-oltalmi bejelentési kérelemben kötelezően megadandó

személyes adatokat [a bejelentő és a képviselő neve (elnevezése), lakcíme (székhelye) és aláírásuk, a feltaláló neve és lakcíme, illetve a neve feltüntetésének mellőzését kérő feltaláló kötelezése arra, hogy adatait külön lapon adja meg az SZTNH számára] miniszteri rendeletben, a Szabadalmi Alaki r.-ben határozza meg.

A GDPR 6. cikk (1) bekezdés *e*) pontja alapján személyes adat akkor kezelhető, ha az – többek között – közérdekű vagy az adatkezelőre ruházott közhatalmi jogosítvány gyakorlásának keretében végzett feladat végrehajtásához szükséges. A GDPR 6. cikk (2) bekezdése feljogosítja a tagállamokat arra, hogy a GDPR-ban foglalt, adatkezelésre vonatkozó szabályok alkalmazásának kiigazítása érdekében, a 6. cikk (1) bekezdés *c*) és *e*) pontjának való megfelelés céljából fenntartsanak vagy bevezessenek konkrétabb rendelkezéseket, amelyekben pontosabban meghatározzák az adatkezelésre vonatkozó konkrét követelményeket, és amelyekben további intézkedéseket tesznek az adatkezelés jogszerűségének és tisztességességének biztosítására, ideértve a IX. fejezetben meghatározott egyéb konkrét adatkezelési helyzeteket is. Ezt az esetkört is kezeli az Infotv. azon rendelkezése [Infotv. 5. § (3) bek.], amely szerint a GDPR 6. cikk (1) bekezdés *e*) pontján alapuló kötelező adatkezelés feltételeit csak törvény (vagy önkormányzati rendelet) írhatja elő.

Az Eüsztv. 8. §-a alapján az ügyfél növényfajta-oltalmi eljárásokban is jogosult, illetve az Eüsztv. 9. § (1) bekezdés *ab*)-*ah*) alpontjában meghatározott ügyféli kör köteles az SZTNH-val elektronikus úton kapcsolatot tartani. Az SZTNH az Eüsztv.-nek és az E-Kr.-nek megfelelő, teljes körű elektronikus ügyintézés biztosítására azonban csak abban az esetben képes, ha rendelkezik az ügyfélnek és az eljárás egyéb résztvevőjének azokkal az azonosító adataival, amelyek elengedhetetlenek az ügyféllel történő elektronikus kapcsolattartáshoz (név, lakcím, születési hely és idő, anyja neve, illetve nem természetes személyek esetén adószám), illetve a Kormány által kötelezően biztosított szabályozott elektronikus ügyintézési szolgáltatások, valamint központi ügyintézési szolgáltatások SZTNH általi igénybevételéhez.

A fentieknek megfelelően a Javaslat az elektronikus ügyintézés biztosításával kapcsolatos kötelezettségek szem előtt tartásával, az Szt.-ben határozza meg a növényfajta-oltalmi ügyekben benyújtott kérelmekben – ideértve a bejelentési kérelmeket is – kötelezően megadandó személyes adatokat, a Szabadalmi Alaki r. azonos tartalmú előírásainak egyidejű hatályon kívül helyezésével.

25. §

A bejelentési nap elismerése egyik feltételeként a korábbi szabályozás a bejelentő azonosítását lehetővé tevő adatok megadását követelte meg anélkül, hogy pontosan meghatározta volna az érintett adatok körét. A módosítás egyértelművé teszi, hogy az Szt. 45. § új (5) bekezdésétől a bejelentési nap elismeréséhez az oltalmi igényre való utaláson, az ideiglenes fajtaleíráson és fajtanéven, valamint a növényfajta nevéen és latin nevéen felül kizárólag az Szt. 114/J. § (1) bekezdés *b*) pontjában kimerítő jelleggel felsorolt adatok rendelkezésre bocsátása [a bejelentő és a kérelmező neve, illetve lakcíme (székhelye) vagy elektronikus kapcsolattartás esetén

biztonságos kézbesítési szolgáltatási címe] szükséges. A „biztonságos kézbesítési szolgáltatási cím” megadására – az Szt. 45. § új (6) bekezdésében meghatározott, az elektronikus kapcsolattartáshoz szükséges adatokkal egyezően – ügyfélkapus tárhely esetén a születési névnek, születési helynek és időnek, valamint anyja nevének, cégkapu esetén a cég nevének túl adószámának, hivatali kapu tekintetében pedig annak rövid nevének és KR azonosító számának megadásával kerülhet sor. A gyakorlatban előfordul, hogy a bejelentés a bejelentő nevének és telefonszámának vagy e-mail címének túl nem tartalmazza a bejelentő egyéb kapcsolattartási adatát (pl. lakcím vagy székhely). Ilyen esetben ugyan elismerhető a bejelentési nap, azonban a bejelentési eljárás részét képező alaki vizsgálat során már nem lehet eltekinteni a bejelentő lakcíme (nem természetes személy esetén székhelye), valamint elektronikus kapcsolattartás esetén biztonságos elektronikus kapcsolattartási címe kötelező megadásától. Látni kell, hogy – a korábbi gyakorlattal összhangban – továbbra sem feltétele a bejelentési nap elismerésének a bejelentő vagy képviselője aláírása, sem egyéb adatának megadása [vö. az Szt. 114/I. § (3) bekezdésében meghatározott egyéb adatokkal].

26. §

A Javaslattal gondoskodik arról is, hogy a „külön jogszabály” kifejezést – összhangban a jogszabályszerkesztési alapelvekkel – az Szt.-ben mindenhol olyan szöveg váltsa fel, amely konkrétan megjelöli a hivatkozott jogszabály tárgykörét.

Az Szt. 18. § (1) bekezdése szerint a szabadalmi oltalom a bejelentés közzétételével keletkezik, az oltalom hatálya visszahat a bejelentés napjára. Ugyanezen § (2) bekezdése értelmében a közzététellel keletkező oltalom ideiglenes. Véglegessé akkor válik, ha a bejelentő a találmányra szabadalmat kap. A Szt. 38. §-ának hatályos szövege szerint az ideiglenes oltalom a keletkezésére visszaható hatállyal szűnik meg.

Az idézett szöveg nyelvtani értelmezése alapján úgy tűnik, hogy az ideiglenes oltalom keletkezése ugyan visszahat a bejelentés napjára, azonban annak megszűnésére a keletkezés, azaz a közzététel napján kerül sor. E logikát követve tehát a bejelentés és a közzététel napja közti időtartamra „fennmaradna” az ideiglenes oltalom.

Az SZTNH által az ideiglenes szabadalmi oltalom megszűnése időpontjával kapcsolatban követett több évtizedes, az ügyfelek, a hazai jogtudomány és a bíróság által is elfogadott álláspontja és annak megfelelően kialakított gyakorlata szerint azonban az ideiglenes oltalom megszűnésére a szabadalmi bejelentés napjára visszaható hatállyal (*ex tunc*) kerül sor.

Ez a gyakorlat megfelel az *Európai Szabadalmi Egyezmény* (a továbbiakban: ESZE) 67. cikk (4) bekezdésének is, amely szerint, ha a bejelentést visszavonták, a bejelentést visszavontnak kell tekinteni vagy a bejelentést jogerősen elutasították, az európai szabadalmi bejelentést úgy kell tekinteni, mintha ahhoz sohasem fűződött volna az (1) és a (2) bekezdésben szabályozott hatály. Ugyanez vonatkozik az európai szabadalmi bejelentés hatályára abban a Szerződő Államban, amelynek megjelölését visszavonták, vagy amelynek megjelölését visszavontnak kell tekinteni.

Ez az előírás pedig akkor teljesül, ha az ideiglenes oltalom a bejelentés napjára visszaható hatállyal szűnik meg.

A fent ismertetettekhez hasonló ellentmondást találunk az Szt.-nek a végleges szabadalmi oltalom megsemmisítése esetén az oltalom megszűnése hatályára vonatkozó rendelkezései közt. Az Szt. 39. § d) pontja értelmében a végleges szabadalmi oltalom megszűnik, ha a szabadalmat megsemmisítették, a bejelentés napjára visszaható hatállyal. Az Szt.-nek a szabadalom megsemmisítéséről és korlátozásáról rendelkező 42. §-a azonban azt mondja ki, hogy a szabadalmat a keletkezésére visszaható hatállyal kell megsemmisíteni. A végleges szabadalmi oltalom az Szt. 18. § (2) bekezdése második mondata alapján akkor keletkezik, ha a bejelentő a találmányra szabadalmat kap. Látható, hogy e két idézett § két különböző időpontot jelöl meg a végleges oltalom megszűnése hatályának időpontjául: míg előbbi a bejelentés napjára, utóbbi a végleges oltalom megadásának időpontjára utal.

A módosítás az Szt. szövegének az ideiglenes és végleges oltalom megszűnésének hatályával kapcsolatos ellentmondásait oldja fel, és megteremti az összhangot a módosított szöveg és a több évtizede változatlan gyakorlat és jogértelmezés között. Ennek megfelelően a módosítás egyértelművé teszi, hogy az ideiglenes szabadalmi oltalom és – annak megsemmisítése esetén – a végleges szabadalmi oltalom is egyaránt a bejelentés napjára visszaható hatállyal szűnik meg (ugyanígy az Szt. 43. §-ában is).

Az Szt. 114/F. § -ában foglalt utaló szabály alapján az Szt. 38. §-ának módosítása a növényfajta-oltalmi ügyekre kiterjedően is megszünteti a közzététellel keletkező ideiglenes oltalom megszűnésével kapcsolatban fent ismertetett ellentmondást.

A 816/2006/EK rendelet hatálya alá tartozó kényszerengedély és a kényszerengedély felülvizsgálata iránti kérelmek tartalmát meghatározó rendelkezések kiegészítése is szükségessé vált, hogy egyértelművé váljon: e kérelmeknek az Szt. 83/B. (3) bekezdésében és 83/F. § (1) bekezdésében meghatározott tartalmi előírásai nem az Szt. 45. § új (5) és (6) bekezdéseitől eltérő, hanem az ott meghatározott adatokat kiegészítő, további tartalmi követelményeket tartalmaznak (ld. még a 17. §-hoz fűzött indokolást).

Az Szt. 68. § (1) bekezdése és 114/O. §-a a szabadalmi, illetve a növényfajta-oltalmi bejelentés alaki vizsgálata körében az Szt. 57. § (2) és (3) bekezdéseire, valamint 114/I. § (2) és (3) bekezdéseire történő hivatkozást tartalmazott. A Javaslat ugyanakkor a hivatkozott, a bejelentési kérelmek tartalmi követelményeit előíró rendelkezéseket egy új bekezdéssel egészíti ki, amely szükségessé tette e hivatkozások technikai jellegű korrekcióját.

27. §

A korábbi, védjegyekre vonatkozó uniós jogharmonizációs célú szabályokhoz képest az Irányelv jelentős újítása az, hogy az új szabályok értelmében megszűnik a védjegyek grafikai ábrázolására vonatkozó követelmény. Ez azt jelenti, hogy az Irányelv szabályai értelmében

megengedett a megjelölések bármely, széles körben elérhető technológia alkalmazásával történő ábrázolása, feltéve, hogy a lajstromból a jogosultat megillető oltalom tárgya a jogalkalmazó szervek és a nyilvánosság számára egyértelműen azonosítható. További feltétele a megjelölés lajstromozásának az, hogy ki kell elégítenie – az Európai Unió Bírósága által a C/273-00. számú, *Sieckmann*-ügyben meghatározott – követelményeket: a védjegy ábrázolása legyen egyértelmű, pontos, önmagában teljes, könnyen hozzáférhető, érthető, tartós és objektív [ld. az Irányelv (13) preambulumbekzdését is].

A fentieknek megfelelően az Irányelv nemzeti jogba történő átültetése szükségessé teszi a védjegyoltalomban részesíthető megjelölésekre vonatkozó hazai jogszabályok felülvizsgálatát és megfelelő módosítását is.

A védjegyoltalomban részesíthető megjelölések új irányelvi definíciójának megfelelően a Javaslat eltörli a Vt. oltalomképességi feltételei közül a megjelölés grafikai ábrázolhatóságának követelményét, emellett kiegészíti a védjegy Vt. szerinti meghatározását a megjelölés lajstrombeli ábrázolására vonatkozó új irányelvi követelményekkel. Ennek megfelelően nemzeti védjegybejelentések esetében is lehetővé válik a megjelölések bármely, széles körben elérhető technológia alkalmazásával – azaz nem feltétlenül grafikai úton – történő ábrázolása (pl. hangfájl vagy videofájl benyújtásával, ennek részleteiről ld. a Vt. módosításához kapcsolódó rendeleti szintű szabályozás módosítását és az ahhoz fűzött indokolást), feltéve, hogy a jogosultat megillető oltalom tárgya a jogalkalmazó szervek és a nyilvánosság számára is egyértelműen és pontosan meghatározható. Ezzel a jelenlegihez képest többféle megjelölés válik oltalomban részesíthetővé, így lehetőség lesz „új típusú védjegyek” – például hang-, videó-, mozgás-, illetve ezek kombinációjából álló megjelölések –lajstromozására is.

Kérdésként merülhet fel, hogy mely intézmények tartozhatnak a Vt. 1. § (1) bekezdés *b*) pontjában említett „jogalkalmazó szervek” kategóriájába. A jogalkotói szándék értelmében ebbe a „jogalkalmazó szervek” alatt értendő valamennyi nemzeti és európai uniós hatóság, bíróság és más intézmény, továbbá nemzetközi szervezetek és szervek is, amelyek védjegy-lajstromozással vagy a védjegyekhez köthető bármely más eljárással nemzeti, uniós vagy nemzetközi szinten foglalkoznak (ideértve a jogérvényesítési eljárásokat is).

A Vt. 1. § (2) bekezdésében a Javaslat a védjegy típusok példálózó felsorolását is kiegészíti az újonnan lajstromozhatóvá váló védjegy típusokkal.

A védjegyek ábrázolására vonatkozó új követelményekre és az egyes védjegy típusok meghatározására vonatkozó szabályozás kialakítása során a Javaslat és a hozzá kapcsolódó rendeleti szintű módosítások követik az európai uniós védjegyek megjelenítésével kapcsolatos fontos részletszabályokat tartalmazó, 2017. október 1-jén hatályba lépett, *az európai uniós védjegyről szóló 207/2009/EK tanácsi rendelet egyes rendelkezéseinek végrehajtására vonatkozó részletes szabályok megállapításáról szóló 2017/1431 számú bizottsági végrehajtási rendelet (implementing act, IA)* rendelkezéseit. Az IA 3. cikkének (3) bekezdése egy példálózó (noha a

technológia mai állása alapján szinte kimerítőnek tekinthető) felsorolást ad az elképzelhető védjegytypusokról, továbbá előírja azt is, hogy a bejelentésben meg kell jelölni, milyen típusról van szó, az egyes típusok esetében pedig meghatározza a védjegy ábrázolására vonatkozó követelményeket is.

Az IA rendelkezései a Javaslat és a rendeleti szintű módosítások kialakítása során különös súllyal estek latba, mert a védjegyirányelv szabályainak nemzeti jogba történő átültetése során annak rendelkezései a gyakorlatban – az uniós és a nemzeti védjegyrendszerek közötti összekapcsolódásokat felmutató eljárások (pl. kutatás, felszólalási és törlési eljárások, konverzió) akadálymentes lebonyolítása érdekében – „*model law*”-ként működnek.

Az IA szerinti védjegytypusok és az egyes típusok ábrázolási követelményeinek részletes szabályozása a *védjegybejelentés és a földrajzi árujelzőre vonatkozó bejelentés részletes alaki szabályairól* szóló 16/2004. (IV. 27.) IM rendelet (a továbbiakban: Alaki r.) módosítása útján válik a hazai védjegy jog részévé.

28. §

Az Irányelv (12) preambulumbekzdése szerint a tagállami jogszabályok közelítésével elérni kívánt célkitűzések megvalósítása megkívánja, hogy a lajstromozott védjegyek megszerzésének és a védjegyoltalom fenntartásának feltételei valamennyi tagállamban alapvetően azonosak legyenek. Ennek érdekében a védjegyoltalomban részesíthető megjelölések definiálása mellett kimerítően fel kell sorolni a védjegy lajstromozását kizáró, illetve annak törlésére alapot adó okokat is. Az Irányelvben szereplő, lajstromozást kizáró feltétlen és viszonylagos kizáró okok közül némelyik opcionális, így azok fenntartásáról vagy bevezetéséről a tagállamok szabadon dönhetnek – olyan kizáró okok azonban nem vezethetők be vagy tarthatók fenn a nemzeti jogokban, amelyeket az irányelv nem tartalmaz. Az Irányelvben felsorolt kizáró okok túlnyomó része a Vt.-ben már szerepel, mégis szükség volt a kizáró okok rendszerének teljes felülvizsgálatára annak érdekében, hogy a hazai szabályozás megfelelően tükrözze a harmonizált lajstromozási akadályokat, ideértve az eddig is ismert kizáró okok módosításainak átvezetését, valamint a Vt. idevágó szövegezésének korszerűsítését és világosabbá tételét is.

A Javaslat átrendezi és az Irányelvnek megfelelően sorolja fel a Vt. 2. §-ában szabályozott feltétlen kizáró okokat, megszüntetve a különböző – és egymástól eltérő jogpolitikai célokat is szolgáló – kizáró okok egy pontban való szabályozását is, ezáltal megfelelően elkülönítve egymástól az egyes lajstromozási akadályokat.

A Vt. 2. § (2) bekezdésében a megkülönböztetésre való alkalmasság hiánya külön pontban való szerepeltetése önálló tartalmat ad ennek a kizáró oknak a leíró megjelölésekhez és az általánosan használt kifejezésekhez képest. Ez nem jelenti azt, hogy az utóbbi két kizáró ok ne állna kapcsolatban a megjelölés megkülönböztető képességével, a Vt. 2. § (2) bekezdésének a Javaslat szerinti c) pontja azonban azokra az esetekre vonatkozik, amikor a megjelölés maga – a szöveg vagy az ábra jelentésétől függetlenül – önmagában alkalmatlan arra, hogy árukat vagy

szolgáltatásokat azonosítson üzleti eredetük szerint (pl. egyszerű geometriai formák vagy – az „új típusú” védjegyek esetén – egy olyan hosszú videó, amely védjegyfunkciót nem tud betölteni).

A Vt. 2. § (2) bekezdés *a)* pontjának szövege az Irányelv 4. cikk (1) bekezdésének *c)* pontjával összhangban pontosabb megfogalmazást nyer (az „elemek” kifejezés használatával), noha annak tartalma érdemben nem változik.

A Vt. 2. §-a (2) bekezdésének *d)* pontja szerinti – korábban csak az áru formájára vonatkozó – feltétlen kizáró ok alkalmazási körét az Irányelv átdolgozott szövegére tekintettel a Javaslat kiterjeszti azokra a megjelölésekre is, amelyek kizárólag olyan *egyéb jellemzőből* állnak, amely az áru jellegéből következik, műszaki hatás eléréséhez szükséges, vagy amely lényeges értéket ad az áruhoz. Az „*egyéb jellemző*” kifejezés mindhárom alponthoz való hozzáillesztésével az uniós jogalkotó a védjegy fogalmából törölt grafikai ábrázolhatóság követelményének hiányát kívánta ellensúlyozni. Ez nem jelenti ugyanakkor azt, hogy ezután a formán kívül csak az a jellemzők eredményezhetik az érintett kizáró okok fennállását, amelyek grafikailag nem ábrázolhatóak – az „*egyéb jellemző*” alatt bármilyen olyan tulajdonságot érteni kell, amellyel kapcsolatban a kizáró okok értelmezhetőek.

A Vt. 2. § (2) bekezdésének új *d)* pontjában felsorolt kizáró okok közül a *db)* alpontban és a *dc)* alpontban szereplő lajstromozást gátló ok szövegezése is változott annak érdekében, hogy azok jobban idomuljanak a rendelkezés valódi jelentéséhez. A Javaslat a *db)* alpontban a „célzott műszaki hatás elérése” mellett „az áru formáját vagy egyéb jellemzőjét” is kiemeli azzal, hogy a kizáró ok alkalmazásához ezeknek kell a műszaki hatás eléréséhez szükségesnek lenniük. A módosítás célja, hogy világossá tegye: a kérdéses formának vagy egyéb jellemzőjének az áruban magában kell testet öltenie a kizáró ok alkalmazásához (tehát az árutól teljes mértékben független és attól értékvesztés nélkül elválasztható csomagolás vagy bármely más jellemző, amely magában az áruban nem jelenik meg, értelemszerűen megakadályozza a kizáró ok alkalmazását). Látni kell ugyanakkor, hogy a „célzott” jelző a műszaki hatás vonatkozásában nem azt cáfolja, hogy a döntő kérdés az érintett jellemzők *per se* funkcionalitása volna, csupán arra utal, hogy az áru rendeltetésének jelentősége van abból a szempontból, hogy a kizáró ok alkalmazható-e. A rendelkezés alkalmazásához ugyanakkor nincs szükség egy konkrétan deklarált célra, és az áru bármely (akár „másodlagos”, de valós) rendeltetéséhez kapcsolódó jellemző is oltalomképtelenné tehet egy megjelölést.

A *dc)* alpontban foglalt kizáró ok új szövege azt tisztázza, hogy az érintett jellemzőknek nem kell az „áru értékének lényegét hordozniuk” a kizáró ok alkalmazásához: elegendő, ha lényeges értéket adnak az áruhoz. A hatályos megfogalmazás értelmezésének nehézségeit kiküszöbölve az új szöveg egyértelművé teszi, hogy egy megjelölésnek az áru értékéhez való jelentős hozzájárulása már megalapozhatja, hogy védjegyként ne legyen lajstromozható. Ez természetesen nem jelenti azt, hogy a védjegy jó hírből vagy a hozzá kapcsolódó *goodwill*-ből származó többletérték az oltalomképességet csorbítaná: ez a kizáró ok arra vonatkozik, amikor a

megjelölés önmagában, a márka fogyasztói percepciójától függetlenül ad lényeges értéket az áruhoz.

A Vt. 2. § módosított (3) bekezdése tartalmazza a szerzett megkülönböztető képességre vonatkozó szabályokat, az Irányelv 4. cikk (4) és (5) bekezdésével összhangban kiigazítva. Ennek megfelelően a Javaslat szerint a megkülönböztető képesség megszerzését a védjegybejelentés időpontjához viszonyítva kell vizsgálni (eltérően az eddigi, elsőbbséget nevesítő szövegtől), és annak még a lajstromozás napját megelőzően be kell következnie.

29. §

A Vt. 3. §-ának módosítása elvégzi a bekezdések bevezető szövegének egységesítését, egyes feltétlen kizáró okok kiigazítását, valamint a földrajzi árujelzőkre és a növényfajta-nevekre vonatkozó kizáró okok teljes újraszabályozását.

A Vt. 3. § (1) bekezdés *b)* pontjának új megfogalmazása egyfelől az Irányelv 4. cikk (1) bekezdés *g)* pontjában foglalt szövegnek való pontosabb megfelelést célozza, másfelől pedig azt, hogy a fogyasztók megtévesztésére alkalmas megjelölések lajstromozási tilalmával kapcsolatban már ma is érvényesülő joggyakorlat a törvény szövegében is egyértelműen tükröződjön. A módosítás eredményeképpen a – változatlan formában – felsorolt megtévesztési esetek csupán példálózó felsorolásként jelennek meg a rendelkezés szövegében, azaz az ezeken kívüli okból (pl. személynevekre vagy időpontokra vonatkozóan) megtévesztésre alkalmas megjelölések kapcsán nem lehet arra hivatkozni, hogy a kizáró ok hatálya ezekre nem terjed ki.

A Vt. 3. § (2) bekezdésének *c)* pontja szerint nem részesülhet védjegyoltalomban az a megjelölés, ha valamely vallási vagy egyéb meggyőződést erőteljesen kifejező jelképet a megjelölés összhatását meghatározó módon tartalmaz. Ez a szabály az Irányelv 4. cikk (3) bek. *b)* pontjában foglalt opcionális kizáró oknak történő megfelelést szolgálja. Ennek megfelelően a korábbi szabályozáshoz képest e kizáró ok alkalmazásának köre – helyesen – tágabbá válik: míg korábban csupán azok a megjelölések voltak kizárva a védjegyoltalomból, melyek kizárólag vallási vagy egyéb meggyőződést erőteljesen kifejező jelképből álltak, az új szabály értelmében a kizáró ok alkalmazásához elegendő, ha a megjelölés ilyen jelképet uralkodó módon tartalmaz. A közismert és komoly szimbolikus értékkel rendelkező jelképeket tehát hiába egészítik ki a jelképhez képest másodlagos, alárendelt szerepben lévő egyéb elemekkel, az nem akadályozza a kizáró ok alkalmazását. A „megjelölés összhatását meghatározó módon” kitétel azt a célt szolgálja, hogy egy megjelölés védjegyként való lajstromozása ne legyen kizárt csak azért, mert – jelentéktelen elemként vagy éppen indokolt módon, és az adott jelképet az egész megjelölés kontextusában értelmezve nem kisajátítva – megjelenik benne egy vallási vagy egyéb erős jelentéssel bíró szimbólum.

A védjegyek és a földrajzi árujelzők (eredetmegjelölések és földrajzi jelzések), valamint az uniós mezőgazdasági minőségpolitikai szabályozók alapján az utóbbiakhoz hasonló védelemben részesülő megjelölések (borokkal kapcsolatos hagyományos kifejezések, tanúsítottan

hagyományos különleges tulajdonsággal bíró termékek megnevezései) viszonyának szabályozása a földrajziárjelző-oltalmi rendszerek létrejöttétől kezdve különös jelentőséggel bír. Tekintettel arra, hogy a felsoroltak mindegyike árjelzőként értelmezhető, nem nehéz belátni, hogy a kollektív jogosultságot biztosító iparjogvédelmi vagy minőségpolitikai jelzések és a szóvédjegyek (és a szöveges elemmel rendelkező ábrás vagy akár más típusú védjegyek) között gyakran merülhet fel konfliktus.

A földrajzi árjelzőkre vonatkozó uniós szabályozás töredezettsége, azaz hogy

- eltérő terméktípusokra egymáshoz hasonló, de mégis sajátos szabályozással rendelkező oltalmi rendszereket hoz létre (amelyeknek a nemzeti és nemzetközi oltalmi rendszerekkel való kapcsolata évtizedek óta ez EU és tagállamai közötti viták tárgya), így az élelmiszerek, a borászati termékek és a szeszesitalok földrajzi árjelzőire is önálló uniós oltalmi rendszerek élnek egymás mellett, továbbá

- a nem mezőgazdasági termékek földrajzi árjelzőire nézve egyelőre uniós oltalmi rendszert nem hoztak létre (a tagállamok némelyike pedig – így Magyarország is – ezekre a termékekre nézve nemzeti oltalmi rendszert tart fenn), valamint

- az EU és harmadik államok (illetve bizonyos mértékig az egyes tagállamok és harmadik államok) közötti bilaterális megállapodások alapján – bizonyos feltételekkel – a felek által meghatározott listákon szereplő földrajzi árjelzők szintén oltalomban részesülnek,

illetve az a tény, hogy a fenti jogintézményekre vonatkozó uniós jogszabályok is tartalmaznak védjegyekre vonatkozó rendelkezéseket (ideértve a védjegyek lajstromozását gátló speciális okokat is), az Irányelv – a Rendelettel ebben a tekintetben is párhuzamosan – arra vállalkozott, hogy megteremti a kodifikációs kapcsolódási pontokat a védjegy-lajstromozásra irányadó rendelkezések és a minőségpolitikai árjelzők között. Ami tehát a feltétlen kizáró okokat illeti, az Irányelv 4. cikk (1) bekezdés i)-k) pontjaiban nem tett mást, mint hogy utaló szabályok segítségével egy csokorba – és ezzel rendszerbe – szedte a felsorolt árjelzőkkel kapcsolatos védjegy-lajstromozási akadályokat, lényegében nem változtatva a hatályos szabályozáson.

Újdonság azonban az Irányelvben (és a Rendeletben) az, hogy az eredetmegjelölésekre és földrajzi jelzésekre – de csak ezekre – vonatkozóan az 5. cikk (3) bekezdés c) pontjában új viszonylagos kizáró okot vezet be (azaz felszólalás útján érvényesíthető korábbi jogként is szabályozza őket), ezzel is megerősítve a földrajzi árjelzők jogszerű használóit megillető jogosultságokat (ld. a 31. §-hoz írt indoklást).

A Vt. 3. § (4) bekezdésének módosítása ennek megfelelően a hatályos, többszörös feltételrendszert tartalmazó kizáró okot új logika szerint szabályozza újra, összhangban az Irányelvben foglaltakkal is. A feltétlen kizáró okok körében maradnak tehát

- a Vt. nemzeti oltalmat biztosító Hetedik Része alapján,
- az uniós oltalmi rendszereket szabályozó jogszabályok alapján, vagy
- a földrajzi árujelzőkre is kiterő két- vagy többoldalú nemzetközi megállapodások alapján

oltalomban részesülő, és az ütköző védjegybejelentésnél korábbinak minősülő földrajzi árujelzők. Ez azt jelenti, hogy ha egy védjegybejelentés későbbi, mint egy földrajzi árujelző, és az abban foglalt megjelölés beleütközne a földrajzi árujelző oltalmába, a védjegybejelentést hivatalból el kell utasítani (illetve lajstromozás esetén az erre irányuló kérelem alapján törölni kell). Azt, hogy mi minősül a földrajzi árujelzőkkel kapcsolatban a „korábbi jelleget” eldöntő napnak, valamint „ütközésnek”, a hivatkozott jogi aktusok határozzák meg.

A konkuráló védjegybejelentésekhez képest „korábbi” jelleget megalapozó dátum kapcsán az uniós jogszabályok és a nemzetközi szerződések – az oltalom jellegéhez és keletkezéséhez igazodóan – speciális szabályokat határoznak meg, míg a Vt. a bejelentési napot tekinti irányadónak. Az uniós oltalom kapcsán a földrajzi árujelző korábbi jellegét megalapozó napnak a bejegyzés iránti kérelem Európai Bizottsághoz való továbbításának napját kell tekinteni [ld. pl. *a mezőgazdasági termékek és az élelmiszerek minőségrendszereiről szóló (EU) 1151/2012 rendelet* 14. cikk (1) bekezdését], a nemzetközi szerződések esetében pedig az a tipikus megoldás, hogy a megkötött megállapodásban eleve szereplő földrajzi árujelzők esetében a nemzetközi szerződés hatálybalépésének napja, a később hozzáadott földrajzi árujelzők esetében a szerződésmódosítás hatálybalépésének napja az irányadó az elsőbbségi kérdések eldöntésekor.

A védjegybejelentés és a földrajzi árujelzők ütközésének meghatározása érdekében mind a nemzeti jog, mind az uniós jogszabályok a földrajziárujelző-oltalom tartalmát meghatározó rendelkezésekre utalnak. Annak meghatározásakor tehát, hogy egy védjegybejelentés konfliktusban áll-e egy korábbinak minősülő földrajzi árujelzővel, nem a védjegyjogból ismert – pl. összetéveszthetőségi – tesztekkel kell alkalmazni, hanem azt kell megnézni, hogy a megjelölés használata a földrajzi árujelző jogellenes használatának minősülne-e. Az uniós jogszabályok ezt maguk rendezik (a Vt. módosuló szabálya csak utal ezekre), a nemzeti oltalom kapcsán azonban a Vt. 3. § (4) bekezdésének új *a*) pontja kifejezetten nevesíti a 109. §-nak az oltalom tartalmáról szóló (2) bekezdését, mint az ütközés fennállásának zsinórmértékét.

A nemzetközi szerződések esetében ettől eltérő (noha alapvetően rokon) megoldások is érvényesülhetnek (a tárgyalások eredményétől és a harmadik ország jogrendszerétől is függően), például van olyan megállapodás, amely szerint ütközésnek tekinthető, ha a védjegy a termékek minőségét tekintve megtévesztőnek minősül (ld. pl. az EU-Japán kereskedelmi megállapodás 27. cikkét) – erre nézve azonban mindig az adott megállapodásnak a védjegyek és földrajzi árujelzők kapcsolatát szabályozó rendelkezéseit kell fellapozni.

Lényeges kitétel azonban, hogy a védjegy-lajstromozás feltétlen kizáró okainak körében –

legalábbis a nemzeti és az uniós jogszabályok alapján oltalom alatt álló földrajzi árujelzők esetében – csak olyan esetben állhat fenn az ütközés, ahol a védjegybejelentés árujegyzékében szereplő termékek és a földrajzi árujelző által jelölt termékek azonos típusba tartozónak tekinthetők. [Az uniós szabályozásban fellelhető, párhuzamos szűkítésre ugyancsak ld. a 1151/2012/EU rendelet 14. cikk (1) bekezdését.] Ennek alapján a védjegyek lajstromozásáért felelős hivatalok *ex officio* nem utasítanak el egy védjegybejelentést akkor, ha az olyan korábbi földrajzi árujelzővel ütközik, amelyet a védjegy árujegyzékében szereplő áruktól eltérő típusba tartozó termékeken használnak.

A viszonylagos kizáró okok körében ugyanakkor – ahogy azt látni fogjuk – a fellépés lehetősége ennél szélesebb körben áll fenn, ott ugyanis bármilyen ütközés feljogosítja a földrajzi árujelzőt használni jogosult személyeket arra, hogy felszólaljanak a védjegy lajstromozása ellen (a már lajstromozott védjegyekkel szemben pedig törlési eljárás indítható erre a kizáró okra való hivatkozással is). A védjegyjogi szabályozás tehát az olyan esetekben, ahol a védjegy árujegyzéke és a földrajzi árujelzővel ellátott terméktípus eltér, a földrajzi árujelző oltalmából fakadó jogokat gyakorolni jogosult személyre telepíti a lajstromozás elleni – felszólalás útján való – fellépés felelősségét [vö. a Vt. új 61/B. § (1) bekezdés c) pontjával is].

A Vt. 3. §-ának új (5)-(6) bekezdése – az Irányelv 4. cikk (1) bekezdés j) és k) pontjainak megfelelően – az érintett uniós jogszabályokra (jelenleg ez a 1308/2013/EU rendelet és a 1151/2012/EU rendelet, de a normaszöveg rugalmas hivatkozást tartalmaz) és a releváns nemzetközi megállapodásokra utal a borokkal kapcsolatos hagyományos kifejezések oltalma, illetve a tanúsított hagyományos különleges tulajdonsághoz kötődő megnevezések kapcsán, és kimondja, hogy feltétlen kizáró okként kell figyelembe venni, ha az alkalmazandó szabályok kizárják az ütköző védjegyek lajstromozását. Ezekkel a rendelkezésekkel kapcsolatban azt kell látni, hogy nem vezetnek be új kizárásokat, csupán a védjegyjogi szabályozást teszik áttekinthetőbbé és teljessé azáltal, hogy a kizáró okok listája – még ha ebben az esetben csak utalásokkal is, de – kimerítővé válik. A nemzeti jogra való hivatkozás hiányát ezekben az esetekben az indokolja, hogy az említett megnevezések oltalmára nézve kizárólag uniós rendszerek léteznek. Előfordulhat, hogy az EU nemzetközi szerződésekben ilyen (vagy lényegében hasonló) rendszerek működtetéséről állapodik meg harmadik országokkal – ilyen esetben, ha a harmadik országokból származó megnevezések oltalmára vagy tanúsítására nézve az EU kötelezettséget vállalt, ezek is a potenciálisan ütköző megjelölések körét gazdagítják.

A Vt. 3. §-ának új (7) bekezdése az Irányelv 4. cikk (1) bekezdés l) pontjának átültetését szolgálja. Ez a kiegészítés azzal is jár, hogy a Vt. 5. § (1) bekezdés b) pontjából (amely a korábbi szerzői vagy iparjogvédelmi jogokba való ütközést szabályozza viszonylagos kizáró okként) a növényfajta nevével való ütközés eltűnik. Ez ugyanis nem kifejezetten iparjogvédelmi jogba való ütközést jelent, ráadásul nem is indokolt felszólaláshoz kötni a szabály érvényesülését: az SZTNH-nak hivatalból is el kell utasítania a bejelentést, ha ez a kizáró ok fennáll. Ennek megfelelően a növényfajta nevével való ütközés a továbbiakban feltétlen kizáró okként érvényesül, az eddigieknél pontosabban kifejtett tartalommal.

Az új rendelkezés alapján, ha egy növényfajta nevét az alkalmazandó növényfajta-oltalmi rendszerben a (nemzeti vagy uniós) fajtaoltalmi lajstromba bejegyezték – tehát a megadott növényfajta-oltalomhoz kötelezően kapcsolódó fajtamegnevezésről van szó –, ez a megnevezés önmagában is szolgálhat az olyan megjelölést tartalmazó védjegybejelentés elutasításának alapjául, amely vagy teljes egészében ebből a névből áll, vagy alapvető elemeiben ezt a nevet jeleníti meg. Ez természetesen akár egy olyan ábrás védjegyet is jelenthet, amelyben domináns szöveges elemként jelenik meg a növényfajta bejegyzett neve. A növényfajta-oltalom alapja akár az erre vonatkozó rendelkezéseket tartalmazó, *a találmányok szabadalmi oltalmáról szóló 1995. évi XXXIII. törvény* (a továbbiakban: Szt.), akár a közösségi növényfajta-oltalomról szóló 2100/94/EK rendelet, akár Magyarországnak vagy az EU-nak olyan nemzetközi megállapodása lehet, amely az oltalomképes növényfajtákra nézve kizárólagos jogokat biztosít.

Lényeges – az Irányelv szövegéből fakadó – korlátozása ugyanakkor a kizáró ok érvényesülésének, hogy az csak azonos vagy közeli rokon fajba tartozó növényfajták tekintetében hivatkozható. Ezzel kapcsolatban elsőként azt kell látni, hogy ez a kizáró ok csak a 31. áruosztályt megjelölő védjegybejelentések kapcsán bír jelentőséggel. A védjegy(bejelentés)hez kapcsolódó árujegyzék vonatkozásában a közeli rokonság megállapítása jelenthet ugyan némi nehézséget (tekintettel arra, hogy az árujegyzékben foglalt, akár növényekre utaló kategóriák sem szűkülnek jellemzően konkrét növényfajtákra), a Közöségi Növényfajta-oltalmi Hivatal módszertani útmutatójában foglaltak alapján azonban kijelenthető, hogy főszabály szerint a kizáró ok ott merülhet fel, ahol a védjegy árujegyzéke az érintett növényfajtát tartalmazó *genus*-t felöleli. Ez alól ugyan előfordulhatnak kivételek (azonos *genus*-ba tartozó növények mégsem közeli rokonok, vagy más *genus*-ba tartoznak, de mégis közeli rokonnak tekinthetők), ezeket azonban esetről esetre kell elbírálni.

Kiegészítő megfontolásként érdemes megjegyezni azt is, hogy az oltalom alatt álló növényfajta fajtaneve egymástól távolabb eső kategóriák esetében is felhozható, ha annak a megjelölésben való megjelenése – a tárgyalt kizáró okot ebben a tekintetben kiegészítő másik okot megvalósítva – megtévesztővé tenné a lajstromoztatni kívánt védjegyet.

30. §

A Vt. 4. § (1) bekezdésének *b*) pontja az Irányelv 5. cikk (1) bekezdés *b*) pontjával összhangban szabályozza a megjelölés és a korábbi védjegy összetéveszthetőségére vonatkozó viszonylagos kizáró okot, egyértelművé téve azt, hogy az összetéveszthetőség magában foglalja azt az esetet is, amikor a fogyasztók a megjelölést gondolati képzettársítás (asszociáció) útján kapcsolhatják a korábbi védjegyhez. A Vt. 4. § (4) bekezdésében szabályozott, asszociációra vonatkozó értelmező rendelkezés hatályon kívül helyezésével és az asszociációnak a Vt. 4. § (1) bekezdésében történő szabályozásával elkerülhetővé válik az a félreérthető és helytelen gyakorlat, amikor az asszociációra történő hivatkozás önálló jogcímként történik.

A Javaslat tehát egyértelműen szabályozza, hogy a gondolati képzettársítás vizsgálatának csak az összetéveszthetőség keretein belül van helye. A gondolati képzettársítás útján történő

összetéveszthetőség vizsgálatánál figyelembe veendő szempontokat az EU Bírósága gyakorlata során következetesen határozta meg. Az EU Bírósága C-251/95. számú *Puma-SABEL* ügyben hozott ítéletének 18. pontja kimondja, hogy a gondolati képzettársítás nem alternatívája az összetéveszthetőségnek, csupán arra szolgál, hogy annak terjedelmét meghatározza. Az összetéveszthetőség megállapítása a gondolati képzettársítás útján oly módon értelmezendő, hogy a fogyasztóközönség pusztán képzettársítása két védjegy között, azok hasonló jelentéstani tartalmából eredően, önmagában még nem elegendő alap arra a következtetésre, hogy fennáll az összetéveszthetőség valószínűsége. Az összetéveszthetőség valószínűségét az összes releváns körülmény egyidejű figyelembevételével kell vizsgálni, ugyanis az átlagos fogyasztó egységében szemléli az adott védjegyet, és nem kezdi el elemezni annak különböző alkotóelemeit.

A védjegyjogi összetéveszthetőség kritériumait az Európai Bíróság a C-39/97. számú *Canon/Metro-Goldwyn-Mayer* ügyben hozott ítéletében is elemezte. Az ítélet megállapításai szerint nem zárja ki az összetéveszthetőség fennállását önmagában az, ha a fogyasztók észlelése szerint az áruk és szolgáltatások előállítási helye különböző. Ezzel ellentétben, nem állhat fenn ilyen összetéveszthetőség, ahol a fogyasztók nem hiszik azt, hogy az áruk és szolgáltatások ugyanattól, vagy gazdaságilag egymáshoz kötött vállalkozásoktól származnak.

A C-425/98. számú *Marca Mode CV vs. Adidas AG, Adidas Benelux BV* ügyben az EU Bírósága egyértelműen kimondta, hogy a szigorúan vett gondolati képzettársítás (ti. amikor a két megjelölést nem téveszti össze a fogyasztó, mégis hasonlóknak minősíthetők, mert a későbbi megjelölés emlékezteti a fogyasztókat egy általuk már korábban ismert védjegyre) nem része az összetéveszthetőségnek.

Az EU Bíróságának következetes gyakorlatát figyelembe véve tehát a Vt. 4. § (1) bekezdés új szövegezésű *b)* pontjában foglalt asszociációra hivatkozó felszólalási vagy törlési eljárásban, illetve a 12. § (2) bekezdés *b)* pontjának azonos szövegrészére hivatkozó védjegybitorlási perben az eljárást kezdeményező félnek azt kell bizonyítania, hogy

- a későbbi megjelölés emlékezteti a fogyasztókat a korábbi védjegyre, vagy felidézi a fogyasztókban a korábbi védjegyet; és
- a fogyasztóban emiatt az a képzet is kialakult, hogy az érintett áruk vagy szolgáltatások ugyanattól, vagy gazdaságilag egymással kapcsolatban álló vállalkozásoktól származnak.

A Javaslata a Vt. 4. § (1) bekezdésének *c)* pontjában kiigazítja a jóhírnévvel rendelkező védjegyeknek nyújtott fokozott oltalommal kapcsolatos viszonylagos kizáró ok alkalmazásának körét, összhangban az Irányelv 5. cikk (3) bekezdésének *a)* pontjával.

Az Irányelv (10) preambulumbekzdése értelmében az Európai Unióban jóhírnévvel rendelkező európai uniós védjegyeknek nyújtott fokozott oltalommal összhangban nemzeti szinten is fokozott oltalmat kell biztosítani minden olyan lajstromozott védjegy számára, amely az érintett

tagállamban jóhírnévvel rendelkezik, azaz ennek a kizáró oknak a bevezetése kötelezővé válik. A Vt. már eddig is tartalmazta az ennek megfelelő rendelkezéseket, így a jóhírű védjegyekkel kapcsolatban jelentős változás nem következik be, de a Javaslat értelmében a szöveg kiegészül a hatályos 76/C. § (2) bekezdésében foglalt, az európai uniós védjegyekre vonatkozó résszel, valamint – az Európai Bíróság C-292/00. számú *Davidoff* ügyben hozott ítéletével összhangban – egyértelműen kimondja azt is, hogy az említett korábbi védjegyek reputációjának sérelme esetén az árujegyzékben szereplő áruk vagy szolgáltatások hasonlóságától függetlenül (tehát nem csak eltérő árujegyzékek esetén) alkalmazható kizáró okról van szó. A jóhírű védjegy fokozott védelmére vonatkozó rendelkezést a Javaslat az oltalom tartalmára vonatkozó szabályok (Vt. 12. §) körében is hasonlóképpen módosítja.

A Javaslat a Vt. 4. § (2) bekezdésének újraszabályozásával az Irányelvben foglaltakkal összhangban, a hatályos szabályozás töredezettségét megszüntetve, a teljesség igényével, kulcsfontosságú értelmező rendelkezés gyanánt egyetlen bekezdésben sorolja fel azokat a védjegyeket és védjegybejelentéseket, amelyek korábbi védjegyként vehetők figyelembe a védjegyek lajstromozására irányuló eljárásokban. A módosítás ezzel nem változtat sem az elsőbbség elvén alapuló korábbi szabályozás tartalmán, sem az azon alapuló gyakorlaton, azonban a korábbi védjegyek új logika szerinti, kimerítő felsorolásának eredményeként a Vt. szabályozása egyértelműbbé és könnyebben áttekinthetővé válik.

A módosítás nyomán a Vt. 4. § (2) bekezdésében korábbi védjegyként nevesíti a Rendelet alapján lajstromozott európai uniós védjegyeket, valamint a Vt. alapján lajstromozott védjegyeket, egyértelművé téve, hogy a nemzeti védjegyek mellett az utóbbi körbe tartoznak a nemzetközi megállapodás (a Madridi Jegyzőkönyv, illetve korábban a Madridi Megállapodás) alapján Magyarországra kiterjedő hatállyal lajstromozott védjegyek is. A Javaslat a Vt. 76/C. § (1) bekezdéséből – annak egyidejű hatályon kívül helyezésével – a Vt. 4. § (2) bekezdés *ab* pontjába emeli át az európai uniós védjegy korábbi védjegyként történő elismerésének előírását. Az európai uniós védjeggyel kapcsolatban érvényesen igényelt szenioritással összefüggő rendelkezést a Vt. 76/F. § (4) bekezdésével egyező tartalommal szabályozza a Javaslat a Vt. 4. § (2) bekezdés *c* pontjában (ld. az érintett rendelkezést is hatályon kívül helyező 94. §-hoz írt indokolást). Eszerint korábbi védjegyként ismeri el az olyan európai uniós védjegyet is, amelynek tekintetében a Rendelet alapján érvényesen igényelték a Vt. alapján lajstromozott védjegy szenioritását, akkor is, ha utóbbi védjegy oltalma lemondás vagy az oltalmi idő megújítás nélküli lejáta miatt megszűnt.

Azonos, illetve hasonló áruk vagy szolgáltatások tekintetében a Vt. új 4. § (2) bekezdés *b* pontja értelmében a magyar védjegyjog változatlanul korábbi védjegyként ismeri el valamely bejelentett megjelöléssel azonos vagy ahhoz az összetéveszthetőségig hasonló megjelölések [Vt. 4. § (1) bekezdés *a* és *b* pont] elsőbbségi napján a Párizsi Uniós Egyezmény (a továbbiakban: PUE) 6bis cikke alapján a – lajstromozásától függetlenül – belföldön közismertté vált megjelöléseket.

A módosítás egyértelműen rögzíti azt is, hogy a Vt. 4. § (2) bekezdésének *a)* és *c)* pontja szerinti nemzeti, nemzetközi és európai uniós védjegyek lajstromozására irányuló bejelentések is korábbi védjegyeknek minősülnek, amennyiben utóbb sor kerül azok lajstromozására. Ilyen esetben tehát olyan előkérdésről van szó, amelynek eldöntéséig (tehát az SZTNH vagy az EUIPO lajstromozásról szóló jogerős döntése meghozataláig) a védjegylajstromozási eljárás felfüggesztésének van helye.

Tisztázó jellegű újdonság a korábbi szöveghez képest a bekezdés utolsó fordulata, amely szerint a Vt.-ben a korábbi vagy későbbi védjegyekkel kapcsolatos többi hivatkozás tekintetében (így a védjegyoltalommal kapcsolatos egyéb eljárások kapcsán is) minden esetben e bekezdés szempontrendszerére alkalmazandó azok időbeli sorrendjének meghatározására.

A Javaslat – hasonlóan a 33. § (2) bekezdés *a)* pontjához és a 61/E. § új (2a) bekezdéséhez – a Vt. 4. § (3) bekezdését kiegészíti az arra való utalással, hogy az olyan korábbi védjegyek, amelyeknek az oltalma a releváns időpontban (jelen esetben a védjegybejelentés napján) már nem áll fenn, nem képezhetik akadályát a későbbi védjegyek oltalmának.

31. §

Az Irányelvnek megfelelően a Vt. 5. § (1) bekezdésének *b)* pontjában foglalt viszonylagos kizáró okok köréből (a más korábbi szerzői vagy iparjogvédelmi jogába ütközés esetén) a növényfajta-nevével történő ütközést a Javaslat a feltétlen kizáró okok közé emelte át és a Vt. 3. §-ának új (7) bekezdésében szabályozta újra (ld. a 29. §-hoz fűzött indokolást). Ezt követően tehát a növényfajta-nevével való ütközést az SZTNH-nak hivatalból kell vizsgálnia és erre alapított felszólalás helyett a módosítás hatálybalépését követően észrevétel előterjesztésére lesz csak lehetőség. Az e kizáró ok megsértésével lajstromozott védjegy oltalmának törlése azonban változatlanul lehetséges marad: a törlési kérelem benyújtására azonban már nemcsak az ütköző növényfajta-oltalom jogosultja, illetőleg hasznosítója, de bárki, minden további érdeke igazolása nélkül jogosulttá válik.

A Vt. 5. § (1) bekezdésének két pontjában a Javaslat terminológiai pontosításokat is elvégez: egyfelől a Polgári Törvénykönyv Harmadik Részében alkalmazott szóhasználatnak megfelelően „személyiségi jogokra” cseréli a korábbi „személyhez fűződő jog” terminust, másfelől pedig a szerzői jogi utalást kiegészíti a kapcsolódó jogokra való hivatkozással is. Az Irányelv 5. cikk (4) bekezdés *b)* pontja nem kimerítő felsorolást tartalmaz, és előfordulhat, hogy egyes megjelölések – különösen az „új típusú védjegyek” (pl. multimédiavédjegyek) körében – szomszédos jogi védelem alá eső teljesítményekkel (pl. egy koncertről készült videofelvétel) ütköznek.

A Javaslat kiigazítja a Vt. 5. § (2) bekezdésének *a)* pontjában foglalt viszonylagos kizáró ok szabályozását is, figyelemmel az Irányelv 5. cikk (4) bekezdés *a)* pontjának szövegére is: egyrészt egyértelművé teszi, hogy a lajstromozás nélküli használatnak a támadott védjegy (vagy védjegybejelentés) bejelentési vagy elsőbbségi napjánál kell korábbinak minősülnie, másrészt

annak gazdasági tevékenység körében kell megvalósulnia. Ez alapján a rendelkezés alapján akkor kizárt a védjegybejelentésbe foglalt megjelölés lajstromozása, ha a bejelentés megtételére a korábbi megjelölést belföldön korábttól fogva használó személy hozzájárulása nélkül kerül sor és – szemben a korábban meghatározott „jogszabályba ütköző” használat zsinórmértékének előírásával – a megjelölés használatát a korábbi használó valamilyen jogcímen megtilthatja.

Látni kell, hogy a szöveg módosítása elsősorban finomítja, és más nézőpontból szabályozza újra a lajstromozás nélküli korábbi használatra alapított viszonylagos kizáró okot. A Vt. korábbi szövege alapján akkor volt helye e kizáró ok alkalmazásának, ha az ilyen használat jogszabályba ütközött: felszólalás vagy törlési kérelem benyújtásakor az arra hivatkozó félnek meg kellett jelölnie azt a jogszabályt, amelybe a későbbi bejelentésbe foglalt megjelölés használata beleütközött (volna). A módosítást követően ez a kötelezettség hasonló marad, a normaszöveg azonban pontosabbá válik: a lajstromozás elleni felszólalás vagy a védjegy törlésének lehetősége akkor merülhet fel, ha valamely védjegyjogon kívüli (pl. tisztességtelen versenyre, polgári jogi felelősségre vagy fogyasztóvédelemre vonatkozó) jogszabály lehetőséget biztosít a korábbi használónak az ütköző megjelölés használatának megtiltására. A döntő kérdés tehát az, hogy a kérelemben megjelölt jogcím feljogosítaná-e a korábbi használót a bejelentett védjegy használatának megtiltására – ennek megítéléséhez pedig a hivatkozott jogszabályhely tartalmát és az ahhoz fűződő joggyakorlatot kell figyelembe venni. A normaszöveg szintjén ez a bejelentésben szereplő megjelölést és a korábban használt megjelölést is szétválasztja: a rendelkezés tehát nem a megjelölések azonosságát helyezi a kizáró ok fókuszpontjába, hanem azt, hogy a korábban használt megjelöléshez tapadó jogosultságok alapján jogsértést valósítana-e meg, ha a bejelentésben szereplő megjelölés használatára kerülne sor a piacon.

A viszonylagos kizáró okok körét a Vt. 5. § (2) bekezdésének újraszabályozott *b)* pontja bővíti ki a földrajzi árujelzőkre vonatkozó szabályokkal (ezzel – jogszabálybeli elhelyezkedését tekintve – felváltva a lejárat miatt megszűnt védjegyoltalom kétéves „utóhatására” vonatkozó, hatályon kívül kerülő rendelkezést, erre nézve az indokolást ld. később), összhangban az Irányelv 5. cikk (3) bekezdés *c)* pontjában foglaltakkal.

Ennek megfelelően a felszólalás útján, földrajziárujelző-oltalom alapján érvényesíthető kizáró okot a Vt. úgy jeleníti meg, hogy az a feltétlen kizáró ok érvényesülésétől független legyen, azaz hiába nem hozza fel az SZTNH a 3. § (4) bekezdésében foglalt kizáró okot (amelyre nézve természetesen észrevétel is tehető), az arra feljogosított személyek az 5. § (2) bekezdés *b)* pontja alapján a védjegybejelentés meghirdetését követően felszólalhatnak a védjegy lajstromozása ellen.

A felszólalás benyújtására – ahogy azt a Vt. kiegészített 61/B. § (1) bekezdés *c)* pontja világossá teszi – az a személyi kör jogosult, akik a földrajzi árujelző oltalmából fakadó jogokat gyakorolni jogosultak, azaz akiknek jogérvényesítési joguk is van. Ez a jogosultság – az alkalmazandó földrajziárujelző-oltalmi rendszertől függően – alapulhat a Vt.-n vagy uniós jogszabályon is, és azt a közösséget (és annak tagjait) illeti meg, amelynek tagjai a földrajzi árujelző használatára

jogosultak. Tekintettel arra, hogy a nemzetközi szerződések alapján oltalomban részesített földrajzi árujelzők jogosultjai is az uniós (vagy nemzeti) oltalmi rendszerek alapján léphetnek fel a jogosulatlan használat ellen, a kizáró okra való hivatkozás természetesen a harmadik országokból származó, nemzetközi megállapodásban szereplő földrajzi árujelzők jogosultjait is megilleti.

A felszólalás benyújtására jogosult személyek abban az esetben léphetnek fel a védjegy lajstromozása ellen, ha a védjegybejelentésben szereplő megjelölés használata ellen bitorlás jogcímén is felléphetnének.

Amint az tehát a kapcsolódó feltétlen kizáró okkal összefüggésben is ki lett emelve, a viszonylagos kizáró ok körében a fellépés lehetősége szélesebb körben áll fenn, itt ugyanis bármilyen ütközés feljogosítja a földrajzi árujelzőt használni jogosult személyeket arra, hogy felszólaljanak a védjegy lajstromozása ellen. Az oltalomba ütközésnek pedig – ahogy az a Vt. 109. § (2) bekezdéséből is kiderül – nem minden cselekmény esetében feltétele, hogy azonos típusba tartozó terméken szerepeljen a megjelölés, és a törvény még a földrajzi árujelző hírnevét kihasználó jogsértő használat esetén is csupán „hasonlóságról” beszél, amely az azonos típusnál többet felölelő kategória.

A sikeres felszólalás másik előfeltétele, hogy a földrajzi árujelző lajstromozására (uniós terminológiával: bejegyzésére) irányuló bejelentés korábbi legyen, mint a védjegy bejelentési vagy elsőbbségi napja. Az uniós oltalomban részesülő földrajzi árujelzők esetében ez ugyanazt a napot jelenti, mint amiről a feltétlen kizáró ok körében esett szó, ugyanis az Irányelv és a Vt. új szabálya is az uniós jogra utal a bejelentés megtételének napját illetően, amely nem a nemzeti eljárási szakasz kezdetét jelöli meg releváns időpontként. Tekintettel arra, hogy az EU által megkötött nemzetközi megállapodások az uniós jog részét képezik, az azokban foglalt rendelkezéseket is figyelembe kell venni a „korábbi jelleg” megállapítása kapcsán.

Fontos kiegészítése a második feltételnek az, hogy amikor a felszólaló még függőben lévő földrajziárujelző-bejelentésre hivatkozik, a sikeres felszólaláshoz az kell, hogy a földrajzi árujelző utóbb lajstromozva legyen (be legyen jegyezve). Ilyen esetben tehát olyan előkérdésről van szó, amelynek eldöntéséig (tehát a lajstromozásról szóló hivatali vagy a bejegyzésről szóló bizottsági döntés meghozataláig) a védjegy lajstromozási eljárás felfüggesztésének van helye.

A Vt. 5. §-ának újraszabályozásával kikerült a Vt. korábbi 5. § (2) bekezdéséből az a feltételes lajstromozást gátló ok, amely alapján a korábbi védjegy lejárat miatti megszűnésétől számított két éven belül lehetőség volt egy későbbi védjegybejelentés elutasítására. Erre akkor kerülhetett sor, ha az ily módon megszűnt oltalmú védjegy jogosultja – azonos vagy hasonló áruk, illetve szolgáltatások tekintetében – az azzal azonos vagy ahhoz hasonló megjelölés lajstromozása ellen felszólalással élt. Az Irányelv nem tartalmazza ezt a kizáró okot, így annak fenntartására a nemzeti jogalkotónak sincs lehetősége – de a gyakorlati tapasztalatok szerint az ügyfelek nem is éltek e kizáró okra alapított felszólalással, illetve törlési kérelemmel. A megújításra a

jogosultaknak a Vt. 65. §-a szerint hosszú idő állt rendelkezésükre: arra a lejáratot megelőző tizenkét hónaptól kezdve a lejáratot követő hat hónapig volt lehetőségük. Ha egy védjegyjogosult ennek ellenére „veszni hagyja” védjegyét, nem indokolt, hogy – számára az így megszűnt védjegy oltalmához korábban fűződött egyes jogok „meghosszabbításával” – meggátolhassa a piacra bevezetni kívánt új bejelentések lajstromozását, illetve az oltalom megszűnését követően bejelentett új védjegyek utólagos törlését kérje „rég” védjegyére tekintettel.

32. §

A Vt. 7. §-a szerint ha egy korábbi akadályozó jog jogosultja a megjelölés lajstromozásához hozzájárul, akkor az a korábbi akadályozó jog nem képez anyagi jogi lajstromozási akadályt. A Vt. 7. § (1) bekezdésének módosítása az Irányelv 5. cikk (5) és (6) bekezdésének való megfelelést szolgálja, amelynek következtében a hozzájáruló nyilatkozat a védjegynek a Vt. 4. § és 5. § (1) bekezdése és (2) bekezdésének a) pontjára alapított törlésére irányuló eljárásban is felhozható kifogásként.

Fontos, hogy a hozzájáruló nyilatkozatnak egyértelműnek, világosnak, kifejezettnek és feltétel nélkülinek kell lennie. Ennek megfelelően a hozzájáruló nyilatkozatból ki kell tűnnie, hogy azt a korábbi akadályozó jog jogosultja kinek, mely megjelölés vonatkozásában – adott esetben milyen áruk és szolgáltatások tekintetében – hol és mikor adta. Ha a nyilatkozat nem említi árukat és szolgáltatásokat, a joggyakorlat úgy tekinti, hogy az a teljes áruegységekre vonatkozik. A nyilatkozat nem tartalmazhat felfüggesztő vagy bontó feltételt, vagy időbeli korlátozást. A nyilatkozatban nem elegendő a megjelölés használatához való hozzájárulás, a szövegezésből kifejezetten ki kell tűnnie, hogy a nyilatkozó a megjelölés lajstromozásához járul hozzá. A hozzájáruló nyilatkozat lehet egyoldalú nyilatkozat, de képezheti részét a korábbi akadályozó jog és a megjelölést lajstromoztatni kívánó személy közötti szerződés részét is. Szerződés esetén annak egészéből ki kell tűnnie a hozzájáruló nyilatkozat szükséges tartalmi elemeinek.

A hozzájáruló nyilatkozat érvényességéhez továbbra is közokiratba vagy teljes bizonyító erejű magánokiratba foglalás szükséges. A hozzájáruló nyilatkozattal előidézett jogi helyzet stabilitását a hozzájárulás megmásítását korlátozó, 7. § (3) bekezdésében szabályozott rendelkezés biztosítja. A Vt. 7. § (3) bekezdése szerint a hozzájáruló nyilatkozat tehát vissza nem vonható és a bíróság ítéletével nem pótolható. Ennek a rendelkezésnek a beiktatását a Vt. 36/A. § (2) bekezdésének hatályon kívül helyezése indokolta (ld. a 93. §-hoz fűzött indokolást), mely részben átfedést mutatott a *Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.)* szerződések megtámadására vonatkozó 6:90 § és 6:91 §-aival, a rendelkezés megmaradó részét pedig célszerűbb a hozzájáruló nyilatkozatra vonatkozó szabályok között feltüntetni. Ha tehát az akadályozó jog jogosultja megadta a hozzájáruló nyilatkozatot, az többé nem vonható vissza, és csupán a Ptk.-nak a szerződés tévedés, megtévesztés, illetve fenyegetés miatti megtámadására vonatkozó rendelkezései (Ptk. 6:90, 6:91 és 6:89. §) szerint támadható meg.

33. §

A Javaslat összhangba hozza a Vt. 9. § (2) bekezdésében foglalt, a védjegyoltalom megszerzésére irányuló jogosultság személyi körét érintő szabályt a Ptk. 3:3. §-ával. Az új Ptk. hatálybalépésével megszűnt a jogi személyiség nélküli gazdasági társaság kategóriája, azaz a közkereseti társaság és a betéti társaság is jogi személyiséget kapott. Mindezekre tekintettel a jogi személyiség nélküli gazdasági társaság kategóriáját a Vt. 9. § (2) bekezdéséből is törölni kellett.

34. §

A védjegyoltalom tartalmát meghatározó védjegyjogi rendelkezések különös jelentőséggel bírnak: azok jelölik ki a védjegyjogosultak polgári jogi és vámhatósági (illetve közvetve büntetőjogi) jogérvényesítési lehetőségeit. A Javaslat a Vt.-nek a védjegyoltalom tartalmát meghatározó, 12. §-ában foglalt rendelkezéseit az Irányelvvel összhangban pontosítja, illetve egészíti ki új elemekkel.

Ennek megfelelően a Javaslat az Irányelv 10. cikk (2) bekezdése első mondatával összhangban egészíti ki a Vt. 12. § (2) és (4) bekezdését annak az alapelvnek a rögzítésével, hogy a védjeggyel összetéveszhető megjelölések használata elleni fellépés során *a védjegyoltalomból eredő jogok érvényesítése nem sértheti mások – akár nem is védjegyjogi eredetű – azon jogait, amelyeket a bejelentési nap vagy az elsőbbség napja előtt szereztek*. Ez az előírás összhangot teremt az Irányelv (17) preambulumbekzdésében is hivatkozott, az Általános Vám- és Kereskedelmi Egyezmény (GATT) keretében kialakított és 1995. január 1-jén hatályba lépett, a Kereskedelmi Világszervezetet létrehozó Marrakesh-i Egyezmény (WTO Megállapodás) 1.C) mellékletét képező, *a szellemi tulajdon-jogok kereskedelmi vonatkozásairól szóló megállapodás* (a továbbiakban: TRIPS Megállapodás) 16. cikk (1) bekezdés utolsó mondatával, amely a megállapodás hatálya alá tartozó jogok kapcsán biztosítja ezek védelmét a későbbi védjegyekkel szemben.

Ez a szövegrész nem azt jelenti, hogy ha valaki a védjegy elsőbbségi napjánál korábban kezdett el használni egy megjelölést (pl. doménnévként), akkor a védjegyjogosult fellépési joga vele szemben automatikusan megszűnik. A korábban szerzett jogokra való hivatkozás kettős célt szolgál:

- egyfelől azt teszi világossá, hogy ha a korábbi jogosultság olyan jellegű, amely kifejezetten és jogszabályban nevesítetten feljogosítja az arra hivatkozó személyt a megjelölés használatára, akkor a védjegyjogosult nem léphet fel az ilyen megjelölések használata ellen (vö. az EU Bíróságának a C-245/02. sz. *Anheuser-Busch* ügyben hozott ítéletével, különösen annak 89. bekezdésével) – akkor sem, ha a megjelölést nem a korábbi jog jogosultja, hanem annak engedélye alapján más használja, és akkor sem, ha a korábbi jog alapján a védjegyet nem törölték;

- másfelől pedig azt tisztázza, hogy a később lajstromozott védjegy jogosultja nem hivatkozhat védekezésésként a kizárólagos jogaira egy olyan bitorlási perben, amelyet egy korábbi védjegy

jogosultja indított ellene – még akkor sem, ha a későbbi védjegy törlésére nem került sor (vö. az EU Bíróságának a C-561/11. sz. *FCI* ügyben hozott ítéletével).

A Vt. 12. § (2) bekezdése kiegészült az Irányelv 10. cikk (2) bekezdésében foglalt további feltétellel is: a védjegyoltalom által biztosított kizárólagos jogok alapján a jogosult eredményes fellépéséhez az is szükséges, hogy *a jogosulatlan használatra árukkal, illetve szolgáltatásokkal kapcsolatban kerüljön sor* [ennek kapcsán ld. az Irányelv (18) preambulumbekkezdésében lefektetett alapelvet is].

Az Irányelv 10. cikk (2) bekezdés *b*) pontjának történő megfelelés érdekében a Javaslat elvégzi továbbá a Vt. 12. § (2) bekezdés *b*) pontjának pontosítását is és egyértelművé teszi, hogy – a Vt. 4. § (4) bekezdésének egyidejű hatályon kívül helyezésével, valamint az abban foglalt rendelkezés tartalmának a Vt. 4. § (1) bekezdés *b*) pontjába történő beépítésével párhuzamosan – az összetéveszthetőség magában foglalja azt az esetet is, amikor a fogyasztók a megjelölést a korábbi védjegyhez gondolati képzettársítás útján kapcsolják (ld. a 30. §-hoz és a 94. §-hoz fűzött indokolást).

A magyar és az európai védjegyjogi gyakorlat alapján a jóhírű védjegyekhez fokozott oltalom társul. Ez fejeződik ki az Irányelv (10) preambulumbekkezdésében is, amely szerint alapvető fontosságú, hogy a lajstromozott védjegyek valamennyi tagállami rendszerben ugyanolyan oltalmat élvezzenek, ennek megfelelően az Európai Unióban jóhírnévvel rendelkező európai uniós védjegyeknek nyújtott fokozott oltalommal összhangban nemzeti szinten is fokozott oltalmat kell biztosítani minden olyan védjegynek, amely az érintett tagállamban jóhírnévvel rendelkezik.

E cél szem előtt tartásával írja elő az Irányelv 5. cikk (3) bekezdés *a*) pontja – a Rendelethez hasonlóan – a jóhírű védjegyekkel kapcsolatos viszonylagos kizáró ok, és 10. cikk (2) bekezdés *c*) pontja a védjegyoltalom tartalmának szabályozása körében, hogy a jóhírnevű védjeggyel azonos vagy ahhoz hasonló későbbi védjegybejelentés lajstromozása, illetve ilyen megjelölés használata ellen annak jogosultja az árujegyzéktől függetlenül felléphet.

A korábbi Vt. 4. § (1) bekezdés *c*) pontja a fentiekől némiképp eltérő szabályozást tartalmazott, amikor az összetéveszthetőségre alapított viszonylagos kizáró ok érvényesítését a jóhírnevű védjegyek kapcsán látszólag csak eltérő árukra, illetve szolgáltatásokra korlátozta. A védjegyoltalom tartalmát szabályozó Vt. 12. § (2) bekezdés *c*) pontja ugyanakkor egyáltalán nem tartalmazott az érintett árukra, illetve szolgáltatásokra vonatkozó utalást a jóhírnevű védjeggyel azonos vagy ahhoz hasonló, későbbi megjelölés használata elleni fellépés körében.

A Vt. 12. § (2) bekezdés *c*) pontjának módosítása megteremti az összhangot az Irányelv célkitűzésével és hivatkozott rendelkezéseivel, valamint azzal a régóta érvényesülő védjegyjogi gyakorlattal, amely szerint a jóhírnevű védjegyekkel azonos vagy azokhoz hasonló megjelölés mások általi használata elleni fellépés lehetősége nem függ az áruk vagy szolgáltatások

hasonlóságától, e körben tehát azok nem vizsgálhatók.

A Javaslat több ponton módosítja a Vt. 12. § (3) bekezdését, amely – a Vt. 12. § (2) bekezdésében szabályozott feltételek fennállása esetén – a védjegyjogosult által megtiltható cselekmények példálózó felsorolását tartalmazza. A módosítás az Irányelvhez igazítja a Vt. 12. § (3) bekezdés *b)* pontját azzal, hogy az abban felsorolt védjegybitorlást megvalósító cselekmények körét kiegészíti a megjelölést hordozó áru eladásra való felkínálás céljából történő raktáron tartásával. Érdemes megjegyezni, hogy az Irányelv 10. cikk (3) bekezdés *b)* pontjának magyar, illetve egyéb nyelvi változatai eltérést mutattak egymástól: a magyar nyelvű szöveg kizárólag a megjelölést hordozó áru forgalomba hozatala céljából történő raktáron tartását tilalmazta, és nem tartalmazta annak az eladásra való felkínálás céljából történő raktáron tartásával kapcsolatos utalást. Az Irányelv magyar nyelvű szövege az annak pontosítását célzó korrigendumnak köszönhetően azonban már az egyéb nyelvi változatokkal azonos megfogalmazást tartalmaz.

A módosítás az Irányelvhez igazodva [10. cikk (3) bekezdés *e)* pont] a Vt. 12. § (3) bekezdés *e)* pontjában használt „üzleti levelezés” terminológiát az „üzleti iratok” kifejezéssel váltja fel. Az „üzleti irat” fogalma szükségképpen magában foglalja az üzleti levelezés során keletkezett iratokat, azonban annál tágabb értelmű és – helyesen – e kifejezés használatával a jövőben a védjegyjogosult megtilthatja a megjelölés használatát az üzleti levelezésen túlmutató, egyéb üzleti iratokon történő használat esetén is abban az esetben, ha ez a használat – a Vt. szerinti további feltételek teljesülésével egyidejűleg – nem egyeztethető össze a védjegyoltalomból eredő kizárólagos jogokkal.

Az Irányelv szabályainak átültetése érdekében a Javaslat nyomán védjegybitorlást megvalósító cselekménynek kell tekinteni a megjelölés kereskedelmi névként vagy hasonló megnevezésként (vállalkozás neveként vagy ezek részeként) történő használatát is, ha e használat célja a védjegyek alapvető funkciójának betöltése, azaz áruk, illetve szolgáltatások megkülönböztetése [Vt. 12. § (3) bekezdés *f)* pont]. Ugyancsak tilalomba ütközik egy megjelölés összehasonlító reklámban történő használata harmadik személy által [Vt. 12. § (3) bekezdés *g)* pont], feltéve, hogy ez használat ellentétes *a megtévesztő és összehasonlító reklámról szóló 2006/114/EK irányelvvel* harmonizált, *a tisztességtelen piaci magatartás és versenykorlátozás tilalmáról szóló 1996. évi LVII. törvény* (Tpvt.) rendelkezéseivel.

A védjegyoltalom megerősítése és a hamisítás elleni küzdelem hatékonyabbá tétele érdekében az Irányelv célul tűzte ki a védjegyoltalom tartalmának új, korábban nem harmonizált területekre történő kiterjesztését is. Az Irányelv átültetésére nyitva álló időszak elteltét követően valamennyi tagállamban azonos feltételekkel lehet fellépni a védjegybitorlással érintett ún. tranzitárakkal, valamint egyes, a csomagolás vagy egyéb eszközök használatával kapcsolatos előkészítő cselekményekkel szemben. A védjegyjogosultak ilyen védjegybitorló termékekkel szemben történő fellépési lehetőségének bővítése azonban nem képezheti akadályát a nem jogsértő termékek kereskedelmi forgalmának, továbbá a generikus gyógyszerek zökkenőmentes

továbbításának.

A fentiek értelmében a védjegyjogosultak számára biztosítani kell a védjegybitorló termékeknek az országba történő belépésének, illetve egyéb vámjogi helyzetbe kerülésének megakadályozását, különösen az áru továbbítását, átrakódását, raktározását, a vámszabad területre történő beleptetését, az átmeneti megőrzését, az aktív feldolgozását vagy az ideiglenes behozatalát. E tevékenységek megakadályozására abban az esetben is lehetősége kell, hogy legyen a védjegyjogosultnak, ha az érintett árukat (ún. tranzitárukat) nem kívánják az adott tagállamban forgalomba hozni, azaz azokra kizárólag „tranzitban” kerül sor.

Ennek megfelelően az Irányelv 10. cikk (4) bekezdésével összhangban a Vt. 12. § új (4) bekezdése az alábbi feltételek együttes fennállását követeli meg a védjegyjogosult eredményes fellépéséhez:

- gazdasági tevékenység körében,
- harmadik, azaz az Európai Unió területén kívüli országból
- szabad forgalomba bocsátás nélkül,
- olyan árut hozzanak be az ország területére, amelyen, illetve amelynek csomagolásán
 - i) engedély nélkül szerepel
 - ii) az adott áru vonatkozásában lajstromozott védjeggyel azonos vagy lényegében azonos megjelölés.

A fentiekben írtakkal összhangban azonban a védjegyjogosultnak a tranzitárúkkal szembeni fellépési lehetősége nem lehet korlátlan: az egyrészt nem járhat a védjegy elsőbbségét megelőzően mások által szerzett jogok sérelmével, másrészt e joga megszűnik, ha *a szellemi tulajdonjogok vámhatósági érvényesítéséről és a 1383/2003/EK tanácsi rendelet hatályon kívül helyezéséről* szóló 608/2013/EU rendelettel (a továbbiakban: 608/2013/EU rendelet) összhangban indított eljárás során a nyilatkozattevő, illetve az áru birtokosa bizonyítja, hogy az áru rendeltetése szerinti országban nincs joga a védjegyjogosultnak megtiltani az érintett áru forgalomba hozatalát. Utóbbira lehet példa, ha a célsországban a védjegyjogosult nem rendelkezik védjegyoltalommal vagy egyéb, lajstromozás nélküli oltalommal.

Az Irányelv 11. cikkének átültetése érdekében a Vt. 12. § új (6) bekezdése lehetővé teszi a védjegyjogosult számára az ún. előkészítő cselekmények megtiltását is. Ilyennek minősül

- egyrészt a lajstromozott védjeggyel azonos vagy ahhoz hasonló megjelölés elhelyezése olyan csomagoláson, címkén, függőcímkén, biztonsági vagy eredetiséget igazoló elemen vagy eszközökön, illetve egyéb olyan elemen, amelyen a védjegy elhelyezhető;

- másrészt pedig bármely olyan csomagolás, címke, függőcímke, biztonsági vagy eredetiséget igazoló elem vagy eszköz, illetve bármely egyéb olyan eszköz eladásra való felkínálása, forgalomba hozatala vagy ilyen célú raktáron tartása, az országba történő behozatala vagy az onnan történő kivitele, amelyen a védjegyet elhelyezték.

A védjegyjogosult azonban kizárólag akkor tilthatja meg ezeket a tevékenységeket, ha fennáll a veszélye annak, hogy a védjegyet hordozó termékek (csomagolás, függőcímke stb.) gazdasági tevékenység körében történő használatára árukkal vagy szolgáltatásokkal kapcsolatban kerül sor, és ha ez a használat sértené a védjegyjogosultnak a védjegye kizárólagos használati jogából eredő jogait [ld. Vt. 12. § (2) és (3) bek.].

Az Irányelv (24) preambulumbekzdésének a 608/2013/EU rendelet 28. cikkében foglalt rendelkezésére történő utalásával egyértelművé válik, hogy az ott rögzített szabály a Vt.-n alapuló fellépéssel összefüggésben is alkalmazandó. Ennek megfelelően a védjegyjogosult felelősséggel tartozik a Vt. 12. § (4) és (5) bekezdésére alapított, a tranzitárukkal és az egyes előkészítő cselekményekkel szembeni fellépésével összefüggésben az áru birtokosának okozott károk megtérítéséért, ha az érintett árukról a későbbiekben megállapítást nyer, hogy nem sértenek szellemi tulajdonjogot.

A Vt. 12. § új (7) bekezdése bevezetésének indoka, hogy az Irányelv a 25. cikk (2) bekezdésében fellépési jogot biztosít a védjegyoltalom jogosultja számára a hasznosítási szerződés egyes meghatározott feltételeit megszegő használóval szemben. Az új bekezdésben a Vt. használati engedélyekre vonatkozó szabályainak kiegészítésére az Irányelv rendelkezéseivel összhangban – a fellépés lehetőségét megteremtő körülmények tételes rögzítésével – kerül sor.

A használati díj meg nem fizetése nem tartozik ebbe a körbe, az ugyanis olyan szerződésszegés, amely önmagában nem eredményezi a használati engedélyen való túlterjeszkedést. Ha azonban ennek következtében – a díjfizetés elmaradása folytán a kötelmi jogi szabályoknak megfelelően gyakorolt felmondási jog útján – a szerződés megszűnik, az ezt követően folytatott védjegyhasználat már bitorlásnak minősül.

A használó által gyártott áruk vagy nyújtott szolgáltatások minőségének biztosítására vonatkozó feltételek megszegéséből eredő bitorlás kapcsán látni kell, hogy azt önmagában az előírt minőségnek meg nem felelő áruk vagy szolgáltatások létrejötte nem alapozza meg: ehhez az kell, hogy a használó megszegje – ha vannak ilyenek – a minőség biztosítása érdekében a licencszerződésben meghatározott speciális rendelkezéseket. Ilyen esetben ugyanis megnő a kockázata annak, hogy a védjegyjogosulthoz köthető, oltalom alatt álló árujelző a minőségjelző funkciója sérüljön.

35. §

A Javaslát összhangba hozza a védjegy szótárban, lexikonban, enciklopédiában vagy más kézikönyvben történő megjelenítésére vonatkozó szabályokat az Irányelv 12. cikkében

foglaltakkal. A védjegy generikussá válásának elkerülése érdekében a védjegy jogosultja a védjegynek mind nyomtatott, mind elektronikus kiadványban történő megjelenése esetén – ha a védjegy megjelenítése azt a benyomást keltheti, hogy az az árujegyzékben szereplő áru vagy szolgáltatás fajtaneve – kérheti, hogy tüntessék fel azt, hogy a védjegyet lajstromozták. A védjegyjogosult említett kérésének a kiadó nyomtatott művek esetén legkésőbb a következő kiadás alkalmával, elektronikus művek esetén haladéktalanul köteles eleget tenni. A változást ebben a tekintetben csak a nyomtatott vagy elektronikus forma megemlítése, valamint a kérhető jelzés tartalmának pontosítása (a lajstromozás ténye feltüntethető, de egy kiadvány nem nyilatkozhat arról, hogy a védjegy a következő kiadásig biztosan oltalom alatt fog állni, hiszen időközben megújítás nélkül lejárhat, törölhető, vagy oltalmának megszűnése is megállapítható) jelenti.

36. §

A képviselő vagy az ügynök jogosulatlan védjegyhasználatával szembeni fellépésről a „rég”, *a védjegyekre vonatkozó tagállami jogszabályok közléséről szóló 2008/95/EK irányelv* nem rendelkezett, de a Vt. jelen módosítást megelőzően is biztosította ezt a lehetőséget *PUE 6septies* cikk (2) bekezdésével összhangban. A módosítást követően a Vt. 14. §-a az Irányelv 13. cikkével összhangban határozza meg a védjegyjogosult rendelkezésére álló fellépési lehetőségeket abban az esetben, ha a védjegyjogosult ügynöke vagy képviselője a Vt. 6. §-ban szabályozott relatív kizáró ok szerint a védjegyjogosult engedélye nélkül, saját nevében lajstromoztatta a védjegyet. Ennek megfelelően a védjegyjogosult felléphet a képviselő vagy ügynök jogosulatlan védjegyhasználatával szemben és kérheti a védjegy részére történő átruházását is.

A képviselői, ügynöki jogviszonnyal való visszaélés esetének kizáró okként történő szabályozásának célja a *PUE 6septies* cikkének megfelelően az, hogy a képviselő vagy ügynök nem helyénvaló eljárásának jogkövetkezményei beálljanak bárhol lajstromozott védjegy esetén, valamint a nem lajstromozott és a *PUE 6bis* cikke értelmében közismert védjegyek esetén is. A „fellépés” tartalma szerint abbahagyás és eltiltás iránti igényt jelent, de önmagában nem jelenti azt, hogy a jogosult a képviselővel, illetve ügynökkel szemben védjegybitorlás miatti egyéb igényeket (Vt. 27. §) is érvényesíthetne, mivel maga nem rendelkezik Magyarországon érvényes védjegyoltalommal. Ezeket az igényeket csak akkor érvényesítheti, ha a védjegyet a bejelentés napjára visszamenőleges hatállyal rá átruházták, és a képviselő vagy az ügynök olyan magatartást tanúsított, amelyre a felek közötti együttműködési megállapodás tanúsága szerint a jogosult nem adott engedélyt, illetve a jogkimerülés szabályai (Vt. 16. §) nem alkalmazhatóak.

37. §

A javaslat elvégzi a védjegyoltalom korlátainak az Irányelv 14. cikkével való összefésülését is. Az Irányelv bizonyos, pontosan körülírt esetekben biztosítja a megjelölések harmadik felek általi tisztességes használatának jogát, amelyet a hatályos Vt. is megtesz, a szöveg azonban az irányelvi rendelkezések fényében néhány ponton megváltozik.

Annak megítélésére, hogy a védjegy harmadik személyek általi használata jogszerűnek minősül-

e, a Vt. 15. § (1) bekezdése korábban az „üzleti tisztesség követelményeivel összhangban történő használat” általános mércéjének alkalmazását írta elő. A Javaslat azonban az Irányelv szövegének megfelelően – a tartalmi változás szándéka nélkül –, a „*tisztességes ipari és kereskedelmi gyakorlattal összhangban álló használat*” esetén korlátozza a védjegy oltalmából a jogosultat megillető jogokat.

Az Irányelv a leíró megjelöléseken túl a megkülönböztetésre egyéb okból nem alkalmas megjelölések és jelzések használatának lehetővé tételével bővíti a védjegyoltalom egyik korlátját [Vt. 15. § (1) bek. b) pont]. Ennek oka, hogy indokolatlan megtiltani leíró megjelölések mellett a védjegyoltalomból is kizárt [Vt. 2. § (2) bek.], megkülönböztetésre egyéb okból nem alkalmas megjelölések használatát, amely – ellenkező esetben – a piaci verseny torzítását és az áruk szabad mozgásának korlátozását eredményezhetné.

A védjegyoltalom korlátainak meghatározása körében az Irányelv 14. cikk (1) bekezdés a) pontja – a korábbi szabályozáshoz visszatérve és az EU Bírósága joggyakorlatát (ld. a C-245/02. számú, *Anheuser-Busch* ügyben hozott ítéletet) felülírva – kizárólag a természetes személyek nevének használatát ismeri el a védjegyoltalom korlátjaként, megszüntetve ezzel a kereskedelmi nevek használatához fűződő jog védjegyekkel szembeni elismerését. E változás indokaira az Irányelv (27) preambulumbekzdése világít rá, amely szerint a kereskedelmi nevek és a védjegyek jogosultjai számára egyenlő feltételek biztosítása szükséges. Tekintettel arra, hogy a kereskedelmi nevek jellemzően védelmet élveznek a későbbi elsőbbségű védjegyekkel szemben, a tisztességes ipari és kereskedelmi gyakorlattal összhangban történő használat ezért kizárólag a természetes személyek személynevének használatát foglalja magában. Ennek megfelelően kerül sor a Vt. 15. §-ának egy új, (2) bekezdéssel történő kiegészítésére.

A Vt. korábbi szabályozásának tartalmát nem érintve, azonban a jogszabály szövegét pontosítva és világosabbá téve kerít sort a Javaslat a Vt. 15. § (1) bekezdés c) pontjának az Irányelv szövegének megfelelő újraszabályozására. A tisztességes használat alapelveinek szem előtt tartásával tehát harmadik személyek is használhatnak egy adott védjegyet árukkal és szolgáltatásokkal kapcsolatban, ha e használatra azért kerül sor, hogy a fogyasztók az árukat vagy szolgáltatásokat a védjegyjogosult árujaként vagy szolgáltatásaként azonosítsák, illetve azokra ilyenként hivatkozzanak. Így jogszerűnek minősül például egy védjeggyel ellátott termék feltüntetése egy reklámújságban vagy annak tartozékai, kiegészítői értékesítése kapcsán, illetve bizonyos védjeggyel ellátott áruk javítása esetén.

38. §

A védjegyoltalom kimerülése tekintetében az Irányelv 15. cikk (2) bekezdésének szövegével összhangban a Javaslat csak a Vt. 16. § (2) bekezdésének pontosítását végzi el azzal, hogy egyértelművé teszi: a védjegyjogosult által az Európai Unióban értékesített (forgalomba hozott) termék újraértékesítését a jogosult kizárólag akkor tilthatja meg, ha az áru állagát vagy állapotát *a jogosult általi forgalomba hozatalt követően* változtatták meg, illetve károsították.

39. §

A belenyugvás a védjegyoltalom viszonylagos hatályú korlátja, amely – a jogszabályi feltételek fennállása esetén – csak meghatározott védjegyjogosulttal szemben, illetve meghatározott védjegyhasználó javára érvényesül. Az Irányelv kismértékű változásokat tesz szükségessé a Vt. belenyugvást szabályozó 17. §-a tekintetében is.

A Javaslat szerint a belenyugvás egyrészt bitorlási perben védekezésként szolgálhat a Vt. új 27/B. § (1) bekezdés szerinti, későbbi védjegy jogosultját illető továbbhasználati jog keretében, valamint védjegytörlési eljárásban lehet rá védekezésként hivatkozni: a belenyugvás révén a védjegyjogosult elveszti a jogát arra, hogy korábbi védjegye alapján a későbbi védjegy törlését kérje, vagy bitorlási eljárásban fellépjen vele szemben.

A belenyugvás részletes feltételeit az Európai Unió Bírósága a C-482/09. számú, *Budweiser* ügyben hozott döntésében állapította meg. Az ítélet szerint négy feltételt kell vizsgálni ahhoz, hogy megállapítható legyen, hogy a belenyugvás ötéves határideje megkezdődött a korábbi védjeggyel azonos vagy ahhoz az összetéveszthetőségig hasonló későbbi védjegy használata esetén. Az ítélet szerint vizsgálni kell, hogy a későbbi védjegy az érintett tagállamban lajstromozva van-e, e védjegy bejelentése jóhiszeműen történt-e, a későbbi védjegyet annak jogosultja használja-e az érintett tagállamban, végül pedig a korábbi védjegy jogosultjának tudomása volt-e a későbbi védjegy lajstromozásáról és annak a lajstromozást követő használatáról.

A Vt. 17. § (1) bekezdése – az eddigieknek megfelelően, de két hivatkozással kiegészítve – egyértelművé teszi, hogy belenyugvásra akkor lehet hivatkozni, ha a Vt. 4. § (2) bekezdése szerinti korábbi védjegy jogosultja öt éven át megszakítás nélkül eltúrte egy későbbi védjegy belföldön történő használatát és e használatról tudomása volt.

A fentiek mellett a belenyugvásra hivatkozó fél ellenfele által felhozott korábbi jogok a Vt. 17. § (5) bekezdésben foglalt kiterjesztő szabály értelmében lehetnek a Vt. 5. § (1) bekezdésének *a)*-*b)* pontjában szereplő korábbi személyhez fűződő, szerzői vagy iparjogvédelmi jogok, illetve az 5. § (2) bekezdés *a)* pontjában említett, korábbi, lajstromozás nélküli tényleges használat joga is.

A Vt. 17. § (4) bekezdése az Irányelv 9. cikk (3) bekezdésével összhangban, a hatályos szöveget szabatosabbá téve, de tartalmában lényegesen meg nem változtatva rögzíti, hogy a később lajstromozott védjegy jogosultja akkor sem léphet fel a korábbi jog gyakorlásával szemben, ha a későbbi védjeggyel szemben a korábbi jogra a Vt. 17. § (1) bekezdése alapján már nem lehet hivatkozni.

40. §

A hazai védjegyjog – az uniós szabályozással összhangban – a védjegy használatának kötelezettségét rója a védjegy jogosultjára. Az Irányelv preambuluma is hivatkozik arra, hogy a

védjegyek csak akkor töltik be rendeltetésüket, ha a piacon ténylegesen használják azokat. A használat követelménye azért is fontos, hogy csökkentse az Európai Unióban oltalomban részesülő, de a piacon jelen nem lévő védjegyek, és ezáltal a jogosultjaik (és harmadik felek vagy más bejelentők) között felmerülő jogviták számát. Ennélfogva fontos előírni, hogy a lajstromozott védjegyeket ténylegesen használni kell a megjelölt áruk és szolgáltatások tekintetében, különben – ha a használatukra az adott áruk és szolgáltatások tekintetében a lajstromozási eljárás befejezését követő öt éven belül, vagy bármely folyamatos ötéves időszakban nem kerül sor, és erre a jogosultnak nincs alapos oka – ez a védjegyoltalom megszűnésének megállapításához vezethessen. A fentiek következtében egy lajstromozott védjegy oltalma csak akkor tartható fenn, ha azt ténylegesen használják, egy huzamosabb ideig, kimentés nélkül nem használt védjegy jogosultja pedig nem szólalhat fel a későbbi védjegy ellen, illetve nem kérheti annak törlését sem. A tagállamoknak továbbá azt is biztosítaniuk kell, hogy védjegybitorlási per esetén ne lehessen sikeresen hivatkozni egy védjegyre, ha megállapítást nyer, hogy használat hiánya miatt a védjegyoltalom megállapításának lett volna helye.

A használati kötelezettség nem rögtön a védjegy lajstromozásakor keletkezik, hanem annak teljesítésére a Vt. ötéves türelmi időszakot biztosít. A védjegyhasználat vizsgálatával kapcsolatban azonban látni kell, hogy az soha nem *ex officio* történik, hanem kizárólag kérelemre: a megszűnés megállapítására irányuló eljárást megindító kérelemben, vagy a felszólalásra, törlési kérelemre vagy bitorlási keresetre adott válasziratban. Ilyen kérelem esetén a jogosultat terheli annak bizonyítása, hogy a kérdéses időszakban a védjegyet ténylegesen használta is.

A Vt. 18. §-ának módosítása – az Irányelv 16. cikkében foglaltaknak megfelelően – átláthatóbbá teszi a védjegy használatára vonatkozó követelményeket. A 18. § (1) bekezdése egyrészt pontosan felsorolja, hogy milyen, a Vt.-ben meghatározott jogkövetkezményeket kell alkalmazni a védjegy használatának elmulasztása esetén. Ezek a jogkövetkezmények az alábbiak:

- a nem használt védjegy nem képezhet lajstromozási akadályt;
- a nem használt védjegyre nem lehet védjegybitorlási perben hivatkozni;
- a védjegy megszűnése megállapításának van helye;
- a nem használt védjegy nem képezheti későbbi védjegy törlésének alapját;
- a nem használt védjegyre nem lehet felszólalási eljárásban hivatkozni.

A Vt. 18. § (1) bekezdése továbbra is a védjegy lajstromozásának napját jelöli meg a védjegyhasználati kényszer ötéves időszak főszabály szerinti kezdőnapjaként. A védjegy lajstromozásának napja a lajstromozásról szóló határozat keltezésének napja [Vt. 64. § (1)

bekezdés]. A 18. § új rendelkezései [(2)-(3) bekezdések] emellett meghatározzák az ötéves használati időszak kezdő időpontjául szolgáló lajstromozási napot különleges gyorsított eljárásban lajstromozott, valamint Magyarországra kiterjedő hatállyal lajstromozott nemzetközi védjegyek esetén (utóbbiak kapcsán a Vt. 76/P. §-ában meghatározott lajstromozási dátumokra utalva). Fontos új szabály az is, hogy a használati kényszer kezdetére vonatkozó ötéves időszak kezdő időpontját be kell jegyezni a védjegylajstromba (ld. az 52. §-hoz írt indokolást is).

A Vt. értelmében a védjegy használatának Magyarországon kell megvalósulnia. A Vt. 18. § (4) bekezdése határozza meg, hogy a védjegy milyen használata tekinthető belföldi tényleges használatnak. A Vt. 18. § (4) bekezdésének a Javaslat által módosított a) pontja az Irányelvnek megfelelően rögzíti azt is, hogy a védjegy lajstromozott alaktól eltérő, de a megkülönböztető képességet nem érintő formában történő használata a védjegy használatának minősül, függetlenül attól, hogy a védjegyet a jogosult a használt alakban is lajstromoztatta-e. A rendelkezés ebben a formában az EU Bírósága C-553/11. számú, *Proti* ügyben hozott ítéletének megfelelő rendelkezést tartalmaz. Előzetes döntésében ugyanis a Bíróság rögzítette, hogy amikor a 2008/95/EK irányelv „nem követeli meg, hogy szigorúan megegyezzen a kereskedelemben használt alak a védjegy lajstromozott alakjával, annak lehetővé tételét célozza, hogy a jogosult a megjelölés kereskedelmi célú hasznosítása során alkalmazhassa annak variációit, amelyek a megjelölés megkülönböztető képességének módosítása nélkül lehetővé teszik annak az érintett áruk vagy szolgáltatások forgalmazása és promóciója által támasztott követelményekhez való igazodását.” (21. pont) „Ezen rendeltetés sérülne, ha a lajstromozott védjegy használatának megállapításához egy olyan, további feltétel kerülne előírásra, mely szerint azon eltérő alak, amelyben e védjegyet használják, nem lehet maga is lajstromozott védjegy. Valamely védjegy újabb alakjainak lajstromozása ugyanis adott esetben lehetővé teszi a védjegy imázsában esetlegesen bekövetkező változások megelőzését, ezzel a fejlődő piac valós körülményeihez való igazodást.” (22. pont). A fenti megállapításokra tekintettel az EU Bírósága a megkereső bíróság kérdésére azt a választ adta, hogy „a lajstromozott védjegy jogosultja e védjegy e rendelkezés értelmében vett használatának megállapítása céljából akkor is hivatkozhat a védjegy olyan alakban történő használatára, amely anélkül tér el a lajstromozott alaktól, hogy e két alak közötti eltérések érintenék e védjegy megkülönböztető képességét, ha ezen eltérő alakot magát szintén védjegyként lajstromozták.” (30. pont).

A 18. § (3) bekezdésének változatlan b) pontja értelmében az exportra szánt árukkal kapcsolatos védjegyhasználat is belföldinek minősül. A 18. § ugyanakkor kiegészül egy olyan új bekezdéssel is, amely a korábbi 76/C. § (4) bekezdését helyezi át változatlan tartalommal a védjegyhasználatról szóló §-ba, és az európai uniós védjegyekre vonatkozó értelmező szabályt tartalmazza.

41. §

A Vt. 19. § (1) bekezdése módosításának indoka, hogy az Irányelv a 26. cikkében kifejezetten alkalmazni rendeli a védjegybejelentésekre vonatkozóan is mindazon szabályokat, amelyek a védjegy vagyoni forgalomban való részvételét szabályozzák. A védjegybejelentésekből eredő

jogok a korábbi szabályok – és gyakorlat – szerint is vagyoni értékű jogot képeztek, de a módosítást követően a vagyoni forgalomban való részvételük – az Irányelv rendelkezéseivel összhangban – egyértelműen kifejezésre kerül.

42. §

A Vt. 20. § módosításának indoka – a Vt. 19. § (1) bekezdés kapcsán említett kiegészítéssel párhuzamos módosítást meghaladóan –, hogy az Irányelv 24. cikke kifejezetten kimondja a védjegyoltalom végrehajtás alá vonhatóságát, ezért az Irányelvvel való összhang megteremtése érdekében a Vt. ezen rendelkezése kiegészítésre kerül azzal, hogy a védjegyhez kapcsolódó, és a védjegybejelentésből, illetve védjegyoltalomból eredő jogok végrehajtás alá vonhatók.

A végrehajtás alá vonás lehetősége a korábbi szabályozásból is levezethető volt, mivel a bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény – a 89-96/B. §-aiból következően – nem mentesíti a végrehajtás alól a vagyoni értékű iparjogvédelmi jogokat, de a jogbiztonságot és az Irányelv rendelkezéseivel való összhangot biztosítja, ha a Vt.-ben a védjegyhez kapcsolódó és a védjegybejelentésből, illetve a védjegyoltalomból eredő jogok végrehajtás alá vonhatósága kifejezetten kimondásra kerül.

43. §

A „rég”, 2008/95/EK irányelv 11. cikk (3) bekezdése – lévén opcionális szabály – korábban nem került átültetésre, mert a magyar védjegyjogban a védjegyoltalom megszűnésének megállapítását nem lehetett bitorlási eljárásban viszontkeresettel kérni.

Az Irányelv (31)-(32) preambulumbekzdései ugyanakkor már elvi élel rögzítik, hogy egy lajstromozott védjegyet kizárólag akkor kell oltalomban részesíteni, ha azt ténylegesen használják. A tagállamoknak többek között biztosítaniuk kell, hogy védjegybitorlási perben ne lehessen sikeresen hivatkozni egy védjegyre, ha az alperesi védekezésben foglalt kérelem alapján, a védjegyjogosult elégtelen bizonyítása nyomán megállapítást nyer, hogy a védjegyoltalom megszűnése megállapításának a bitorlási per megindításakor használat hiánya miatt helye lett volna, illetve – abban az esetben, ha az eljárás egy későbbi joggal szemben indult – a védjegyoltalom megszűnése megállapításának helye lett volna akkor, amikor a későbbi jogot megszerezték.

Ebből következően az Irányelv 17. cikke kötelezően átültetendő szabályként tartalmazza, hogy a tagállamoknak biztosítaniuk kell a használat hiányára alapított védekezést a bitorlási perben. A rendelkezés bevezetésének indoka, hogy csak olyan védjegyek alapján lehessen eredményesen bitorlási pert indítani, amelyeket a piacon ténylegesen használnak, ugyanis a védjegyek csak ebben az esetben töltik be az áruk és szolgáltatások megkülönböztetésére irányuló rendeltetésüket, valamint ekkor teszik lehetővé, hogy a fogyasztók tájékozott döntést hozzanak. A Vt. új 27/A. §-ában foglalt új szabály jelentősen hozzájárul a jogérvényesítési eljárások hatékonyabbá tételéhez, ugyanis a bitorlási per alperesének nem kell külön eljárásban kérnie a felperesi védjegy megszűnésének megállapítását az SZTNH-tól, hanem a felperesi védjegy

használatának elmaradására a bitorlási perben is hivatkozhat – pontosabban kérheti, hogy a védjegyjogosult bizonyítsa az előírt használatot vagy az annak elmaradását eredményező alapos ok fennállását. Az új szabály csak abban az esetben alkalmazható, ha a 18. § alapján számított öt év már eltelt. Az alperesnek az új rendelkezésre alapított védekezése esetén a felperesnek a keresetlevél benyújtását megelőző ötéves időszakra nézve kell a Vt. 18. §-ban foglaltaknak megfelelő használatot igazolnia.

44. §

Az Irányelv 18. cikke új szabályként vezeti be a későbbi védjegy jogosultjának a továbbhasználati jogát mint védekezést a bitorlási perben. A rendelkezés a jogbiztonság garantálása és a jóhiszeműen szerzett jogok védelme érdekében a törlési eljárás kapcsán megállapított követelményeket a bitorlási perekben is alkalmazandóvá teszi. Ennek következtében a Vt. új 27/B. §-a alapján a későbbi védjegy jogosultjával szemben nem lehet eredményesen bitorlási pert indítani, ha

- a későbbi védjegy lajstromozása iránti bejelentés napján vagy az igényelt elsőbbség napján a korábbi védjegy alapján a későbbi védjegy nem lett volna törölhető amiatt, mert a korábbi védjegy

i) törölhető lett volna, mert még nem szerzett megkülönböztető képességet,

ii) szerzett megkülönböztető képessége nem elegendő az összetéveszthetőség fennállásának alátámasztására,

iii) a jóhírére alapított törlési kérelem ellenére még nem tett szert jóhírnévre;

- a korábbi védjegyet nem használták a Vt. előírásainak megfelelően (a keresetlevél benyújtásakor, illetve – ha addig a Vt.-ben a használat megkezdésére előírt ötéves időszak eltelt – a későbbi védjegy bejelentésének vagy elsőbbségének napján);

- a korábbi védjegy oltalma a keresetlevél benyújtásakor már nem áll fenn; vagy

- a korábbi védjegy jogosultja belenyugodott a későbbi védjegy használatába, azaz tudott a későbbi védjegy lajstromozásáról és egymást követő öt éven át tűrte annak használatát (kivéve, ha a későbbi védjegy jogosultja rosszhiszeműen járt el).

Ha a továbbhasználati jogra egy későbbi európai uniós védjegy jogosultja hivatkozik, az európai uniós védjegyrendeletnek a törlési eljárásra vonatkozó, az ismertetettekkel párhuzamos rendelkezései az irányadóak. A későbbi védjegy jogosultja a továbbhasználati jogára történő eredményes hivatkozása esetén sem léphet fel a korábbi védjegy használatával szemben, tehát ebben az esetben mindkét védjegy használható marad (koegzisztencia).

45. §

A Vt. 29. § (2) bekezdése módosításának indoka, hogy szükségessé vált az Irányelv 25. cikk (3) bekezdése és a Vt. azon szabályainak összehangolása, amelyek a használonak a védjegybitorlással szemben való fellépési lehetőségét rendezik, főszabályként kimondva a jogosulti hozzájárulás szükségességét. A jogosult inaktivitása miatti fellépés kapcsán jelentős változásnak tekinthető, hogy míg a korábbi szabályozás feltételként határozta meg, hogy a használó be legyen jegyezve a védjegylajstromba, ez a követelmény a módosítást követően megszűnik – új feltétel viszont a használó aktív perbeli legitimációja kapcsán, hogy a licencvevőnek a per megindításához kizárólagos használati engedéllyel kell rendelkeznie.

A Vt. 29. § (3) bekezdéssel való kiegészülését az indokolja, hogy az Irányelv a 25. cikk (4) bekezdésében kimondja: a használó jogosult a védjegyjogosult által indított védjegybitorlási perben beavatkozni (a hazai perjogi terminológia szerint helyesen: a felperes pertársaként a perbe belépni) a kárának megtérítése érdekében. Ezt a lehetőséget kívánja biztosítani a használó számára a Vt. új rendelkezése.

A Vt. 29. §-ának új (3) bekezdése a perbelépést abban az esetben is lehetővé teszi a használó számára, ha az egyébként nem lenne jogosult saját nevében megindítani az eljárást. Ebben a körben a Vt. – *a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvénynek* (a továbbiakban: Pp.) a célszerűségi pertársaság 37. § *b)* és *c)* pontjaiban foglalt eseteire alkalmazandó szabályokra utalva – a perbelépés határidejét a Pp. 52. § (2) bekezdés *a)* pontjában foglaltakhoz igazítja (ti. a perfelvételt lezáró végzés meghozatala).

A védjegy használójának követelése kapcsán látni kell, hogy ahol saját jogon indíthat bitorlási keresetet, ott a védjegybitorlás esetén érvényesíthető valamennyi igény a felperesi pozícióban lévő licencvevő rendelkezésére áll, azzal, hogy kártérítési igény esetén természetesen csupán a neki okozott kár megtérítését követelheti. A pertársaként való belépés lehetősége ezzel szemben csak kártérítési igényt alapol meg a használó oldalán, azaz a többi követelést csak a jogosult fogalmazhatja meg a keresetében.

46. §

A Vt. 30. §-ában található, a védjegyoltalom megszűnését szabályozó rendelkezéseket érintő módosítások többirányúak.

Lényegi módosítás, hogy az oltalom megszűnésének esetei közül kikerült az az esetkör, amikor a védjegyoltalom megszüntetésére a védjegyjogosult jogi személy vagy jogi személyiség nélküli gazdasági társaság jogutód nélküli megszűnése miatt került sor (ld. még a 93. §-hoz írt indokolást is). E módosítás hátterében az a gyakorlati tapasztalat állt, hogy az ügyfelek a védjegyjogosult jogutód nélküli megszűnésének megállapítására irányuló kérelem benyújtásának lehetőségével nagyon ritkán éltek. Emellett a gyakorlat azt mutatta, hogy az oltalom alatt álló védjegyekhez fűződő vagyoni értékű jogok sorsát a megszűnő védjegyjogosulti szervezet tagjai általában rendezik. Erre tekintettel a továbbiakban indokolatlan fenntartani a védjegyoltalom ilyen megszűnésére vonatkozó rendelkezéseket. A védjegyjogosult jogutód nélküli

megszűnéséhez kapcsolódó megszűnési eset eliminációja a megszűnő jogosulti társaságok azon védjegyei tekintetében sem eredményez hosszú távon rendezetlen helyzetet a védjegyjogosulti pozíciót illetően, amelyekről a társaság tagjai esetlegesen nem rendelkeznek, tekintettel arra, hogy e védjegyek a tíz éves oltalmi idő megújításának hiányában automatikusan megszűnnek, érvényesíteni pedig jogutód hiányában senki nem fogja őket.

Egyéb elemeit tekintve a védjegyoltalom megszűnésének rendszere alapvetően változatlan marad, így az oltalom továbbra is megszűnik a lejárata, a lemondás, a törlés, a használat hiánya, a megkülönböztető képesség elvesztése, illetve a védjegy megtévesztővé válása miatt.

A módosítások egy másik csoportja az oltalom megszűnésének időpontjára vonatkozó rendelkezéseket érinti a védjegyoltalom törlés, használat hiánya, a védjegy megkülönböztető képességének elvesztése és megtévesztővé válása miatti megszűnése esetében.

A hazai védjegyjog – az európai uniós szabályozással analóg módon – mindig azt a megközelítést követte, hogy a védjegyoltalom törlés révén történő megszüntetése *ex tunc*, azaz a bejelentés napjára visszamenőleges hatályú. A Vt. 33. § (1) bekezdés c) pontjának szövege a módosítást megelőzően ugyanakkor bizonytalanságot okozott az oltalom törlés útján való megszüntetésének időpontját illetően, mivel az akként rendelkezett, hogy a védjegy törlése esetén a védjegyoltalom a keletkezésére, azaz a bejelentés napjára visszaható hatállyal szűnik meg. Nem vitatott, hogy a védjegyoltalom a lajstromozással keletkezik, ugyanakkor maga az oltalmi idő kezdő időpontja a védjegybejelentés SZTNH által elismert napjához igazodik. A védjegy törlése esetén pedig nem a lajstromozás időpontjára, hanem a tíz éves oltalmi idő kezdő időpontjára visszamenőleges hatállyal történik a védjegyoltalom megszüntetése, tekintettel arra, hogy törlés esetén úgy kell tekinteni, mintha egyáltalán – már a védjegy bejelentési napján sem – nem állt volna fenn a védjegyoltalom. Ez az oka egyebek mellett annak is, hogy a törlési okok fennállását alapvetően a törölni kért védjegy bejelentési napjának időpontja, tehát nem a védjegy lajstromozásának napja tekintetében kell vizsgálni. Minderre tekintettel a Vt. 30. § (1) bekezdés c) pontja a Javaslat alapján úgy módosul, hogy abban a továbbiakban már csak a védjegy bejelentési napja szerepel – az oltalom keletkezésének időpontjára való utalás elhagyásával – az oltalom megszűnésének kezdetét meghatározó időpontként.

A védjegyoltalomnak a használat elmulasztása, a megkülönböztető képesség elvesztése, illetve a védjegy megtévesztővé válása miatti megszűnését érintő rendelkezések a védjegy törléséhez képest eltérő logika alapján állapítják meg az oltalom megszűnésének időpontját. E különbségtétel oka alapvetően abban rejlik, hogy míg a védjegy törlése esetén az oltalom megszüntetésére olyan okból kerül sor, amely már az érintett védjegy bejelentésének időpontjában is fennállt és amely már eleve kizárta az oltalom megadását, addig az oltalom megszűnésének fent felsorolt három esetében a megszüntetés oka az oltalom megadását követően következik be.

A módosítást megelőző – hatályos – szabályozás a megszűnés időpontját három különféle

időpontra vonatkoztatva állapította meg: az oltalom megszűnésének időpontját főszabályként a megszűnés megállapítására irányuló eljárás megindításának napjában határozta meg, ugyanakkor lehetővé tette, hogy a kérelmező az ütköző későbbi védjegybejelentésének elsőbbségi napjára visszaható hatállyal kérje megállapítani a védjegyoltalom megszűnését, ha ez az időpont korábbi, mint a kérelem előterjesztésének a napja. Végül arra is lehetősége volt az ügyfeleknek, hogy a felsorolt időpontokhoz képest még korábbi olyan időpontra nézve kérjék megszünteti a védjegy oltalmát, amelyen a megszűnés megállapítására irányuló kérelem benyújtására okot adó körülmény bekövetkezett, feltéve, hogy a megszüntetés okai a megszűnés megállapítására irányuló kérelem benyújtásának idején is fennálltak.

Az Irányelv 47. cikkének (1) bekezdése azonban kizárólag két időpontot határoz meg a megszűnés lehetséges kezdő időpontjaként: a megszűnés megállapítására irányuló kérelem benyújtásának időpontját, illetve egy ehhez képest olyan korábbi időpontot, amelyen a megszűnésre okot adó körülmény bizonyítottan bekövetkezett. Az Irányelv tehát a kérelmező későbbi ütköző védjegyének elsőbbségi időpontját nem említi a védjegyoltalom megszüntetésének lehetséges időpontjai között. Erre tekintettel – az irányelvi rendelkezésekkel való összhang megteremtése érdekében – a Vt. 30. § (1) bekezdés *d)* és *e)* pontjaiból törlésre került a kérelmező későbbi ütköző védjegyének elsőbbségére mint a védjegyoltalom megszüntetésének lehetséges időpontjára való utalás. Tekintettel azonban arra, hogy a gyakorlati tapasztalatok szerint azokban az esetekben, amikor a kérelmezők nem a kérelem előterjesztésének napját jelölték meg az oltalom megszüntetésének időpontjaként, úgy jellemzően a későbbi ütköző védjegybejelentésük elsőbbségi napjára visszamenőlegesen kérték a védjegyoltalom megszüntetését, a Vt. módosított szövege egy megdönthető vélelmet állít fel a 30. § újonnan beiktatott (3) bekezdésében arra nézve, hogy – ha van ilyen – a kérelmező későbbi védjegybejelentésének napját kell a védjegyoltalom megszűnésére okot adó körülmény bekövetkezése időpontjának tekinteni akkor, ha a kérelmező nem a kérelem előterjesztésének időpontjára vonatkoztatva kéri a védjegyoltalom utólagos megszüntetését.

47. §

A Vt. 33. § (1) bekezdés *a)* pontja – egy utaló szabály révén – törlési okként határozza meg a védjegyoltalom megadásának akadályát képező feltétlen és viszonylagos kizáró okokat.

A módosítást megelőzően a Vt. nem tartalmazott olyan kifejezett rendelkezést, amely egyértelművé tette volna, hogy egy korábbi védjegyre hivatkozva csak akkor kérhető egy későbbi védjegy törlése, ha a korábbi védjegy oltalma a törlési kérelem előterjesztésének időpontjában is fennállt. Nyilvánvaló, hogy a védjegyek ütközésére alapítható törlési ok beiktatása mögött meghúzódó jogpolitikai indok az, hogy az azonos vagy hasonló megjelölések tekintetében a párhuzamos oltalom fennállása kizárható, illetve megszüntethető legyen. Abban az esetben azonban, ha a törlési kérelem előterjesztésének időpontjában a törlés jogalapjaként megjelölt korábbi védjegy oltalma már nem áll fenn, sem kizárólagos jogok párhuzamos fennállásáról, sem a törlést kérelmező fél tényleges jogsérelméről nem beszélhetünk. Erre tekintettel a Vt. 33. § (2) bekezdés *a)* pontjában foglalt rendelkezés kiegészítésre került azzal,

hogy egy későbbi védjegy csak akkor törölhető egy ütköző korábbi védjegy alapján, ha a korábbi védjegy oltalma a törlési kérelem előterjesztésének időpontjában még fennáll.

A Vt.-ben a lajstromozott védjegyek törlésének kizártságára vonatkozó anyagi jogi rendelkezéseket megállapító 33. § a módosítás következtében kiegészítésre került két új – az Irányelv kötelező jelleggel átültetni rendelt 8. cikkében foglalt rendelkezéseknek való megfelelést szolgáló – bekezdéssel. A 33. § újonnan beiktatott (2a) bekezdése egyértelművé teszi, hogy egy lajstromozott védjegy egy korábbi védjegyre hivatkozva nem törölhető, ha a törlés jogalapjaként megjelölt korábbi védjegy a Vt. 2. § (2) bekezdés a)-c) pontjaiban foglalt feltétlen kizáró okok alapján törölhető lett volna, feltéve, hogy a törölni kért védjegy elsőbbségének időpontjáig a korábbi védjegy nem szerzett megkülönböztető képességet. Mindemellett a módosítást követően a Vt. 4. § (1) bekezdés b) pontjára hivatkozva a későbbi védjegy akkor sem törölhető, ha annak elsőbbségi napján a törlési kérelem jogalapjaként megjelölt korábbi védjegy nem rendelkezett olyan mértékű megkülönböztető képességgel, amely a korábbi és a későbbi védjegy közötti összetéveszthetőséget megalapozhatja. Végül a Vt. 4. § (1) bekezdés c) pontja alapján akkor sem rendelhető el a későbbi védjegy törlése, ha annak elsőbbségi napján a korábbi védjegy még nem tett szert az említett törlési ok alkalmazásának feltételeként meghatározott jóhírnévre.

E rendelkezéseknek a Vt.-be történő beillesztését – az Irányelvből eredő jogharmonizációs kötelezettség teljesítése mellett – nyilvánvalóan az indokolja, hogy a már oltalom alatt álló védjegyeket csak olyan korábbi védjegyekre hivatkozva lehessen törölni, amelyek oltalomképessége a későbbi védjegy elsőbbségi időpontjában sem kérdőjelezhető meg, illetve amelyek eleget tesznek az érintett törlési ok alkalmazásához szükséges egyéb speciális követelményeknek (pl. jóhírűség). A módosítás deklarált célja az Irányelv (30) preambulumbekzdése szerint a jogbiztonság garantálása és a jogszerűen szerzett védjegyjogok védelme azon lehetőség kizárásával, hogy a jogosultak olyan korábbi védjegyeik alapján kérjék a későbbi védjegyek törlését, amelyek tekintetében az oltalomra olyan időpontban tettek szert, amikor fennállt a lehetőség a védjegy oltalmának megszüntetésére, illetve amikor a korábbi védjegyhez kapcsolódó oltalomból eredő jogok – meghatározott feltételek fennállásának hiányában – még nem voltak érvényesíthetők a későbbi védjeggel szemben.

A 33. § új (2b) bekezdése – az Irányelv 4. cikk (4) bekezdés második mondatával összhangban – világossá teszi, hogy a megkülönböztető képességet csupán a lajstromozásukat követően megszerzett védjegyek sem törölhetőek akkor, ha a megkülönböztetővé válás a törlési kérelem benyújtásának napját megelőzően történt.

48. §

A Vt. 34. § (2) bekezdése a Javaslat alapján három ponton módosul. Elsőként pontosításra kerül az abban szereplő belső hivatkozás a 18. § egyes bekezdéseire, tekintettel a tényleges használatra vonatkozó szabályozás feldúsulására. Az újrakezdett védjegyhasználat figyelmen kívül hagyásának feltételeire vonatkozó második mondatban – az Irányelv 19. cikk (2) bekezdésének

megfelelően – új elemként jelentkezik, hogy a három hónapos időtartamnak az elmulasztott használat ötéves időtartamának lejártát követően kell kezdődnie. Harmadik elemként ugyanennek a mondatnak a szövegében a „fogják kérni” kifejezés a „kérhetik” szóra módosul, tekintettel arra, hogy a megszűnés megállapításának kérelmezése a védjegyjogosult számára nem megjósolható, a jogszabályi hipotézis megvalósulásához pedig elegendő a kérelem benyújtásának lehetősége is.

49. §

A Javaslat az oltalom megszűnésének módjai tekintetében a megjelölés megkülönböztető képességének elvesztése vagy megtévesztővé válása miatti védjegyoltalom megszüntetése körében is változást irányoz elő.

Ahogy a megjelölés megkülönböztető képességét a huzamos, kiterjedt, széles körű intenzív használat révén meg lehet szerezni, úgy a védjegy a védjegyjogosult tevékenysége, vagy ellenkezőleg, tevékenységének hiánya miatt el is veszítheti a megkülönböztető képességét az árujegyzékben szereplő áruk, illetve szolgáltatások tekintetében, amennyiben a védjegy szokásos névvé, azaz fajtanévvé válik.

A Vt. 3. § (1) bekezdés *b)* pontja alapján nem részesülhetnek oltalomban az olyan megjelölések, amelyek alkalmasak a fogyasztók megtévesztésére. Léteznek olyan megjelölések, amelyek még a bejelentés időpontjában nem, csak később – a védjegy lajstromozása után –, a használat következtében válnak megtévesztővé, például ha a megjelölés és az árujegyzék közötti összhang felborul.

A Vt. 35.§ (1) bekezdés *a)* és *b)* pontjainak hatályos szövege a 2008/95/EK irányelv 12. cikk (2) bekezdésének *a)* és *b)* pontjainak való megfelelést szolgálta.

Az Irányelv 20. cikke kötelezően átültetendő szabályként tartalmazza a védjegy köznyelvi kifejezéssé vagy megtévesztővé válását, mint az oltalom megszűnéséhez vezető okot. Az Irányelvnek való megfelelés következtében a Javaslat a Vt. 35.§ (1) bekezdés *a)* pontját kiegészíti azzal, hogy nem csupán a tevőleges magatartás, de a jogosult mulasztása is előidézhetheti az oltalom megszűnését.

A Vt. 35. § (1) bekezdésének *b)* pontja értelmében a védjegyoltalom abban az esetben is megszűnik, ha az a használata révén megtévesztővé vált az áruk, vagy szolgáltatások jellege, minősége, vagy földrajzi származása tekintetében. Tekintettel arra, hogy a védjegyet licencszerződés alapján használó személy védjegyhasználata a jogosult általi használatnak minősül, ezért a Vt. szövege is ennek megfelelően egészül ki, ez pedig egyúttal az Irányelvvel való összhang megteremtését is szolgálja.

50. §

A hatályos szabályozás a védjegy lajstromozási eljárásban a védjegybejelentési kérelemben

kötelezően megadandó tartalmi elemeket és kellékeket miniszteri rendeletben (az Alaki r.-ben) írja elő, adós marad azonban a védjegyügyekben előterjesztett egyéb kérelmek kötelező tartalmi eleminek meghatározásával. Tekintettel arra, hogy az SZTNH az Eüsztv. 1. § 17. pont a) pontja alapján elektronikus ügyintézés biztosító szerv, e minőségéből eredően köteles az Eüsztv.-nek és az *elektronikus ügyintézés részletszabályairól szóló 451/2016. (XII. 19.) Korm. rendelet*nek (a továbbiakban: E-Kr.) megfelelő teljes körű elektronikus ügyintézés és az Eüsztv. 25. § (3) bekezdésében felsorolt szolgáltatások biztosítására. Az SZTNH azonban csak abban az esetben képes eleget tenni e kötelezettségeinek, ha rendelkezik az ügyfélnek és az eljárás egyéb résztvevőjének azon azonosító adatival, amelyek elengedhetetlenek az ügyféllel történő elektronikus kapcsolattartáshoz, illetve a Kormány által kötelezően biztosított szabályozott elektronikus ügyintézési szolgáltatások, valamint központi ügyintézési szolgáltatások SZTNH általi igénybevételéhez. A hatályos adatvédelmi szabályozás szerint személyes adat kötelező kezelése törvény (vagy bizonyos feltételek esetén önkormányzati rendelet) elrendelése alapján történhet. Ennek megfelelően a Vt.-ben sort kell keríteni a védjegyügyben előterjesztett kérelmek minimális adattartalmának egységes szabályozására.

Erre figyelemmel egészíti ki a Javaslat a Vt. 38. §-át egy új (2b) bekezdéssel, egységesen határozva meg a védjegyeljárásokban előterjesztett kérelmekben kötelezően megadandó adatok körét [a természetes személy kérelmező vagy képviselő neve, lakcíme, születési helye és ideje, valamint anyja neve; a nem természetes személy kérelmező vagy képviselő neve, székhelye, adószáma és nem elektronikus kapcsolattartás esetén e személyek aláírása], az adattakarékosság elvével összhangban kiemelve azokat, amelyeket a kérelem benyújtójának csak elektronikus úton történő kapcsolattartás (vagy csak nem elektronikus kapcsolattartás esetén) esetén kell megadnia, azzal, hogy a Vt. egyes kérelmekkel kapcsolatban az itt előírtaktól eltérő rendelkezéseket határozhat meg (ld. a 53. §-hoz írt indokolást).

A Javaslat a Vt. 38. § (3) bekezdésében az Ákr. egyes rendelkezései alkalmazásának kizárását tartalmazó felsorolást is kiegészíti azokkal a jogintézményekkel, amelyek kapcsán az iparjogvédelmi törvények eltérő szabályozást tartalmaznak, de bizonytalan az Ákr. érintett rendelkezéseivel való viszonyuk, és amelyek esetében az iparjogvédelmi eljárások logikájával összeegyeztethetetlen az Ákr. rendelkezéseinek alkalmazása. Ebbe a körbe tartozik az eljárás felfüggesztésére (különös tekintettel az eljárás ügyféli kérelemre való folytatására), a tárgyalás tartásának kötelező eseteire, valamint a hatósági nyilvántartásba való bejegyzés, illetve annak megtagadása határozatnak minősülésére vonatkozó kizárások rögzítése. A 2018. január 1-től hatályos szabályozás kizárta ugyan az Ákr. hatósági nyilvántartásról szóló 97. §-ának alkalmazását a szellemi tulajdoni eljárásokban, azonban elmulasztotta ezt megtenni az Ákr.-nek a hatósági bizonyítvány, igazolvány és nyilvántartás tekintetében alkalmazandó közös szabályai tekintetében (94. §). Az Ákr. logikájában a hatósági nyilvántartásba való bejegyzés, valamint annak megtagadása ugyanis olyan határozatnak minősül, amely a bejegyzés napján véglegessé – a Vt. fogalmi körében „jogerőssé” – válik. A Vt. alapján azonban lajstrombejegyzésre az SZTNH saját döntése, más hatóság döntése vagy bíróság határozata alapján kerülhet sor, és az SZTNH-nak a lajstromba való bejegyzés tárgyában hozott döntése megváltoztatási kérelemmel

támadható [Vt. 77. § (1) bek. b) pont]. A Vt. értelmében továbbá a megváltoztatási kérelem benyújtásának ténye, illetve a bejegyzés alapjául szolgáló döntés jogerőre emelkedésének napja is feljegyzésre kerül a lasjtromban [Vt. 48. § (1) bek.]. E logika alapján tehát a közhiteles nyilvántartásba történő bejegyzés iparjogvédelmi ügyekben nem tekinthető sem határozatnak (vagy akár végzésnek), sem „véglegesnek”, így a védjegylajstromba történő bejegyzés tekintetében nem értelmezhető az Ákr.-nek a 94. § (2) bekezdésébe foglalt rendelkezése.

51. §

A Vt. 40. § (3a) bekezdése szövegében a védjegyügyekben előterjesztett beadványok és azok mellékleteinek egynél több példányszámban történő benyújtásának előírása nem értelmezhető elektronikus kapcsolattartás esetén. Ennek kiküszöbölése érdekében teszi egyértelművé a módosítás, hogy elektronikus kapcsolattartás esetén a beadványokat és azok mellékleteit minden esetben csak egy példányban szükséges benyújtani az SZTNH-hoz.

A Javaslat a Vt. 40. §-ába helyezi át a 48. § (4) bekezdését (annak egyidejű hatályon kívül helyezésével, ld. a 94. §-t) annak érdekében, hogy a hiánypótlás általános szabályai ne csupán a lajstromba való bejegyzéssel összefüggő eljárásokban, hanem minden védjegyügyben érvényesüljenek – kiegészülve azzal, hogy a különös eljárásjogi szabályok a megállapított jogkövetkezményeket felülírhatják.

52. §

Az SZTNH által a Vt. 47. § (1) bekezdése alapján vezetett védjegylajstromba azon tények és körülmények kerülnek bejegyzésre, amelyek harmadik személyek jogait és kötelezettségeit érinthetik. A Vt. 47. § (2) bekezdésében foglalt felsorolást szükséges volt kiegészíteni a Vt. 19-20. §-ának módosításához fűzött indokolásban kifejtettek alapján a jelzálogjog alapításának bejegyzésével, a végrehajtás alá vonás, valamint a foglalás tényének feltüntetésével.

Az Irányelv 16. cikk (3) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a védjegyjogosult használati kötelezettségének kezdő napját a védjegylajstromba be kell jegyezni. Az ötéves időszak kezdő napja a Vt. 18. § (1)-(3) bekezdése szerint kerül meghatározásra, a lajstromban való feltüntetését pedig a Vt. 47. § (2) bekezdésének új o) pontja garantálja. A védjegyoltalom vagyoni forgalomban betöltött jelentős szerepe indokolja, hogy a Vt.-ben kiemelésre kerüljön, hogy a közhiteles védjegylajstromba e jogok és tények bejegyezhetők, annak érdekében, hogy harmadik személyek számára megismerhetővé váljanak.

53. §

A hatályos szabályozás a védjegybejelentési kérelemben kötelezően megadandó személyes adatokat [a bejelentő és a képviselő neve (elnevezése), lakcíme (székhelye) és aláírása] miniszteri rendeletben, az Alaki r.-ben határozza meg. Az adatvédelmi szabályozás alapján ugyanakkor személyes adat kötelező kezelésére csak törvény vagy bizonyos feltételek esetén önkormányzati rendelet elrendelése alapján kerülhet sor [a GDPR 6. cikk (1) bekezdés c) és e) pontjában felsorolt esetkörökben is]. Ennek megfelelően a védjegyügyekben benyújtott

kérelmekben – ideértve a védjegybejelentési kérelmeket is – kötelezően megadandó személyes adatok szabályozására törvényi szinten, a Vt.-ben kell sort keríteni, az Alaki r. azonos tartalmú előírásainak egyidejű hatályon kívül helyezésével (ld. az 50. §-hoz fűzött indokolást).

A Vt. 38. § új (2b) bekezdésében a védjegyügyekben benyújtott kérelmekben kötelezően megadandó személyes adatkör előírásának a védjegybejelentési kérelmekre történő alkalmazása azonban a Szellemi Tulajdon Világszervezetében létrejött Védjegyjogi Szerződésbe (Magyarországon kihirdette az 1999. évi LXXXII. törvény, a továbbiakban: Védjegyjogi Szerződés), közelebbről a 3. cikk (1) bekezdés *a)* pont *ii)*, *v)*, *vi)* és *xvi)* alpontjaiba, valamint a 3. cikk (7) bekezdésébe ütközne, a Védjegyjogi Szerződés alapján ugyanis a bejelentő és a képviselő a nevének és címének, illetve levelezési címének és aláírásán túl egyéb személyes adatainak a bejelentési kérelemben történő megadására nem kötelezhető.

Az Eüsztv. 8. §-a alapján ugyanakkor az ügyfél védjegyeljáráásokban is jogosult, illetve az Eüsztv. 9. § (1) bekezdés *ab)-ah)* alpontjában meghatározott ügyféli kör köteles az SZTNH-val elektronikus úton kapcsolatot tartani. Az SZTNH az Eüsztv.-nek és az E-Kr.-nek megfelelő, teljes körű elektronikus ügyintézés biztosítására azonban csak abban az esetben képes, ha rendelkezik az ügyfélnek és az eljárás egyéb résztvevőjének azokkal – a Védjegyjogi Szerződésben meghatározott személyes adatokon felüli – személyes azonosító adataival, amelyek elengedhetetlenek az ügyféllel történő elektronikus kapcsolattartáshoz, illetve a Kormány által kötelezően biztosított szabályozott elektronikus ügyintézési szolgáltatások, valamint központi ügyintézési szolgáltatások SZTNH általi igénybevételéhez (ld. az 50. §-hoz fűzött indokolást).

Annak érdekében, hogy a Vt.-ben a bejelentési kérelemben kötelezően megadandó személyes adatok körére vonatkozó törvényi szabályozás megfeleljen a Védjegyjogi Szerződés előírásainak, ugyanakkor az SZTNH is képes legyen az Eüsztv. szerinti elektronikus ügyintézés biztosítására, a Vt. módosított 50. § (3) és az újonnan bevezetett (3a) bekezdése két, egymásra épülő szinten rendelkezik a védjegybejelentési kérelmekben kötelezően megadandó személyes adatok köréről. Főszabályként – a Védjegyjogi Szerződésnek megfelelően – a Vt. 50. § (3) bekezdésébe foglalt rendelkezés érvényesül, amely nem változtat a védjegybejelentési kérelemben kötelezően megadandó személyes adatok körén (név, lakcím, aláírás), azokat – az Infotv. és a GDPR fent ismertetett követelményeinek történő megfelelés biztosítása érdekében – pusztán áttemeli a védjegy alaki rendeltől. A Vt. 50. § új (3a) bekezdése azonban lehetővé teszi az elektronikus kapcsolattartásra kötelezett és az elektronikus kapcsolattartást választó ügyféli kör számára a teljes körű elektronikus ügyintézés azzal, hogy meghatározza az ehhez szükséges, kötelezően megadandó azonosító adatok körét. Látni kell, hogy a fenti megoldással a Vt. elsősorban azokat a bejelentőket kötelezi a Védjegyjogi Szerződésben írtakhoz képest többletadat megadására, akik előnyben részesítik az elektronikus ügyintézés a papír alapú kapcsolattartással szemben.

A fentiek alapján látható, hogy a Javaslat a védjegybejelentések és a védjegyügyekben benyújtott

egyéb kérelmek adatvédelmi vonatkozásai kapcsán egymáshoz nagyon hasonló, de egy-egy részlet tekintetében mégis eltérő szabályozást honosít meg (ilyenként emelhető ki a jogi személyek adószámának megadására vonatkozó különbség), amelyek a GDPR-nak, az Infotv.-nek és az iparjogvédelmi nemzetközi jognak való egyidejű megfelelést hivatottak biztosítani.

54. §

A Vt. 38. § új (2b) bekezdése a védjegyügyekben benyújtott kérelmek kötelező tartalmi elemeként határozza meg az alábbi adatokat: papíralapú ügyintézés esetén a kérelmező és képviselője neve és lakcíme vagy székhelye, valamint e személyek aláírása; elektronikus kapcsolattartás esetén pedig a fentiekén túl természetes személyek esetén születési idejük és helyük, anyjuk neve, míg nem természetes személyek esetén adószámuk. A bejelentési nap elismerése egyik feltételeként a korábbi szabályozás a bejelentő azonosítását lehetővé tevő adatok megadását követelte meg anélkül, hogy pontosan meghatározta volna az érintett adatok körét. A módosítás egyértelművé teszi, hogy a bejelentési nap elismeréséhez kizárólag a Vt. 51. § (1) bekezdés *b*) pontjában kimerítő jelleggel felsorolt adatok rendelkezésre bocsátása [a bejelentő és a kérelmező neve, illetve lakcíme (székhelye) vagy elektronikus kapcsolattartás esetén biztonságos kézbesítési szolgáltatási címe] szükséges. A „biztonságos kézbesítési szolgáltatási cím” megadására ügyfélkapus tárhely esetén a születési név, születési hely és idő, valamint anyja neve, cégkapu esetén a cég nevéen túl az adószám, hivatali kapu tekintetében pedig annak rövid nevének és KR azonosító számának megadásával kerülhet sor. A gyakorlatban előfordul, hogy a bejelentés a bejelentő nevéen és telefonszámán vagy e-mail címén túl nem tartalmazza a bejelentő egyéb kapcsolattartási adatát (pl. lakcím vagy székhely). Ilyen esetben ugyan elismerhető a bejelentési nap, azonban a bejelentési eljárás részét képező alaki vizsgálat során már nem lehet eltekinteni a bejelentő lakcíme (nem természetes személy esetén székhelye), valamint elektronikus kapcsolattartás esetén biztonságos elektronikus kapcsolattartási címe kötelező megadásától. Látni kell, hogy – a korábbi gyakorlattal összhangban – továbbra sem feltétele a bejelentési nap elismerésének a bejelentő vagy képviselője aláírása, sem egyéb adatának megadása [vö. a Vt. módosított 38. § (2b) bekezdés *c*) pontjában és a Vt. 50. § (3) bekezdésében meghatározott egyéb adatokkal].

A Vt. 51. § (1) bekezdés *c*) pontja módosításának indoka, hogy az Irányelv egyik legjelentősebb újítása következtében – a 3. cikk értelmében – megszűnik a védjegyek grafikai ábrázolhatóságára vonatkozó követelmény, amely a Vt. 1. § (1) bekezdésében meghatározásra került. Ez azt jelenti, hogy a módosítás hatálybalépését követően benyújtott nemzeti védjegybejelentések esetében is megengedett lesz a megjelölések bármely, széles körben elérhető technológia alkalmazásával történő ábrázolása. A Javaslat által előírányzott módosítások hatálybalépését követően a bejelentőknek lehetőségük nyílik új típusú megjelölések lajstromozását kérni a Hivaltaltól (pl. mozgást és pozíciót megjelenítő megjelölés, multimédia-megjelölés, mintázat). Ennek megfelelően azonban a bejelentési nap elismerésének feltételévé válik az is, hogy a megjelölés ábrázolása a bejelentésben olyan legyen, hogy annak alapján a jogosultat megillető oltalom tárgyát a jogalkalmazó szervek és a nyilvánosság egyértelműen és pontosan meg tudják határozni.

55. §

A védjegyoltalom terjedelmét a megjelölés és az árujegyzék határozza meg. Az árujegyzék azoknak az áruknak, illetve szolgáltatásoknak a felsorolása, amelyekkel kapcsolatban a megjelölésre a védjegyoltalmat igénylik. Az Irányelv preambuluma elvi élel rögzíti, hogy a jogbiztonság biztosítása, valamint a védjegyoltalom igénybevételének megkönnyítése érdekében a védjegybejelentésben szereplő áruk és szolgáltatások megnevezése és osztályozása során valamennyi tagállamban azonos szabályokat kell alkalmazni, és azokat össze kell hangolni az európai uniós védjegyekre vonatkozó rendelkezésekkel.

A Vt. 52. §-ának jelentős módosítását az Irányelv 39. cikkében foglaltak indokolták, amelyek kötelezően átültetendő szabályként határozzák meg az árujegyzékkel szemben támasztott követelményeket.

Az Vt. 52. § (3) bekezdésében az Irányelv 39. cikk (1) bekezdésében foglalt rendelkezés átvételére került sor, amely szerint azokat az árukat és szolgáltatásokat, amelyek tekintetében az oltalmat igénylik, a védjegyekkel ellátható termékek és szolgáltatások nemzetközi osztályozásáról szóló, 1957. június 15-i Nizzai Megállapodással (a továbbiakban: Megállapodás) létrehozott osztályozási rendszerrel (a továbbiakban: nizzai osztályozás) összhangban kell meghatározni. A Megállapodás 45 osztályt (34 áru- és 11 szolgáltatási osztály) tartalmaz.

A Vt. 52. §-ának új (4) bekezdése az Irányelv által előírt egyértelműség és pontosság követelményének megfelelően előírja, hogy az árujegyzéket úgy kell megadni, hogy a védjegy oltalmi körét a jogalkalmazó szervek (pl. a Hivatal, a bíróságok, a nyomozó hatóságok, stb.) és az üzleti élet szereplői képesek legyenek meghatározni.

A nizzai osztályozás mindegyik osztályához fejezetcím (ún. *heading*) tartozik, amely összefoglalja az adott osztályba tartozó áru- vagy szolgáltatási kört. Az (5) bekezdés értelmében a fejezetcímekben megtalálható általános kifejezések abban az esetben használhatók, ha azok megfelelnek az egyértelműség és pontosság követelményének. A (6) bekezdés azonban rögzíti, hogy az általános kifejezéseket – ideértve a nizzai osztályozás fejezetcímében szereplő általános fogalmakat – úgy kell értelmezni, hogy azok kizárólag a kifejezés szó szerinti jelentése által egyértelműen megjelölt árukat és szolgáltatásokat fedik le. A módosítás hatálybalépését követően indult eljárásokban megszűnik az a gyakorlat, amely az Európai Bíróság C-307/10. számú *IP Translator* ügyben hozott előzetes döntése alapján nyilatkozattételi kötelezettséget írt elő az árujegyzékben fejezetcímeket használó bejelentők számára.

A Vt. 52. §-ának új (7) bekezdése az Irányelv 39. cikk (7) bekezdésének való megfelelést szolgálja azáltal, hogy rögzíti: az árukat vagy szolgáltatásokat nem lehet csak azon az alapon hasonlóknak vagy eltérőnek tekinteni, hogy azok formálisan a nizzai osztályozás azonos vagy eltérő osztályába tartoznak. Az árujegyzékek összevetésénél ugyanis az áruk és szolgáltatások felhasználási, rendeltetési szempontból való hasonlóságát kell vizsgálni, figyelembe véve az érintett termékek alapvető funkcióját és rendeltetését, valamint a fogyasztói szokásokat és az

értékesítési csatornákat is.

Lényeges változást jelent, hogy a Vt. módosítását követően – összhangban az Irányelv által előírt szigorúbb szabályozással – már nem lesz lehetőség a fejezetcímeket – a korábbi gyakorlat szerint elfogadott – ügyféli nyilatkozattal az általános kifejezések szó szerinti jelentésén túlmenő hatókörrel felruházni az árujegyzékben (az árujegyzékekkel kapcsolatos átmeneti szabályokról ld. a 82. §-t és az ahhoz írt indokolást).

56. §

Abban az esetben, ha a védjegybejelentés megfelel a bejelentési nap elismeréséhez előírt feltételeknek, befizették a bejelentési díjat, valamint benyújtották az árujegyzéket, a Hivatal megvizsgálja a védjegybejelentést abból a szempontból, hogy az kielégíti-e a külön jogszabályban meghatározott alaki követelményeket, valamint az árujegyzék meghatározására vonatkozó követelményeket. Az árujegyzék tekintetében az Irányelv 39. cikkének (4) bekezdése alapján az SZTNH-nak a nem egyértelmű vagy pontatlan jelölések vagy kifejezések tekintetében el kell utasítania a bejelentést, ha a bejelentő az SZTNH által erre szabott határidőn belül nem tesz javaslatot elfogadható megfogalmazásra. Abban az esetben tehát, ha a védjegybejelentés árujegyzéke nem felel meg az egyértelműség és a pontosság követelményének, az SZTNH a Vt. módosított 59. § (1) bekezdése alapján határidő tűzésével felhívja a bejelentőt a hiányok pótlására.

57. §

A Hivatal a bejelentés érdemi vizsgálatát a viszonylagos kizáró okok vonatkozásában csak felszólalás alapján végzi el. A felszólalás elbírálása a védjegy lajstromozására irányuló eljárás keretei között történik, azaz nincs külön, a lajstromozási eljárástól elkülönülő felszólalási eljárás.

A Vt. 61/B. § (1) bekezdés *b)* pontja a Javaslat alapján annyiban módosul, hogy szerzői jogi jogosultság esetén a felhasználásra bármilyen jogcímen jogosult személy számára lehetővé teszi a felszólalás benyújtását, ellentétben a korábbi szabályozással, amely alapján kizárólag a felhasználásra felhasználási szerződés alapján engedélyt szerző személyek élhettek felszólalással.

A Vt. 61/B. § (1) bekezdés *c)* pontja a felszólalás benyújtására jogosult személyek körét kiterjeszti az eredetmegjelölésből vagy földrajzi jelzésből fakadó jogokat gyakorolni jogosult személyekre is. A módosítás indoka, hogy az Irányelv 43. cikk (2) bekezdése kötelezően átültetendő szabályként előírja, hogy a felszólalási eljárásban biztosítani kell, hogy a korábbi védjegy jogosultja, valamint az oltalom alatt álló eredetmegjelöléshez vagy földrajzi jelzéshez fűződő jogok gyakorlására az alkalmazandó jog alapján jogosult személy felszólalást nyújthasson be.

58. §

Az Irányelv 43. cikk (3) bekezdése kötelezően átültetendő szabályként előírja, hogy a felszólalás

elbírálása során a felek számára együttes kérelmük alapján biztosítani kell azt a lehetőséget, hogy megoldást találjanak a felszólaló és a bejelentő közötti jogvita egyezség útján történő rendezésére. Az egyezség több szempontból is előnyös lehet a felek számára, mivel megállapodásukban rendezhetik a felmerülő vitás kérdéseket, egymással szembeni költségigényüket, elkerülve így a hatóság ilyen irányú, valamelyikükre nézve kedvezőtlen döntését, továbbá a jövőre nézve kizárhatják a jogvita lehetőségét. Az Irányelv hivatkozott rendelkezése szerint a felek részére legalább két hónapot szükséges biztosítani az egyezség létrehozásának megkísérlésére. Tekintettel arra, hogy a felszólalás elbírálása nem külön eljárásban történik, hanem a lajstromozási eljárás részeként, így indokolt az eljárás elhúzódásának elkerülése érdekében az egyezségekre nyitva álló határidőt maximalizálni. E megfontolásra tekintettel a Vt. 61/D. § (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy az egyezségkötésre a felek együttes kérelmére legalább kettő, legfeljebb pedig négy hónapos határidőt kell egy alkalommal biztosítani a Hivatalnak. Ezen időszak alatt az eljárás – *az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CLI. törvény* 49. §-ában foglaltak értelmében – szünetel.

A Vt. 61/D. §-ának új (1a) bekezdése a korábbi (2) bekezdést érdemi változtatás nélkül reprodukálja, miközben világossá teszi, hogy az eljárást befejező végzésen túlmenően az egyezséget jóváhagyó határozat is meghozható tárgyaláson kívül.

Az eljárás elhúzódásának megakadályozása és költséghatékonyságának fokozása érdekében a Vt. 61/D. §-ának módosított (2) bekezdése kizárólag a felek kellő időben előterjesztett egybehangzó kérelmére teszi lehetővé szóbeli tárgyalás tartását akkor, ha az SZTNH nem látja szükségesnek a tényállás tisztázásához a felek együttes meghallgatását. Az „egybehangzó” kérelem nem szükségképpen együttes kérelmet jelent: elegendő, ha mindkét fél – akár egymástól függetlenül – indítványozza, hogy az SZTNH tartson tárgyalást. A Hivatalnak természetesen továbbra is lehetősége marad szóbeli tárgyalás kitűzésére a felek kérelme hiányában is, ha a tényállás tisztázásához szükségesnek tartja a bejelentő és a felszólaló együttes meghallgatását.

A 2012-2018. közötti időszakot vizsgálva megállapítható, hogy a tárgyalás kitűzése és megtartása átlagosan 77 nappal (2,5 hónappal) hosszabbítja meg a védjegyek lajstromozására irányuló eljárást felszólalással érintett ügyekben. A felszólalással érintett ügyek egy részének tárgyaláson kívül való elintézése a jelenlegi 9,8 hónapos átlagos „felszólalásos” átfutási idő jelentős csökkenésével járna, amely közelítene az EUIPO 5 hónap alatti átlagos ügyintézési idejével a felszólalással érintett lajstromozási eljárásokban (ahol tárgyalást a feleknek egyáltalán nem áll módjukban kérni).

59. §

A Vt. 61/ E. § (1) bekezdésének módosítása a korábbi normaszöveg kiegészítését, pontosítását végzi el. Tekintettel az Irányelv 44. cikk (1) bekezdésére, mely szerint az olyan felszólalási eljárásokban, ahol a későbbi védjegy bejelentési napján vagy elsőbbségi napján már lejárt a használat megkezdésére nyitva álló ötéves időszak, a korábbi védjegy jogosultjának a bejelentő kérelmére igazolnia kell, hogy a későbbi védjegy bejelentési vagy elsőbbségi napját megelőző öt

évben megkezdte a korábbi védjegy tényleges használatát, vagy a védjegyhasználat elmaradását kellőképpen igazolnia kell. Ilyen igazolás hiányában a felszólalást el kell utasítani. A módosított szabály tartalmazza a védjegy bejelentési napja mellett a védjegy *elsőbbségi napjára* vonatkozó kifejezést is. Az elsőbbség napja általában megegyezik a Hivatalhoz benyújtott lajstromozási kérelem elismert bejelentési napjával, bizonyos esetekben azonban a bejelentési naphoz képest korábbi elsőbbségi nappal is rendelkezhet az adott védjegybejelentés (uniós elsőbbség, kiállítási elsőbbség, belső elsőbbség).

A Vt. 61/E. § (2) bekezdésében található rendelkezés kiegészítését az Irányelv 44. cikk (2) bekezdése tette szükségessé, amely szerint, ha a korábbi védjegyet csak az árujegyzékben szereplő áruk, illetve szolgáltatások egy részével kapcsolatban használták, a felszólalás vizsgálata során úgy kell tekinteni, mintha a védjegyet csak az érintett áruk, illetve szolgáltatások tekintetében lajstromozták volna. A tényleges használat vizsgálata során az ügy összes körülményére tekintettel szükséges mérlegelni a benyújtott bizonyítékokat, különös tekintettel a védjegy árujegyzékére. Eredményes felszólalást csak ténylegesen használt védjegyre lehet alapítani. A felszólalás elbírálásakor a védjegy árujegyzékének így kizárólag azon része vehető figyelembe, amelynek tekintetében a használat igazolást nyert.

A Vt. 61/B. § (1) bekezdés *a)* pontja szerint a bejelentésben szereplő megjelölés védjegyként való lajstromozásával szemben felszólalhat a korábbi védjegy jogosultja és védjegylajstromba bejegyzett használója. A Vt. 61/E. § (2a) bekezdése értelmében a védjegybejelentés nem utasítható el olyan korábbi védjegyre alapított felszólalás alapján, amelynek oltalma nem áll fenn a védjegybejelentés benyújtásának napján. A rendelkezés azt a jogpolitikai szándékot tükrözi, mely szerint a védjegybejelentés elutasítására kizárólag valós jogalap birtokában, létező korábbi akadályozó jog esetében kerülhessen sor. Ellenkező esetben a felszólalás benyújtására való jogosultság nem ismerhető el.

60. §

A Vt. 65. § módosításának indoka, hogy az Irányelv 49. cikke a hatályos szabályoktól eltérően határozza meg a megújítási eljárás szabályait. Jelentős változást jelent, hogy a védjegyoltalom megújítására jogosultak köre szélesebb lesz, ugyanis a megújítást a védjegyoltalom jogosultja mellett kérhetik a jogszabály vagy szerződésben erre felhatalmazott személyek is. A védjegyoltalom lejárata miatti megszűnése esetén a megújítás lehetőségére történő figyelmeztetés szabályai is ebben a szakaszban kerülnek meghatározásra, így a korábbi Vt. 71. § (1) bekezdése hatályon kívül helyezésre kerül.

Az új szabályozás szerint a megújítás lehetőségére az SZTNH az oltalom lejárata megelőzően legalább hat hónappal figyelmezteti a védjegyjogosultat. A megújítási kérelmet az oltalom lejárata megelőző hat hónapon belül kell benyújtani a megújítási díj megfizetése mellett, ennek elmulasztása esetén pedig a lejárata napjától számított hat hónapon belül a megújításra kizárólag a megújítási díj kiegészítő díjjal növelt összegének megfizetése mellett lesz lehetőség. Ez jelentős változást jelent az eddigi szabályozáshoz képest, amely lehetővé teszi, hogy a megújítási

kérelem benyújtására legkorábban az oltalmi idő lejárta előtt tizenkét hónappal, legkésőbb a lejárati napjától számított hat hónapon belül kerüljön sor. A Vt. korábban kiegészítő díj fizetési kötelezettséget sem írta elő az oltalmi idő lejárta követő megújítás esetén. A kiegészítő díj összege az iparjogvédelmi igazgatási szolgáltatások díjairól szóló jogszabályban kerül meghatározásra.

61. §

A Vt. 66. § (1) bekezdése módosításának indoka, hogy a megújítási kérelem megfelelősége vizsgálati szempontjainak változásával szükségessé vált a hiánypótlás, illetve nyilatkozattételre történő felhívás szabályainak pontosítása, kiegészítése. Az érintett bekezdés új rendelkezése, hogy ha a megújítási díjnak csak egy része kerül megfizetésre és a kérelemből egyértelműen nem állapítható meg, hogy kérelmező a megújítást az árujegyzék mely részére nézve kéri, ennek meghatározására az SZTNH-nak nyilatkozattételi felhívás keretében kell kérni a kérelmezőt.

62. §

A védjegyoltalom ugyan a jelenlegi joggyakorlat szerint is megújítható az árujegyzékben szereplő egyes árukra, illetve szolgáltatásokra nézve, a módosítás azonban kifejezetten megjeleníti a Vt. 67. § (1) bekezdésében az Irányelv 49. cikk (4) bekezdésében foglalt, erre vonatkozó szabályt.

63-66. §

Az Irányelv átültetése kapcsán lehetővé vált a védjegy törlésére és megszűnésének megállapítására vonatkozó eljárásoknak a jogharmonizációs kötelezettségek teljesítésétől független „finomhangolása” is, amely a Vt. 72-76. §-ainak több ponton való módosításában ölt testet.

A törlési eljárás lefolytatásával összefüggő szabályok közé egy alapjaiban új eljárási elem kerül be a Vt. 73. § (1) bekezdésébe a módosítás eredményeként, amely szerint ha a védjegyjogosult az SZTNH nyilatkozattételi felhívására a kitűzött határidő alatt nem teszi meg nyilatkozatát a kérelmező beadványában foglaltakra, az SZTNH a rendelkezésére álló adatok alapján, szóbeli tárgyalás megtartása nélkül hozza meg a döntését. Ennek a feltételnek a beemelését az tette indokolttá, hogy a hatályos szabályok alapján az SZTNH-nak azokban az esetekben is szóbeli tárgyalást kell kitűznie és lefolytatnia a Vt. korábbi rendelkezésének megfelelően – akár a felek részvétele nélkül is – amikor a jogosult a törlési kérelemre érdemi nyilatkozatot nem nyújtott be (írásbeli nyilatkozat hiányában pedig a jogosult jellemzően a tárgyaláson sem jelenik meg). Ilyen esetekben a szóbeli tárgyalás megtartása a törlési eljárás indokolatlan elhúzódásához vezet.

A törlési kérelem sikerének egyik korlátja a korábbi kérelmezői védjegy tényleges használatának elmaradása. E tekintetben a Vt. 73. § (2) bekezdése a módosítást megelőzően is lehetővé tette a védjegyjogosult kellő időben előterjesztett kérelmére a kérelmező annak bizonyítására való kötelezését, hogy a védjegyét a Vt. 18. § előírásainak megfelelően használta. Amennyiben a kérelmezői védjegy használatának bizonyítása sikertelen, a védjegy törlésének nincs helye. A

módosítás során e körben a 73. § új feltételekként előírja, hogy

- a védjegyjogosult csak abban az esetben kérheti a kérelmezői védjegy használatának igazolását, ha a törlési kérelem benyújtásának napján a korábbi védjegy lajstromozásától számított öt éves időszak már eltelt, azaz a védjegyhasználat megkezdésének kötelezettsége már beállt – a használatot pedig a törlési kérelem benyújtását megelőző öt éves időszakra nézve igazolni kell tudni;

- ha a korábbi védjegy tényleges használatának megkezdésére előírt öt éves időszak a későbbi védjegy bejelentési napján vagy annak elsőbbségi napján már eltelt, a kérelmezőnek azt is bizonyítania kell, hogy saját védjegyét a későbbi védjegybejelentés bejelentési napját vagy elsőbbségi napját megelőző öt éves időszakban is ténylegesen használta (ezzel akadályozva meg, hogy a korábban nem használt védjegyeknek a későbbi védjegy elsőbbségi napját követően újból megkezdett használata ne eredményezze a jóhiszeműen bejelentett későbbi védjegyek ezen az alapon való sebezhetőségét); továbbá hogy

- abban az esetben, ha a kérelmező a korábbi védjegyének árujegyzékébe tartozó áruk és szolgáltatások egy része tekintetében tud csak megfelelő használatot igazolni, a törlési kérelem alapjául szolgáló védjegyet úgy kell tekinteni, mintha annak oltalma csak az igazolt használattal érintett árukra vagy szolgáltatásokra terjedne ki, azaz a megjelölés csak ezekre az árukra vagy szolgáltatásokra nézve részesült volna védjegyoltalomban.

A Vt. 75. § alcímének változására azért került sor, mivel a megszűnés megállapítására irányuló eljárások köréből kikerült a védjegyjogosult jogutód nélküli megszűnése miatt bekövetkező eljárás (ennek indokait a Vt. 30-36. §-ainak módosításához írtak fejtik ki részletesebben).

A Vt. 75. § (2) bekezdésének kiegészítése értelmében a megszűnés megállapítása iránti kérelmek irányulhatnak a védjegyoltalom részleges megszüntetésére is. Az SZTNH előtti eljárás során a kérelmezők a Vt. módosítást megelőzően is nyújtottak be olyan tartalmú kérelmeket, melyekben a megszűnés megállapítását nem a támadott védjegy teljes árujegyzékére nézve kérték megállapítani, hanem csupán az abban foglalt egyes áruk vagy szolgáltatások tekintetében. Mivel a Vt. az ilyen jellegű kérelmek benyújtásának lehetőségét nem szabályozta korábban, a lehetőség kifejezett kimondása az Irányelv 45. cikk (5) bekezdésének való megfelelés szempontjából is célszerű.

A törlési eljárást érintő módosításhoz hasonlóan, a védjegyoltalom megszűnésének megállapítására irányuló eljárásban is bevezetésre került az az új szabály, miszerint ha a védjegyjogosult a Hivatal felhívására határidőben nem nyilatkozik, a Hivatal a rendelkezésére álló adatok alapján, szóbeli tárgyalás megtartása nélkül hozza meg a döntését. Az új szabály bevezetésének indokai megegyeznek a törlési eljárásban is alkalmazandó új szabály körében említett indokokkal.

67. §

Az európai uniós jog speciális jogintézményét, a szenioritást még a közösségi védjegyről szóló 40/94/EK rendelet vonatkozó rendelkezései vezették be. A szenioritás joghatása az, hogy az adott nemzeti védjegy, vagy nemzetközi úton lajstromozott védjegy, amelynek szenioritását igényelték az európai uniós védjegyre nézve, ugyanolyan – jellemzően elsőbbségi – jogokat biztosít a jogosult számára, mintha még az adott védjegy oltalom alatt állna, azt követően is, hogy a védjegy oltalma megújítás hiányában, vagy lemondás folytán megszűnt. A nemzeti védjegy szenioritása mind az európai uniós védjegybejelentésre, mind az európai uniós védjegyre nézve igényelhető.

A szenioritás iránti kérelem benyújtása esetén a bejelentőnek, illetve a jogosultnak, továbbá a megjelölésnek és az árujegyzéknek azonosnak kell lennie az annak alapjául szolgáló nemzeti védjegy adataival. Amennyiben bármelyik feltétel hiányzik, a szenioritás nem illeti meg a jogosultat vagy a bejelentőt. A nemzeti védjegy szenioritása azon tagállam tekintetében igényelhető, amelyben az lajstromozásra került.

A 2008/95/EK irányelv 14. cikke korábban arról rendelkezett, hogy ha egy közösségi védjegy tekintetében annak oltalma lemondás vagy az oltalmi idő megújítás nélküli lejáta miatt megszűnt, a korábbi védjegy utólagos törlésének vagy a megszűnés utólagos megállapításának volt helye. Az Irányelv 6. cikke kiegészíti ezt a rendelkezést azzal, hogy a nemzeti védjegy akkor törölhető, illetve oltalmának megszűnése akkor állapítható meg, ha a törlés, vagy megszűnés megállapításának feltételei a lemondás, vagy oltalmi idő lejáratának napján fennálltak. A rendelkezés bevezetése során az uniós jogalkotó a „korábbi védjegy” fogalmát is különválasztotta nemzeti védjegyre és nemzetközi úton lajstromozott védjegyre. Az irányelvi szabály azt is kimondja, hogy a védjegy oltalmának megszűnése esetén a szenioritás hatályát veszti.

A Vt. 76/F. §-ának módosítása a szeniorításra vonatkozó hazai szabályok pontosítását szolgálja, és ennek érdekében

- elvégzi a Rendelet új számozása és a jogutód nélküli megszűnésekből eredő oltalom-megszűnési ok eltűnése által szükségessé tett kiigazításokat,

- kimondja a szenioritás hatályvesztésének eddig csak „odaértett” szabályát, továbbá

- az (1) bekezdésből törli azt a feltételt, hogy a védjegy csak akkor törölhető, vagy az oltalom megszűnése csak akkor állapítható meg, ha az ezekhez szükséges feltételek a kérelem benyújtásának napján is fennállnak.

Ez utóbbi tartalmi változást is eredményez, de helyes irányba mozdítja a szabályozást, hiszen *a posteriori* eljárásokban, oltalom alatt már nem álló védjegyek kapcsán a kérelem benyújtásának napján fennálló helyzet irreleváns.

A szenioritás fontos része, hogy az európai uniós védjegyet mint korábbi védjegyet – ahogy arra az Irányelv 5. cikke (2) bekezdésének b) pontja alapján a Vt. 4. § (2) bekezdés új c) pontja is rámutat – abban az esetben is figyelembe kell venni, ha az SZTNH által lajstromozott nemzeti védjegy oltalma lejárat vagy lemondás miatt megszűnt.

68-72. §

A védjegyek nemzetközi lajstromozását lehetővé tevő, ún. madridi védjegy-lajstromozási rendszer (a továbbiakban: Madridi Rendszer) két nemzetközi szerződést foglal magában: a védjegyek nemzetközi lajstromozásáról szóló Madridi Megállapodást (a továbbiakban: Megállapodás) és a védjegyek nemzetközi lajstromozására vonatkozó Megállapodáshoz kapcsolódó Jegyzőkönyvet (a továbbiakban: Jegyzőkönyv).

A Megállapodást, amelynek Magyarország 1909 óta részese, 1891-ben kötötték, és azóta 55 ország írta alá. A Megállapodást kiegészítette és korszerűsítette az 1989-ben aláírt Jegyzőkönyv, amelynek Magyarország 1997 óta részese. Az egyezménynek jelenleg 100 tagja van, amely – a nemzetközi szervezetek részvételének köszönhetően – összesen 116 országot fed le, azonban tagjainak száma folyamatosan bővül.

A Megállapodás és a Jegyzőkönyv párhuzamos, egymástól független nemzetközi szerződések, amelyeknek részesei köre elkülönült ugyan, de átfedésben vannak. Ebből következően mindaddig, ameddig a Megállapodásnak voltak olyan tagjai, amelyek nem csatlakoztak a Jegyzőkönyvhöz, a Madridi Unió tagjai három csoportot alkottak: azok az államok, amelyek csak a Megállapodásnak tagjai; azok az államok és szervezetek, amelyek csak a Jegyzőkönyvnek tagjai; végül pedig azok az államok, amelyek mindkét egyezményhez csatlakoztak. Felmerült tehát a kérdés, hogy melyik egyezmény alkalmazandó azon tagok vonatkozásában, amelyek mind a Megállapodást, mind a Jegyzőkönyvet ratifikálták.

2008. szeptember 1-ét megelőzően a Jegyzőkönyv 9sexies cikkének (1) bekezdése a Megállapodás fenntartását célozta azáltal, hogy kimondta: ha egy adott nemzetközi bejelentés vagy egy adott nemzetközi lajstromozás vonatkozásában a származási hivatal olyan állam hivatala, amely tagja mind a Jegyzőkönyvnek, mind a Megállapodásnak, a Jegyzőkönyv rendelkezései nem hatályosak azon államok tekintetében, amelyek ugyancsak részesei mindkét egyezménynek.

A szóban forgó cikk (2) bekezdése ugyanakkor lehetővé tette, hogy a Madridi Unió Közgyűlése háromnegyedes többséggel hatályon kívül helyezze az (1) bekezdést, vagy korlátozza annak terjedelmét a Jegyzőkönyv hatálybalépésétől számított tíz év elteltét követően, de semmiképpen sem attól a naptól számított öt év letelte előtt, amelyen a Megállapodás tagországainak többsége a Jegyzőkönyv tagjává vált.

E felhatalmazással összhangban a Szellemi Tulajdon Világszervezetében részes államok közgyűléseinek negyvenharmadik ülésén (Genf, 2007. szeptember 24. - október 3.) a Madridi

Unió Közgyűlése módosította a Jegyzőkönyv 9sexies cikkének címét és szövegét, a változás hatályba lépésének napját 2008. szeptember 1-jében határozva meg. A módosítás lényege, hogy a Megállapodás fenntartása helyett a kapcsolatokat azon tagállamok között, amelyek tagjai mind a Jegyzőkönyvnek, mind a Madridi Megállapodásnak, a Jegyzőkönyv rendelkezései határozzák meg.

Algéria 2015. október 31-i hatállyal csatlakozott a Jegyzőkönyvhöz, amelynek következtében nincs több olyan állam, amely csak a Megállapodásnak lenne tagja. Ennek következtében ezentúl egységesen valamennyi nemzetközi védjegybejelentésre a Jegyzőkönyv szabályai az irányadók, a Megállapodás pedig elvesztette gyakorlati jelentőségét – bár hatályában fennmaradt.

A Madridi Unió Közgyűlése ötvenedik ülésén (Genf, 2016. október 3-11.) 2016. október 11-i hatállyal „befagyasztotta” a Megállapodás 14(1) és (2)(a) cikkeinek alkalmazását. A döntés következtében az alábbi főbb változások következtek be a Madridi Rendszerben:

- új szerződő felek nem ratifikálhatják önmagában a Megállapodást, de csatlakozhatnak egyidejűleg a Jegyzőkönyvhöz és a Megállapodáshoz;
- azok az államok, amelyek a Jegyzőkönyv tagjai, csatlakozhatnak a Megállapodáshoz;
- nemzetközi védjegybejelentés a Megállapodás alapján nem nyújtható be;
- a Megállapodás alapján nem folytatnak további tevékenységet, ideértve az utólagos területkiterjesztést is;
- a Jegyzőkönyv 9sexies cikke (1) bekezdésének (b) pontja továbbra is kölcsönösen alkalmazandó azon tagállamok között, amelyek mind a Megállapodásnak, mind a Jegyzőkönyvnek tagjai; és
- A Madridi Unió Közgyűlése továbbra is hatáskörrel rendelkezik a Megállapodás végrehajtására vonatkozó minden kérdésben, és bármikor visszavonhatja a Megállapodás 14(1) és (2)(a) cikkének befagyasztásáról szóló határozatot.

A Megállapodás „befagyasztása” következtében tehát a Madridi Rendszer „egy szerződéses” rendszerré alakult, így a Vt. Negyedik Részében indokolatlanná vált a két szerződés szerinti szerkezeti elkülönítés.

A Vt. Negyedik Része egyfelől a Nemzetközi Iroda és a bejelentő közötti, másfelől a Nemzetközi Iroda és a tagállamok nemzeti hivatalai közötti kapcsolat tekintetében tartalmaz rendelkezéseket. A Madridi Rendszerre vonatkozó illeszkedési szabályoknak nem célja a nemzetközi szabályozásban megtalálható rendelkezéseknek a Vt.-ben történő megismétlése; a javaslat ebből következően a nemzetközi szabályozással nem érintett kérdéseknek a nemzeti jogalkotás útján történő rendezésére szorítkozik.

A Vt. 76/I. § a nemzetközi védjegybejelentésekre vonatkozó általános szabályok között határozza meg az e részben használt fogalmakat, kifejezéseket. Általános szabályként szükséges kimondani azt, hogy a nemzetközi védjegybejelentésekre a törvényben meghatározott különös rendelkezések mellett a Megállapodás és a Jegyzőkönyv eltérő rendelkezése hiányában a Vt. egyéb – általános – rendelkezéseit kell alkalmazni (az SZTNH az érdemi vizsgálatot a nemzeti szabályoknak megfelelően folytatja le). Itt határozza meg a Vt. az érdemi határozatok körét is.

A 76/I. § (1) bekezdés *e*) pontjának módosítását az tette szükségessé, hogy a Megállapodás 14(1) cikkének és (2)(a) cikkének „befagyasztása” következtében származási hivatal már csak a Jegyzőkönyv szerinti származási ország hivatala lehet.

A X/C. Fejezet (Vt. 76/J-76/T. §) a nemzetközi védjegybejelentések egységes, a Jegyzőkönyv rendelkezéseinek megfelelő szabályait tartalmazza. Mivel a Megállapodás alapján nemzetközi védjegybejelentés vagy utólagos területkiterjesztés nem nyújtható be, így a Megállapodásra történő utalás a továbbiakban nem indokolt.

A 76/U-76/V. §-ok rendelkezései átemelésre kerültek a módosított X/C. Fejezetbe, ezért a Javaslat az X/D. Fejezetet törli a Vt.-ből. A 76/Z. § módosítás nélkül az X/C. Fejezetbe kerül át.

A Vt. 38. § (2b) bekezdés védjegyügyekben előterjesztett kérelmek tartalmával kapcsolatos új, egységes előírásainak érvényesítése érdekében a Javaslat módosítja a nemzetközi védjegybejelentések SZTNH általi továbbításával kapcsolatos egyes Vt.-beli rendelkezéseket is. Ennek megfelelően a Vt. 76/K. § (1) bekezdés módosított *b*) pontja a nemzetközi védjegybejelentési kérelem továbbítására irányuló kérelemre is alkalmazni rendeli a védjegyügyekben előterjesztett kérelmekre a Vt. 38. § új (2b) bekezdésében előírt szabályokat. A jellemzően a Szellemi Tulajdon Világszervezetének Nemzetközi Irodája által rendszeresített formanyomtatványon előterjesztett nemzetközi védjegybejelentések adattartamát ugyanakkor nem érinti a Javaslat, azok tekintetében változatlanul a nemzetközi megállapodás (Jegyzőkönyv) által meghatározott azonosító adatok megadásának kötelezettsége érvényesül. A Javaslat pontosítja a Vt. 76/K. § (2) bekezdését is azzal, hogy kiegészíti azt a Vt. követelményeinek meg nem felelő nemzetközi bejelentés továbbítására irányuló kérelemre történő utalással, elhatárolva egymástól a nemzetközi bejelentési és az annak továbbítására irányuló, kizárólag a nemzeti jog által szabályozott kérelmeket. A módosítás ezzel teljes körűen szabályozza az SZTNH-nak a Vt.-ben előírt adatokat nem tartalmazó továbbítási kérelemmel kapcsolatos eljárását (hiánypótlásra történő felhívás jogalapjának megteremtésével), amelynek eredménytelensége esetén változatlanul a továbbítási kérelem elutasításáról rendelkezik.

A Vt. 38. § (2b) bekezdés védjegyügyekben előterjesztett kérelmek tartalmával kapcsolatos új, egységes előírásainak érvényesítése érdekében a Javaslat a nemzetközi lajstromozásból eredő oltalom utólagos kiterjesztésére irányuló kérelem és annak az SZTNH általi továbbításával kapcsolatos egyes Vt.-beli rendelkezéseket is módosítja.

Ennek megfelelően a Vt. 76/M. § (3) bekezdés *a*) pontja a nemzetközi lajstromozásból eredő oltalom utólagos kiterjesztésére irányuló kérelem továbbítása iránti kérelemre is alkalmazni rendeli a védjegyügyekben előterjesztett kérelmekre a Vt. 38. § új (2b) bekezdésében előírt szabályokat. A jellemzően a Szellemi Tulajdon Világszervezetének Nemzetközi Irodája által rendszeresített formanyomtatványon előterjesztett, a nemzetközi lajstromozásból eredő oltalom utólagos kiterjesztésére irányuló kérelem adattartamát ugyanakkor nem érinti a Javaslat, annak tekintetében változatlanul a Jegyzőkönyv által meghatározott azonosító adatok megadásának kötelezettsége érvényesül. A Javaslat pontosítja a Vt. 76/M. § (4) bekezdését azzal, hogy azt kiegészíti a Vt. követelményeinek meg nem felelő, a nemzetközi lajstromozásból eredő oltalom utólagos kiterjesztésére irányuló kérelem továbbítása iránti kérelemre történő utalással, elhatárolva egymástól az oltalom utólagos kiterjesztésére irányuló kérelmet és az annak továbbítására irányuló, kizárólag a nemzeti jog által szabályozott kérelmeket. A módosítás ezzel teljes körűen szabályozza az SZTNH-nak a Vt.-ben előírt adatokat nem tartalmazó továbbítási kérelemmel kapcsolatos eljárását (hiánypótlásra történő felhívás jogalapjának megteremtésével), amelynek eredménytelensége esetén változatlanul a továbbítási kérelem elutasításáról rendelkezik.

73. §

A Vt.-nek a megváltoztatási kérelmek kötelező tartalmát szabályozó rendelkezésében a Javaslat a bevezető részben kötelezően megadni rendelt adatok körét a Pp.-hez igazítva kiegészíti azokkal az adatokkal, amelyek a bírósággal való – kötelező – elektronikus kapcsolattartáshoz szükségesek.

74. §

Az Irányelv 25. cikk (3) bekezdése rendelkezik azokról a feltételekről, amelyek lehetővé teszik a védjegy használója számára a védjegybitorlási per megindítását. E rendelkezésnek az átültetését a Javaslat a Vt. 29. § (2) bekezdése újraszabályozásával végzi el (ld. a 46. §-hoz fűzött indokolást). A védjegybitorlással szembeni fellépés lehetősége azonban a védjegybitorlási per megindításán túl értelemszerűen magában foglalja a *perindítást megelőzően a kérelmező számára rendelkezésre álló további jogosultságok körét* is, mint az ideiglenes intézkedés és az előzetes bizonyítás iránti kérelem benyújtására való jogosultság. Az *ideiglenes intézkedés* elrendelésének a különös méltánylást érdemlő feltétele fennállására vonatkozó törvényi vélelem körében a Vt. 95. § (2) bekezdésének szövege már eddig is tartalmazott utalást az olyan használóra, aki jogosult fellépni a bitorlással szemben.

Az Irányelvvél való összhang megteremtése érdekében azonban szükségessé vált a *bitorlás esetén támasztható polgári jogi igényeken kívüli egyéb jogosultságok* (biztosítási intézkedés elrendelése, a bitorló adatszolgáltatásra kötelezése, az ellenbiztosíték-adás szabályai) tekintetében is kiigazítani a Vt. 95. § (5)-(6) bekezdését, hogy egyértelművé váljon: a bitorlás ellen fellépni jogosult használót a védjegy jogosultjával azonos jogosultságok illetik a bitorlással szembeni polgári jogi jogérvényesítés során. A fentiekén túl egészíti ki a Javaslat a Vt. 95. § (10) bekezdését azzal, hogy az *előzetes bizonyításnak* a bitorlási per megindítása előtt nemcsak a

védjegyjogosult, de a védjegy olyan használója kérelmére is helye van, aki – a Vt. 29. §-ának új (2) bekezdése alapján – jogosult saját nevében fellépni a bitorlással szemben.

75-78. §

Az Irányelv kötelezően előírja az együttes védjegyek oltalmának biztosítását, továbbá az ilyen védjegyek használata, a használatra vonatkozó szabályzat, a bejelentés elutasítása, a védjegybitorlási per megindítása, valamint a megszűnési és a törlési okok kapcsán kötelezően átültetendő részletszabályokat tartalmaz, ezért a Vt. – bár számos rendelkezése már most is megfelel az Irányelvnek – e tekintetben is módosításra szorul.

Az Irányelv 29. cikk (2) bekezdése meghatározza azokat a szervezeteket, amelyek együttes védjegy lajstromozására irányuló bejelentést nyújthatnak be. Ennek a törvény hatályos szövege – amely lehetséges jogosultként az egyesületet, köztestületet és az egyesülést említi – megfelel, azonban ezekre a szervezetekre összefoglalóan az egyesület elnevezés használata nem kellően pontos, így a Javaslat a Vt. 96-97. §-át a megfelelő helyeken kiigazítja.

A megjelölt áruk vagy szolgáltatások minősége, származása vagy egyéb tulajdonsága mint közös jellemző – irányelvi megszorítás hiányában – a Javaslat értelmében a továbbiakban nem képezi az együttes védjegy fogalmi elemét.

Az Irányelv 31. cikke részletezi az együttes védjegy bejelentésének elutasítási okait. Ezeket a Vt. hatályos szövege kielégítően tartalmazza, azonban a 31. cikk (3) bekezdésében foglalt, a szabályzatnak a bejelentési eljárás során történő módosításának és ebből következően a speciális lajstromozási akadály (a szabályzat nem felel meg a Vt. 97. §-ában előírt valamely feltételnek) elhárításának lehetőségét meg kell teremteni [Vt. 96. § új (7) bekezdés].

A Javaslat – az Irányelv 35. cikkében is megjelenő logika mentén – pontosítja az együttes védjegy oltalmának megszűnésére vonatkozó szabályokat azzal, hogy a használat hiánya, a megjelölés megkülönböztető képességének elvesztése vagy megtévesztővé válása miatti megszűnési okokat és a Vt. 33. §-ában foglalt törlési okokat is megjeleníti. A szabályzatnak a Vt. 97. §-ába ütközése a szabályzat módosításával elhárítható. A törvény 99. §-ának új (3) bekezdésében további megszűnési okként jelenik meg az, ha a szabályzat módosításának a lajstromba történő bejegyzésére a 97. § (5) bekezdésében foglalt szabályok megsértésével került sor, azonban a védjegyjogosultnak ilyen esetben lehetősége van a szabályzat további módosítására annak érdekében, hogy elkerülje az oltalom megszűnésének megállapítását.

A Javaslat – az Irányelv 34. cikke nyomán, valamint a joggyakorlati tapasztalatokra figyelemmel – bővíti, illetve pontosítja az együttes védjegy oltalmából folyó jogok érvényesítésére vonatkozó eddigi szabályokat. Lényeges, irányelvi alapokon nyugvó újítás, hogy a védjegyjogosult felléphet a védjegyet tagsági viszony alapján használók nevében is, a használók által elszenvedett kár megtérítése érdekében.

A védjegyhasználók perindítása főszabályként továbbra is csak a jogosult engedélyével lehetséges. Az együttes védjegy használatára jogosultak – a használati szerződésre vonatkozó általános szabályokhoz igazodóan – kivételes esetben saját nevükben is felléphetnek majd a bitorlással szemben, ha a jogosult a felhívás ellenére a törvényi határidőn belül nem teszi meg a szükséges lépéseket. A használatra jogosultak ugyanakkor – a Vt. 29. §-ban is szabályozott módon (ld. a 45. §-hoz fűzött indokolást) – beléphetnek az együttes védjegy jogosultja által indított perbe, ám a Javaslat (és az Irányelv) értelmében ennek keretében ők csak az általuk elszenvedett kár megtérítését kérhetik a bíróságtól [Vt. 100. § új (2) bek.].

A Javaslat az Irányelv 27. cikk a) pontjára, illetve 28. cikkének (5) bekezdésére figyelemmel pontosítja a tanúsító védjegy fogalmát [Vt. 101. § új (1) bek.], továbbá előírja, hogy a tanúsító védjegy tényleges használatának tekinthető az akár egyetlen használatra jogosult által történő tényleges használat is. A 101. § (7) bekezdésének kiegészítése azt a célt szolgálja, hogy a tanúsító védjegy oltalmának megszűnését meg lehessen állapítani akkor, ha a védjegyjogosult utóbb válik olyanná, hogy nem felel meg a bejelentővel szemben támasztott speciális követelményeknek.

79. §

A korábbi szabályozás a földrajzi árujelző lajstromozására irányuló bejelentési kérelemben kötelezően megadandó személyes adatokat [a bejelentő és a képviselő neve (elnevezése), lakcíme (székhelye) és aláírása] miniszteri rendeletben, az Alaki r.-ben határozta meg. Az adatvédelmi szabályozás alapján ugyanakkor személyes adat kötelező kezelésére csak törvény vagy bizonyos feltételek esetén önkormányzati rendelet elrendelése alapján kerülhet sor [a GDPR 6. cikk (1) bekezdés c) és e) pontjában felsorolt esetkörökben is]. Ennek megfelelően valamennyi, védjeggyel és földrajzi árujelzővel kapcsolatos ügyben benyújtott kérelemben – ideértve a bejelentési kérelmeket is – kötelezően megadandó személyes adatok körének szabályozására törvényi szinten, a Vt.-ben kell sort keríteni, a védjegy alaki rendelet azonos tartalmú előírásainak egyidejű hatályon kívül helyezése mellett. (ld. az 50. §-hoz írt indokolást).

Az Eüsztv. 8. §-a alapján ugyanakkor az ügyfél a földrajzi árujelző lajstromozására irányuló eljárásokban is jogosult, illetve az Eüsztv. 9. § (1) bekezdés *ab)-ah)* alpontjában meghatározott ügyféli kör köteles az SZTNH-val elektronikus úton kapcsolatot tartani. Az SZTNH az Eüsztv.-nek és az E-Kr.-nek megfelelő, teljeskörű elektronikus ügyintézés biztosítására azonban csak abban az esetben képes, ha rendelkezik a bejelentőnek azokkal a személyes azonosító adatival, amelyek elengedhetetlenek az ügyféllel történő elektronikus kapcsolattartáshoz, illetve a Kormány által kötelezően biztosított szabályozott elektronikus ügyintézési szolgáltatások, valamint központi ügyintézési szolgáltatások SZTNH általi igénybeviteléhez (ld. az 50. §-hoz fűzött indokolást).

A Vt. 38. § új (2b) bekezdésében a védjegyügyekben benyújtott kérelmekben kötelezően megadandó személyes adatoknak a földrajzi árujelző lajstromozására irányuló bejelentési kérelmekre történő alkalmazásának – szemben a védjegybejelentési kérelmek adattartalmára

vonatkozó nemzetközi jogi korlátokkal – nincs akadálya (ld. az 53. §-hoz fűzött indokolást). Erre figyelemmel a Javaslat e kérelmekre is a védjegyügyekben benyújtott kérelmek minimális adattartalmára vonatkozó előírásokat rendeli alkalmazni azzal, hogy a bejelentési kérelem egyéb tartalmára és kellékeire változatlanul az Alaki r.-nek a földrajzi árujelzőkkel kapcsolatos szabályai irányadók. Így a Vt. módosított 113. § (1) bekezdése egyszerre biztosítja az Eüsztv.-ből eredő elektronikus ügyintézés biztosítására vonatkozó kötelezettség teljesítésének lehetőségét és az adatvédelmi jogszabályoknak történő megfelelést.

80. §

A Vt. 116/A. §-ának módosítása csupán technikai jellegű: a hivatkozott uniós jogszabályok elnevezését a Javaslat – a jogszabályszerkesztési alapelveknek megfelelően – a rövidebb formára cseréli.

81. §

A védjegyügyekben előterjesztett kérelmek tartalmával kapcsolatos új, egységes előírásoknak a földrajzi árujelzőkkel kapcsolatos eljárásokban történő érvényesítése érdekében a Javaslat a nemzetközi eredetmegjelölésre irányuló bejelentések SZTNH általi továbbításával kapcsolatos egyes Vt.-beli rendelkezéseket is módosítja.

Ennek megfelelően a Vt. 116/F. § (1) bekezdés *a)* pontja a nemzetközi eredetmegjelölés iránti bejelentési kérelem továbbítására irányuló kérelem tartalmára is alkalmazni rendeli a védjegyügyekben előterjesztett kérelmekre a Vt. 38. § új (2b) bekezdésében meghatározott előírásokat. A jellemzően a Szellemi Tulajdon Világszervezetének Nemzetközi Irodája által rendszeresített formanyomtatványon előterjesztett nemzetközi eredetmegjelölések iránti bejelentések adattartamát ugyanakkor nem érinti a Javaslat, azok tekintetében változatlanul a Lisszaboni Megállapodás által meghatározott azonosító adatok megadásának kötelezettsége érvényesül. A Javaslat pontosítja a Vt. 116/F. § (2) bekezdését is azzal, hogy azt kiegészíti a Vt. követelményeinek meg nem felelő nemzetközi bejelentés továbbítására irányuló kérelemre történő utalással, elhatárolva egymástól a nemzetközi bejelentési és az annak továbbítására irányuló, kizárólag a nemzeti jog által szabályozott kérelmeket. A módosítás ezzel megteremti a jogalapját a Vt.-ben előírt adatokat nem tartalmazó továbbítási kérelmet benyújtó ügyfél hiánypótlásra történő felhívásának, illetve a hiánypótlás eredménytelensége esetére jogalapot teremt a továbbítási kérelem elutasítására.

82. §

Az Irányelv a saját jogharmonizációs célú rendelkezéseivel összefüggésben nem rendelkezik átmeneti szabályokról. Ebből következően a nemzeti jogok feladata marad, hogy a módosított rendelkezések időbeli alkalmazhatóságával kapcsolatos rendelkezéseket megállapítsák. Ennek során figyelemmel kell lenni a jogalkotással kapcsolatban támasztott olyan alkotmányos (jogbiztonsági) követelményekre is, mint a visszaható hatályú jogalkotás tilalma és a jogos várakozások védelme, amelyeket az EU Bírósága védjegyjogi kontextusban is megerősített (ld.

pl. a C-4/10 és C-27/10 *Cognac* egyesített ügyekben hozott ítéletének 25-26. pontjait).

A Javaslatban előirányzott módosítások – mind az anyagi jogi, mind pedig az eljárásjogi rendelkezések kapcsán – egymástól jelentős mértékben eltérő védjegyjogi intézményeket érintenek. Ennek belátásához elég a feltétlen és viszonylagos kizáró okok változásaira, a használati kényszer cizelláltabb szabályaira, a védjegyoltalom tartalmára és korlátaira vonatkozó új rendelkezésekre, az árujegyzéssel kapcsolatos különös szabályokra, a védjegy-lajstromozási, megújítási, törlési és megszűnés megállapítási eljárások különös szabályaira, vagy az együttes és tanúsító védjegyekre vonatkozó új rendelkezésekre gondolni. Látni kell azt is, hogy a védjegyjog egyes sajátosságai – így például az oltalom tízévenkénti, akár korlátlan időre szóló megújításának lehetősége vagy az árujegyzékek pontos tartalmának szerepe az oltalom terjedelmének megállapításakor – szintén különös körülményt tesznek szükségessé az új szabályok bevezetésével (és a függő ügyekben való alkalmazhatóságukkal) kapcsolatban. Ennek megfelelően a Javaslat a jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvény 15. §-ának a szabályozási átmenetre vonatkozó kiegészítő rendelkezései helyett – az abban foglalt felhatalmazással élve – a Vt. módosításaira nézve különös átmeneti rendelkezéseket határoz meg.

A Vt.-nek a Javaslat által megalkotott 120/B. §-a hivatott biztosítani, hogy – a jogbiztonság és a tartós párhuzamos szabályozás elkerülésének követelményeire is figyelemmel – világos legyen: a módosuló anyagi jogi és eljárásjogi szabályokat milyen bejelentésekkel, védjegyekkel és eljárásokkal kapcsolatban, illetve milyen feltételekkel kell alkalmazni.

Az (1) bekezdésben foglalt főszabály alapján a Vt.-nek a Javaslat által módosított rendelkezéseit csak a módosítások hatálybalépésének napján vagy azt követően indult eljárásokban lehet alkalmazni – figyelemmel a (2)-(5) bekezdésekben foglalt eltérésekre és kiegészítésekre is. Ezek az eljárások magukban foglalják az SZTNH előtti védjegy-eljárásokat (ideértve a védjegy-lajstromozására és megújítására irányuló, valamint a törlésre és a védjegyoltalom megszűnésének megállapítására irányuló eljárásokat is), továbbá a jogérvényesítési céllal indított védjegypereket is. Ez azt jelenti, hogy a megváltozott vagy új rendelkezéseket azokban az eljárásokban nem lehet alkalmazni, amelyeket a hatálybalépés napját megelőzően indítottak meg.

Az új eljárási szabályok (például a tárgyalás tartása vagy a megváltozott határidők kapcsán) csak hatálybalépés napján benyújtott vagy későbbi bejelentési nappal rendelkező védjegybejelentések (vagy más eljárást indító kérelmek) elbírálásakor lesznek alkalmazhatóak, és az ábrázolási követelmények változásából adódó „új típusú” védjegyek lajstromozását is csak ilyen bejelentésekben lehet igényelni.

A védjegy lajstromozására irányuló eljárásban a kizáró okokra vonatkozóan módosuló rendelkezéseket is csak az új bejelentésekkel összefüggésben lehet alkalmazni, a módosítást követően eltűnő kizáró okok pedig ezekkel a bejelentésekkel szemben már nem hozhatók fel. Ennek megfelelően a felszólalások benyújtóinak meg kell győződnie arról, hogy a támadott

védjegybejelentésre a korábbi vagy a módosított szabályokat kell-e alkalmazni. A védjegyoltalom tartalmának bővített törvényi kifejtéséből eredő új típusú bitorlási cselekményekkel szemben ugyanígy csak a módosítások hatálybalépését követően indított védjegyperekben lehet fellépni.

A kizáró okokra való utólagos – a védjegy jogerős lajstromozását követő – hivatkozás, azaz a törlési (és bizonyos esetekben a védjegyoltalom megszűnésének megállapítására irányuló) eljárások alapjai különleges kezelést igényelnek az átmeneti rendelkezések között. Ezt elsősorban az a körülmény indokolja, hogy védjegyek oltalma tízévenként megújítható, így nem lehet arra számítani, hogy a korábbi rezsim alapján lajstromozott, de az új szabályok alapján már nem oltalomképes védjegyek fokozatosan biztosan „kifutnának” a rendszerből. Az új (vagy módosuló) kizáró okok mellett gondolni kell ugyanakkor az „eltűnő” (hatályon kívül helyezett) kizáró okokba ütköző védjegyekre is.

A 120/B. § (2) bekezdése ezekre a helyzetekre hivatott – Magyarországnak az EU-hoz való csatlakozásakor alkalmazott jogi megoldáshoz hasonló, de annak egyes hiányosságait kiküszöbölő módon – iránymutatást adni, amikor rögzíti, hogy a módosítások hatálybalépését megelőző bejelentési nappal bíró védjegyeket alapvetően a korábbi rezsim (tehát a módosítások hatálybalépését megelőző napon fennálló szabályrendszer, nem a bejelentés napjához igazodó rezsim) alapján kell az oltalomképesség szempontjából megítélni. Ez azt jelenti, hogy a Vt. hatálybalépésekor meghatározott – az Alkotmánybíróság 214/E/2000. számú határozata által az alkotmányos alapelvekkel összeegyeztethetőnek minősített – átmeneti rendelkezés, a 117. § (1) bekezdése, valamint a Javaslat által megállapított 120/B. § együttesen alkalmazandó. A Vt. hatálybalépésével a jogalkotó a teljes védjegyállományt a Vt. hatálya alá rendelte, így az 1997. július 1-jét megelőző szabályokat egyetlen eljárásban sem kell majd alkalmazni. [Azt az átmeneti rendelkezést, amelyik ezt mégis lehetővé tette volna, azaz *az egyes iparjogvédelmi és szerzői jogi törvények módosításáról szóló 2003. évi CII. törvény* 107. § (2) bekezdését, egy közigazgatási eljárási salátatörvény deregulációs szakasza, a 2005. évi LXXXIII. törvény 340. § 25. pontja hatályon kívül helyezte.] Ehhez képest a 120/B. § (2) bekezdése alapján bizonyos védjegyekre – az alábbiakban ismertetett megkötésekkel – bizonyos mértékig és ideig alkalmazhatóak maradnak a Vt. 2018. december 31-én hatályos szabályai is.

A 120/B. § (2) bekezdése ugyanis jelentős mértékben árnyalja a hatályos rezsim „továbbélésének” szabályát a korábbi védjegyekre nézve, amikor kimondja: a védjegynek a módosítások hatálybalépését követő első megújítását követően az oltalomképességet már az új szabályok alapján kell elbírálni. Ez az „átkapcsolás” biztosítja, hogy az oltalomból az új szabályok alapján már kizárt védjegyek nem tarthatók fenn az örökkévalóságig, hanem – a megújítás időpontjától számítva – sebezhetővé válnak. A megújítás időpontjáig a védjegy jogosultjának lehetősége van átgondolni a stratégiáját, és adott esetben új bejelentést tenni a kizáró ok kiküszöbölése érdekében. A jogbiztonság – így különösen a szerzett jogok védelme – szempontjából garanciális jelentőségű szabály, hogy a megújítást követően törölt védjegy oltalma csupán a megújítás időpontjára (tehát nem a keletkezésére) visszaható hatállyal szűnik

meg. [A megszűnés megállapítása eredményeképpen az oltalom nem *ab initio* szűnik meg, így ezekben az esetekben erre a biztonsági szelepre nincs szükség.] Az átmeneti rendelkezés zárókövét képezi az a szabály, hogy ha a védjegy törlésének feltételei már a módosítások hatálybalépését megelőző napon is fennálltak (tehát a védjegyoltalom alatt álló megjelölés nem a módosítások eredményeképpen válik oltalomképtelenné), a védjegyjogosultat ez a kedvezmény nem illeti meg. Ugyanez a szabály hivatott azt is biztosítani, hogy a korábbi rezsim alapján az oltalomból kizárt megjelölésekre adott védjegyoltalom a kizáró ok eltűnését követően is megszüntethető legyen, hiszen a megjelölés a módosítások hatálybalépését megelőző szabályok alapján oltalomképtelenné minősül [és ezen – a Vt. 117. § (1) bekezdése alapján – az 1997. július 1-jét megelőző bejelentési nap sem változtat].

A (3) bekezdés a védjegyek árujegyzékében szereplő általános kifejezések (ideértve a nizzai osztályozás fejezetcímeit is) értelmezésével kapcsolatos új törvényi rendelkezés kapcsán tisztázza, hogy azt csupán az új szabály hatálybalépésének napján vagy azt követően megtett bejelentésekre, illetve az ezek alapján lajstromozott védjegyekre lehet alkalmazni. Ez azt jelenti, hogy az általános kifejezéseket tartalmazó árujegyzékkel bíró védjegyek oltalmának terjedelmét a kifejezés szó szerinti jelentésére korlátozó szabály csak az „új” bejelentésekre alkalmazható minden további bővítési lehetőség nélkül.

Az árujegyzékben szereplő általános kifejezések által kijelölt oltalmi kör évek óta az európai védjegy jog egyik központi kérdése, amellyel kapcsolatban 2012. előtt a tagállami védjegy hivatalok széttartó gyakorlatot folytattak: volt, ahol az ilyen kifejezések kapcsán csak a szó szerinti jelentést vették figyelembe, máshol – így Magyarországon is – a fejezetcímek a teljes nizzai áruosztályt lefedték.

Az EU Bíróságának a C-307/10. számú *IP Translator* ügyben hozott előzetes döntése lényeges változást hozott azzal, hogy azonosította a védjegyek árujegyzékével kapcsolatos alapvető követelményeket (az oltalom terjedelmének egyértelmű és pontos azonosítása). A Bíróság azzal együtt, hogy megengedte a fejezetcímek használatát, azt is előírta, hogy ilyen esetekben a bejelentőnek meg kell jelölnie: az adott áruosztály betűrendes jegyzékében szereplő valamennyi árura (vagy szolgáltatásra) kíván-e oltalmat szerezni, vagy azok közül csak némelyekre.

Noha a Bíróság későbbi döntéseiben [C-577/14 P (*Lambretta*) és C-501/15 P (*Cactus*)] az *IP Translator* döntés időbeli hatályát csak az ítélet meghozatalát követő (nemzeti) védjegybejelentésekre korlátozta, az ítélet 2012. június 19-i kihirdetését követően az SZTNH-nak is ki kellett alakítania az érintett kifejezéseket tartalmazó árujegyzékkel bíró védjegyek kapcsán követendő gyakorlatot – mind az ítéletet megelőzően lajstromozott védjegyekre nézve, mind az ítélet kihirdetésekor folyamatban lévő ügyekben, mind pedig az ítélet kihirdetését követően benyújtott bejelentések kapcsán.

A 2012 nyarán közzétett SZTNH közlemény ennek megfelelően tisztázta az érintett védjegyek és bejelentések helyzetét – mind az alkalmazandó szabályok, mind pedig a nizzai osztályozás

kiadásának azonosításakor a bejelentés napját tekintve irányadónak. A közlemény a fejezetcímeket használó árujegyzékkel bíró korábbi védjegyekre nézve azt a vélelmet állította fel, hogy azok (ellenkező nyilatkozat hiányában) az adott áruosztály betűrendes jegyzékének egészére oltalmat élveznek. Az ítéletet követően benyújtott, függőben lévő bejelentésekre és a későbbi ügyekre nézve ezzel szemben nyilatkozattételi kötelezettséget írt elő a bejelentésben fejezetcímeket használó bejelentők számára, amellyel tisztázzák, hogy az adott áruosztály kapcsán pontosan mire igényelnek oltalmat (adott esetben a betűrendes jegyzéken túlmenően is, tételesen listázva az érintett árukat vagy szolgáltatásokat).

A Vt.-nek a Javaslat szerinti módosítását követően – összhangban az Irányelv által előírt szigorúbb szabályozással – már nem lesz lehetőség a fejezetcímeket a fent ismertetett nyilatkozattal az általános kifejezések szó szerinti jelentésén túlmenő hatókörrel felruházni, az átmeneti rendelkezés azonban biztosítja, hogy a módosítás hatálybelépését megelőzően tett bejelentésekre nézve a fent röviden ismertetett közleményben foglaltak maradjanak a továbbiakban is irányadóak (ideértve annak az érintett védjegyek megújítására vonatkozó megállapításait is).

Az új 120/B. § (1) bekezdése nem ad iránymutatást arra vonatkozóan, hogy egy olyan eljárásban (legyen szó akár közigazgatási – pl. megszűnés megállapítási – eljárásról, amelyben a védjegy használatával kapcsolatban merülnek fel kérdések vagy bitorlási perről, ahol a használatnak az oltalomba ütközéséről kell dönten), amelyet a módosítások hatálybelépését követően indítottak, hogyan kell értékelni a hatálybalépést megelőzően megkezdett védjegyhasználati cselekményeket. A szabályozási átmenetről szóló § (4) bekezdése teszi egyértelművé, hogy ezekre a cselekményekre – legyen szó akár a használati kényszernek való megfelelésről, akár a védjegyoltalom tartalmáról és korlátairól vagy bármilyen védjegybitorlási helyzetről – melyik rezsimet kell alkalmazni a módosuló szabályok tükrében. A rendelkezés garanciális jellegűnek tekinthető, mivel a használatnak a hatálybalépésig meglévő mértékéig a korábbi szabályokat rendeli alkalmazni: ennek megfelelően senkit sem érhet joghátrány olyan korábbi cselekménye miatt, amelyet az új szabályok hatálybalépését megelőzően még jogszerűen megtehetett.

A védjegyoltalom megújítására irányuló eljárást szabályozó megváltozott rendelkezések ugyancsak különleges átmeneti szabályozást igényelnek. Ezzel kapcsolatban az érdemel kiemelés, hogy az oltalom lejártát követően kért megújításért az Irányelv által kötelezővé tett új szabályok értelmében a megújítási díjon felül már kiegészítő díjat is kell fizetni (ezzel ösztönözve a jogosultakat a lejáratú időpontot megelőző megújításra). Fontos, hogy azok a védjegyjogosultak, akik a hatályos szabályozás alapján még okkal számíthatnak arra, hogy az oltalom lejártát követő hat hónapon belül kiegészítő díj megfizetése nélkül kérhetik a megújítást, a módosítás hatálybalépésekor ne kerüljenek kedvezőtlenebb helyzetbe, mint azok, akiknek a védjegyoltalma a módosítás hatálybalépését megelőzően járt le.

A Javaslat szerinti új 120/B. § (5) bekezdése ezért mondja ki azt, hogy a megújítási kérelem benyújtására irányadó határidőket és az ezzel kapcsolatos esetleges többletkötelezettségeket

tartalmazó új rendelkezések (kiegészülve az SZTNH értesítési kötelezettségét megállapító szabállyal) csak olyan védjegyekre alkalmazhatók, amelyeknek az oltalma az érintett rendelkezések módosításainak hatálybalépését követő hat hónapon túli időpontban jár le. Ezzel a Javaslat biztosítja, hogy a kiegészítődíj-fizetési kötelezettség csak olyan védjegyjogosultakat terheljen, akiknek megfelelő felkészülési idejük volt az új szabályok megismerésére és a megújításnak még a lejárát előtti – kiegészítő díj megfizetése nélküli – kezdeményezésére.

83. §

A Javaslat a Vt. 122. §-ában található jogharmonizációs klauzulában átvezeti az új uniós védjegyjogi jogszabályokra (az Irányelvre és a Rendeletre) vonatkozó hivatkozásokat.

84. §

A Vt. 3. § (3) bekezdésének módosításával kerül helyesbítésre a Vt.-be foglalt egyes feltétlen kizáró okok [Vt. 3. § (2) bekezdés *a)* és *b)* pont] elhárítására szolgáló hozzájárulás megadására jogosult szerv vonatkozásában korábban helytelenül használt „illetékes szerv” szövegrész, annak a „hatáskörrel rendelkező szerv” kifejezésre cserélésével.

A Vt. 6. §-ában szabályozott feltételes kizáró ok biztosít fellépést valamely védjegy jogosultjának a képviselője vagy ügynöke által bejelentett megjelölés védjegyként történő lajstromozása ellen, illetve teszi lehetővé az e kizáró ok megértésével lajstromozott védjegy utólagos törlését. E kizáró ok alapján nem csak a belföldön vagy az EU-ban oltalom alatt álló, hanem bármely lajstromozott védjegy, illetve akár lajstromozás nélküli védjegy (pl. közismert védjegy) alapján is felléphet e jog jogosultja az ügynöke vagy képviselője nem helyénvaló eljárása nyomán tett bejelentés vagy lajstromozott védjegy ellen. Ez a rendelkezés a PUE 6*septies* cikk (1) bekezdésének, továbbá az Irányelv 5. cikk (3) bekezdés *b)* pontjának történő megfelelést szolgálja.

A Javaslat gondoskodik arról is, hogy a „külön jogszabály” kifejezést – összhangban a jogszabályszerkesztési alapelvekkel – a Vt.-ben mindenhol olyan szöveg váltsa fel, amely konkrétan megjelöli a hivatkozott jogszabály tárgykörét.

A Javaslat elvégzi a Vt. belső hivatkozásainak a Vt. rendelkezéseinek számozásában bekövetkező változásokból eredően szükséges technikai kiigazítását is.

A Vt. 50. § (4) bekezdésének szövegcsere módosítása, amely a bejelentési díj megfizetéséről rendelkezik annak lerovása helyett, megszünteti a hazai pénzügyi tárgyú jogszabályok szóhasználatától történő indokolatlan terminológiai eltérést (a díjat megfizetni, az illetéket leróni kell). A módosítás a bejelentési díj megfizetésére nyitva álló határidőt ugyanakkor két hónapról egy hónapra rövidíti, ezzel is hozzájárulva az eljárások észszerű időben való befejezéséhez. Az 50. § (5) bekezdésében ugyanilyen okból az idegen nyelven készült árujegyzék magyar nyelvű változatának benyújtására nyitva álló határidő négy hónapról két hónapra rövidül. Az elektronikus fizetési módok és a fordítások készítésével kapcsolatos technológiai fejlődés nem

teszi szükségessé ilyen hosszú határidők fenntartását.

A védjegybejelentési eljárásban a bejelentés meghirdetésére mindeddig csak a kutatási jelentés megküldését követő egy hónap elteltével kerülhetett sor [Vt. 61/A. § (1) bek.], ahogyan a lajstromozási eljárás gyorsított lefolytatása esetén a hiánypótlásra és nyilatkozattételre tűzött határidő sem lehetett rövidebb egy hónapnál [64/A. § (6) bekezdés b) pont]. Ezeknek a határidőknek egy hónapról tizenöt napra történő csökkentése hozzájárulhat a bejelentési eljárás gyorsabb lefolytatásához, így a gyorsabb oltalomszerzéshez – amely különösen fontos szempontként jelenik meg a gyorsított eljárások esetében. Ha a védjegybejelentés megfelel a bejelentési nap elismeréséhez előírt feltételeknek, megfizették a bejelentési díjat, továbbá a bejelentést a Vt.-ben és az Alaki r.-ben előírt követelmények alapján nyújtották be, a Hivatal elvégzi a védjegybejelentés érdemi vizsgálatát és a kutatási jelentésnek a bejelentő részére történő megküldését. A hatályos szabályozás alapján – ahogy az fentebb is szerepel – a kutatási jelentés megküldését követő egy hónapban van lehetősége a bejelentőknek a védjegybejelentésüket visszavonni egy esetlegesen felmerülő jogvita elkerülése érdekében. A módosítás hatályba lépését követően a bejelentés a kutatási jelentés megküldését követő tizenöt nap elteltével kerül meghirdetésre, ami a védjegylajstromozási eljárások átfutási idejének csökkentése szempontjából meghatározó jelentőségű. A korábbi harminc napos határidő felére történő csökkentését az is indokolja, hogy a kutatási jelentésben található korábbi ütköző védjegyek alapján a bejelentők elenyésző számú esetben éltek a bejelentés visszavonásának lehetőségével, de a telekommunikációs eszközök fejlődése sem teszi már feltétlenül szükségessé, hogy egy teljes hónap álljon rendelkezésre a kutatási jelentés megküldésétől számítva arra, hogy a bejelentő annak alapján még a meghirdetést megelőzően „visszavonulhasson”. Minderre tekintettel nem indokolt az eljárást egy hónapig a kutatási jelentésben feltüntetett tájékoztató jellegű adatok miatt késleltetni, a jelentés megküldését követő tizenöt nap elteltével történő meghirdetés pedig a bejelentők mielőbbi oltalomszerzését is elősegíti. A 64/A. § (6) bekezdésének módosítását ugyanilyen – eljárásgazdaságossági és az oltalomszerzési időt rövidíteni kívánó – megfontolások indokolják.

Kiigazítja a Javaslat a Vt. 72. § (2) bekezdésének a korábbi jogokra alapított törlési kérelem benyújtására vonatkozó jogosulti kört meghatározó szövegét is – annak egyértelművé tételével, hogy a kérelemben törlés jogalapjaként nem kizárólag egyetlen, a Vt. 4-6. §-aira alapított korábbi jog, hanem egyidejűleg több jog is megjelölhető.

Az eljárás gyorsabb befejezése és a függő jogi helyzet időtartamának lerövidítése érdekében a törlési kérelemért fizetendő díj megfizetésének határidejét a Javaslat a korábbi két hónapról szintén a felére csökkenti, a Vt. 72. § (4) bekezdésének kiigazításával.

A Vt. korábbi szövege még mindig a 2017. október 1-jén hatályba lépett Rendelettel hatályon kívül helyezett 207/2009/EK rendelet egyes cikkeire tartalmazott hivatkozást. A Javaslat a hatályos Rendelet megfelelő rendelkezéseire történő utalás érdekében számos ponton igazítja ki a Vt. szövegét [76/E. § (1) bek., 76/E. § (5) bek., 76/H. § (1) bek., 95. § (1) bek.].

A Javaslat érinti a Vt.-nek a nemzetközi védjegyekkel kapcsolatos szabályait is. A Jegyzőkönyv 9sexies cikk (1) bekezdés *a*) pontja alapján kizárólag a Jegyzőkönyv alkalmazandó azon államok egymás közötti viszonyára, amelyek mind a Jegyzőkönyvnek, mind a Megállapodás stockholmi szövegének részesei. 2015. október 31-től – amikor az utolsó olyan állam is csatlakozott a Jegyzőkönyvhöz, amely korábban kizárólag a Madridi Megállapodásnak volt részese – a Jegyzőkönyv alkalmazandó a Madridi Unió valamennyi szerződő állama tekintetében. Ennek eredményeként a madridi rendszer lényegében egyetlen szerződéses rendszerként működik. Ez a körülmény indokolta, hogy a Javaslat e kettős szabályrendszert megszüntetve a Vt. szövegéből törölje a Madridi Megállapodásra történő hivatkozásokat és kizárólag a Jegyzőkönyvvel kapcsolatban rendezze a nemzetközi védjegyek Vt.-ben foglalt illeszkedési szabályait [76/K. § (1) bek., 76/L. § (1) és (3) bek., 76/M. § (2)-(3) bek., 76/P. § (4) bek., 76/M. § (1) és (7) bek., 76/N. § (1)-(2) bek., 76/P. § (8) bek., 76/S. §, 76/R. § (1) bek., 76/T. §]. (ld. még a 68-72. és a 94. §-okhoz írt indokolást).

Tekintettel arra, hogy a Jegyzőkönyv alapján – a Madridi Megállapodással ellentétben – nem csak lajstromozott védjegy, de védjegybejelentés alapján is lehetséges nemzetközi védjegybejelentést tenni, szükséges volt a Vt. 76/K. § (1) bekezdés *a*) pontjának megfelelő kiigazítása is.

A Vt. 95. § (8) bekezdésének pontosítása azért vált szükségessé, mert a rendelkezés nem csupán a védjegyjogosultra, hanem a kérelem benyújtására adott esetben szintén jogosult (azaz a bitorlás ellen saját nevében fellépni jogosult) használóra is alkalmazandó kell, hogy legyen.

A Vt. 96-97. §-ában a terminológiai pontosítások azt a célt szolgálják, hogy az együttes védjegy lajstromoztatására jogosult szervezetek megnevezése következetes és szabatos legyen a törvény szövegében.

85. §

A formatervezési minták oltalmáról szóló 2001. évi XLVIII. törvény (a továbbiakban: Fmtv.) 33. § (1) bekezdése főszabályként – az Fmtv. 30-32/B. §-aiban nem szabályozott kérdésekben és az (1a)-(3) bekezdésben meghatározott eltérésekkel – mintaoltalmi ügyekben megfelelően alkalmazni rendeli az Szt.-nek a szabadalmi eljárások általános szabályait megállapító rendelkezéseit.

A Javaslat kiegészíti az Szt.-nek a hivatkozott általános eljárási szabályokat megállapító rendelkezéseit a kérelem tartalmára, a beadványokkal kapcsolatos eljárásra és az azokkal kapcsolatban alkalmazható jogkövetkezményekre vonatkozó általános előírásokkal, azzal, hogy azok csak akkor alkalmazandók, ha az Szt. nem állít meg eltérő szabályokat. Ennek mintájára az Fmtv.-ben is szükséges rögzíteni, hogy e szabályok a formatervezésiminta-oltalmi eljárásokban is érvényesülnek az Fmtv. eltérő rendelkezése hiányában (ld. a 10. §-hoz fűzött indokolást)

86. §

A Javaslat az Fmtv. 33. §-ának egy új (1b) bekezdéssel történő kiegészítésével biztosítja, hogy – az Fmtv. eltérő rendelkezése hiányában – a formatervezésiminta-oltalmi eljárásokban is érvényesüljenek az Szt.-nek a szabadalmi eljárások általános szabályait megállapító rendelkezései, ideértve a kérelem tartalmára [Szt. 45. § (5) és (6) bek.], a beadványokkal kapcsolatos eljárásra és az azokkal kapcsolatban alkalmazható jogkövetkezményekre [Szt. 47. § (5) bek.] vonatkozó általános előírásokat is.

A fentiekre figyelemmel szükségessé vált az Fmtv.-nek a bejelentési kérelem tartalmára vonatkozó rendelkezésének kiegészítése, hogy egyértelmű legyen: e kérelmeknek az Fmtv. 36. § (3) bekezdésében meghatározott előírásai nem a szabadalmi törvénynek a kérelem tartalmára vonatkozó általános rendelkezéseitől [Szt. 45. § (5) és (6) bek.] eltérő, hanem az ott meghatározott adatokat kiegészítő, további tartalmi előírásokat tartalmaznak.

A korábbi szabályozás a mintaoltalmi bejelentési kérelemben kötelezően megadandó személyes adatok körét [a bejelentő és a képviselő neve (elnevezése), lakcíme (székhelye) és aláírásuk, a szerző neve és lakcíme, illetve a neve feltüntetésének mellőzését kérő szerző kötelezése arra, hogy adatait külön lapon adja meg az SZTNH számára] miniszteri rendeletben, *a formatervezési mintaoltalmi bejelentés részletes alaki szabályairól szóló 19/2001. (XI. 29.) IM rendeletben* (a továbbiakban: Formatervezési Alaki r.) határozta meg.

A GDPR 6. cikk (2) bekezdése feljogosítja a tagállamokat arra, hogy a GDPR-ban foglalt, adatkezelésre vonatkozó szabályok alkalmazásának kiigazítása érdekében, a 6. cikk (1) bekezdés c) és e) pontjának való megfelelés céljából fenntartsanak vagy bevezessenek konkrétabb rendelkezéseket, amelyekben pontosabban meghatározzák az adatkezelésre vonatkozó konkrét követelményeket, és amelyekben további intézkedéseket tesznek az adatkezelés jogszerűségének és tisztességességének biztosítására, ideértve a IX. fejezetben meghatározott egyéb konkrét adatkezelési helyzeteket is. Ezt az esetkört is kezeli az Infotv. azon rendelkezése [Infotv. 5. § (3) bek.], amely szerint a GDPR 6. cikk (1) bekezdés e) pontján alapuló kötelező adatkezelés feltételeit csak törvény (vagy önkormányzati rendelet) írhatja elő.

Az Eüsztv. 8. §-a alapján az ügyfél mintaoltalmi eljárásokban is jogosult, illetve az Eüsztv. 9. § (1) bekezdés *ab)-ah)* alpontjában meghatározott ügyféli kör köteles az SZTNH-val elektronikus úton kapcsolatot tartani. Az SZTNH az Eüsztv.-nek és az E-Kr.-nek megfelelő, teljes körű elektronikus ügyintézés biztosítására azonban csak abban az esetben képes, ha rendelkezik az ügyfélnek és az eljárás egyéb résztvevőjének azokkal az azonosító adataival, amelyek elengedhetetlenek az ügyféllel történő elektronikus kapcsolattartáshoz (név, lakcím, születési hely és idő, anyja neve, illetve nem természetes személyek esetén adószám), illetve a Kormány által kötelezően biztosított szabályozott elektronikus ügyintézési szolgáltatások, valamint központi ügyintézési szolgáltatások SZTNH általi igénybevételéhez.

Ennek megfelelően a mintaoltalmi ügyekben benyújtott kérelmekben – ideértve a mintaoltalmi bejelentési kérelmeket is – kötelezően megadandó személyes adatok szabályozására az

elektronikus ügyintézés biztosításával kapcsolatos kötelezettségek szem előtt tartásával, törvényi szinten, az Fmtv.-ben kell sort keríteni, a Formatervezési Alaki r. azonos tartalmú előírásainak egyidejű hatályon kívül helyezésével.

87. §

A bejelentési nap elismerése egyik feltételeként a korábbi szabályozás a bejelentő azonosítását lehetővé tevő adatok megadását követelte meg anélkül, hogy pontosan meghatározta volna az érintett adatok körét. A módosítás egyértelművé teszi, hogy az Szt.-nek a kérelem tartalmára vonatkozó általános rendelkezéseitől [Szt. 45. § új (5) bek.] eltérően a bejelentési nap elismeréséhez az oltalmi igényre való utaláson és a minta ábrázolásán felül kizárólag az Fmtv. 37. § (1) bekezdés *b*) pontjában kimerítő jelleggel felsorolt adatok rendelkezésre bocsátása [a bejelentő és a képviselő neve, illetve lakcíme (székhelye) vagy elektronikus kapcsolattartás esetén biztonságos kézbesítési szolgáltatási címe] szükséges. A „biztonságos kézbesítési szolgáltatási cím” megadására ügyfélkapus tárhely esetén a születési név, születési hely és idő, valamint anyja neve, cégkapu esetén a cég nevéen túl az adószám, hivatali kapu tekintetében pedig annak rövid nevének és KR azonosító számának megadásával kerülhet sor. A gyakorlatban előfordul, hogy a bejelentés a bejelentő nevéen és telefonszámán vagy e-mail címén túl nem tartalmazza a bejelentő egyéb kapcsolattartási adatát (pl. lakcím vagy székhely). Ilyen esetben ugyan elismerhető a bejelentési nap, azonban a bejelentési eljárás részét képező alaki vizsgálat során már nem lehet eltekinteni a bejelentő lakcíme (nem természetes személy esetén székhelye), valamint elektronikus kapcsolattartás esetén biztonságos elektronikus kapcsolattartási címe kötelező megadásától. Látni kell, hogy – a korábbi gyakorlattal összhangban – továbbra sem feltétele a bejelentési nap elismerésének a bejelentő vagy képviselője aláírása, sem egyéb adatának megadása [vö. az Fmtv. 36. § (3) bekezdésében meghatározott egyéb adatokkal].

88-90. §

A Javaslat az Fmtv. 33. §-ának egy új (1b) bekezdéssel történő kiegészítésével biztosítja, hogy – az Fmtv. eltérő rendelkezése hiányában – a formatervezésiminta-oltalmi eljárásokban is érvényesüljenek az Szt.-nek a szabadalmi eljárások általános szabályait megállapító rendelkezései, ideértve a kérelem tartalmára [Szt. 45. § új (5) és (6) bek.], a beadványokkal kapcsolatos eljárásra és az azokkal kapcsolatban alkalmazható jogkövetkezményekre [Szt. 47. § (5) bek.] vonatkozó általános előírásokat is.

A fentiekre figyelemmel szükségessé vált az Fmtv.-nek a megújítási, a megsemmisítési (ideértve a megsemmisítés gyorsított eljárásban történő lefolytatása iránti kérelmet is) és a nemleges megállapítás iránti kérelmek tartalmára vonatkozó rendelkezésinek kiegészítése, hogy egyértelművé váljon: e kérelmeknek az Fmtv. 51. § (2) bekezdésében, 57. § (3) bekezdésében és 59. § (1) bekezdésében meghatározott előírásai nem a szabadalmi törvénynek a kérelem tartalmára vonatkozó általános rendelkezéseiben eltérő, hanem az ott meghatározott adatokat kiegészítő, további tartalmi előírásokat tartalmaznak.

A mintaoltalmi ügyekben előterjesztett beadványok és azok mellékleteinek egynél több

példányszámban történő benyújtásának előírása nem értelmezhető elektronikus kapcsolattartás esetén. Ennek kiküszöbölése érdekében teszi egyértelművé az Szt. 57. § (3) bekezdésének és 59. § (1) bekezdésének módosítása, hogy elektronikus kapcsolattartás esetén a beadványokat és azok mellékleteit minden esetben csak egy példányban szükséges benyújtani az SZTNH-hoz a megsemmisítési és nemleges megállapítás iránti eljárásokban is.

91. §

Az Fmtv.-nek a megváltoztatási kérelmek kötelező tartalmát szabályozó rendelkezésében a Javaslat a bevezető részben kötelezően megadni rendelt alapvető adatok körét hozzáigazítja a mintaoltalmi ügyekben benyújtott kérelmek adattartalmát meghatározó előírásokhoz.

92. §

A Javaslat gondoskodik arról is, hogy a „külön jogszabály” kifejezést – összhangban a jogszabályszerkesztési alapelvekkel – az Fmtv.-ben mindenhol olyan szöveg váltsa fel, amely konkrétan megjelöli a hivatkozott jogszabály tárgykörét.

93. §

A Javaslat tartalmilag, alkalmazási körét kibővítve az Szt. 47. § új (5) bekezdésébe helyezi át az 55. § (4) bekezdését, így szükségessé vált annak egyidejű hatályon kívül helyezése (ld. a 11. §-hoz írt indokolást).

94. §

A Javaslat Vt.-t érintő deregulációs §-a helyezi hatályon kívül a Vt.-nek az Irányelvből fakadó jogharmonizációs kötelezettségből eredő, illetve a joggyakorlati nehézségek leküzdését és az eljárások gyors és ügyfélbarát lefolytatását elősegítő modernizációs szempontok, a nemzetközi védjegyrendszert érintő változások, a Vt. számozásában bekövetkező változások, valamint az elektronikus ügyintézési kötelezettség gyakorlati megvalósítása által indokolt módosításokkal összefüggésben feleslegessé vált rendelkezéseit.

A Vt. 4. § (4) bekezdésének hatályon kívül helyezése azért vált szükségessé, mert annak szövegét a Javaslat a Vt. 4. § (1) bekezdés *b*) pontjába átemelve egyértelművé teszi, hogy a gondolati képzettársítás nem képez önálló feltétlen kizáró okot, hanem kizárólag az összetéveszthetőség keretében vizsgálandó. Az összetéveszthetőség ugyanis magában foglalja azt az esetet is, amikor a fogyasztók a megjelölést gondolati képzettársítás (asszociáció) útján kapcsolhatják a korábbi védjegyhez (ld. a 30. §-hoz fűzött indokolást is).

A Vt. 19. § (5) bekezdése hatályon kívül helyezésének indoka, hogy a Javaslat a Vt. újraszabályozott 14. §-ában vonja össze a korábbi Vt. 14. §-ában a jogosult ügynöke vagy képviselője által saját nevében lajstromozott védjegy használata elleni fellépési lehetőséget és a Vt. 19. § (5) bekezdésében szabályozott, az ügynök vagy képviselő által saját nevében lajstromoztatott védjegy átruházására vonatkozó jogosultságának szabályozását (ld. a 36. §-hoz

fűzött indokolást).

A Vt. 22. §-ának szövegét – az azt megelőző alcímet nem érintve – *a szellemi tulajdonra vonatkozó egyes törvények módosításáról szóló 2011. évi CLXXIII. törvény* 2012. január 1-jei hatállyal helyezte hatályon kívül. Ezzel indokoltta vált a Vt. kiüresedett 22. §-át megelőző, „A Polgári Törvénykönyv rendelkezéseinek alkalmazása” alcímének hatályon kívül helyezése is.

A Javaslat hatályon kívül helyezi a Vt. 35/A. §-t megelőző, a „*Megszűnés a védjegyjogosult jogutód nélküli megszűnése miatt*” alcímet és a Vt. azt követő 35/A. §-át is. Ennek indoka gyakorlati eredetű: a tapasztalatok szerint a védjegyjogosult jogutód nélküli megszűnésére alapított, a védjegyoltalom megszűnése megállapítására irányuló kérelmek benyújtásának lehetőségével nem éltek az ügyfelek. A védjegyhez fűződő jogok vagyoni értékű jogok, és a tapasztalatok szerint a védjegyjogosult jogutód nélküli megszűnése esetén e jogok további sorsát a megszűnő jogosulti gazdálkodó szervezet tagjai, illetve a felszámoló általában rendezik (pl. átruházással). Az esetlegesen rendezetlen sorsú védjegyek oltalma pedig megújítás hiányában legfeljebb tíz éven belül megszűnik, viszont addig sem képezik újabb védjegybejelentések vagy akár ütköző megjelölések használatának akadályát, tekintettel arra, hogy a „megszűnt” jogosult nem képes felszólalással élni vagy bitorlási pert indítani. A védjegyjogosult jogutód nélküli megszűnése miatti megszűnés-megállapítási eljárás szabályainak hatályon kívül helyezésével szükségessé vált a Vt. minden olyan egyéb rendelkezését is hatályon kívül helyezni, amely utalást tartalmazott e megszűnési módra.

A fentiekre figyelemmel helyezi hatályon kívül a Javaslat a Vt.-nek a védjegyjogosult jogutód nélküli megszűnésével kapcsolatos rendelkezéseit [Vt. 30. § (1) bek. f) pont, Vt. 39. § (2) bek., Vt. 75. § (1) bek., Vt. 76. § (4) bek., és Vt. 76. § (5) bek.].

A Vt. 7. §-a szerint, ha egy korábbi akadályozó jog jogosultja a megjelölés lajstromozásához hozzájárult, akkor az a korábbi akadályozó jog nem képez anyagi jogi lajstromozási akadályt. E hozzájáruló nyilatkozat egyes aspektusaira (megtámadhatóság, a nyilatkozat pótlása a bíróság ítéletével) a Vt. 36/A. § (2) bekezdése a Ptk. a szerződés tévedés, megtévesztés, illetve fenyegetés miatti megtámadására vonatkozó rendelkezéseinek alkalmazását írta elő, illetve kizárta a nyilatkozatnak a bíróság ítéletével történő pótlása lehetőségét. Tekintettel arra, hogy ez a rendelkezés részben átfedést mutat a Ptk. 6:9. § és 6:91. §-aival (tévedés, megtévesztés, illetve fenyegetés miatti megtámadás), részben pedig átkerült a Vt. újraszabályozott 7. §-ába (a nyilatkozatnak a bíróság ítéletével történő pótlásának kizárása), indokolt annak hatályon kívül helyezése (ld. a 32. §-hoz fűzött indokolást is).

A Javaslat a Vt. 65-67. §-ainak újraszabályozásával jelentősen átalakítja a Vt.-nek a megújítási eljárásokkal kapcsolatos rendelkezéseit az Irányelv 49. cikkében foglalt szabályokkal való összhang megteremtése érdekében (bővebben ld. a 60-62. §-okhoz írt indokolást). A módosított szabályokra figyelemmel szükségessé vált a Vt. 66. § (3) bekezdésének, a Vt. 67. § (3) bekezdésének és a Vt. 71. § (1) bekezdésének egyidejű hatályon kívül helyezése. A 66. § (3)

bekezdésének rendelkezései az (1) bekezdésbe kerültek át, a 71. § (1) bekezdés figyelmeztetésre vonatkozó szabályai pedig a 65. §-ban jelennek meg, kibővített formában. A 67. § (3) bekezdésének deregulációját az indokolja, hogy a megújítási eljárást jelentősen gyorsítja, ha a védjegyokirat és lajstromkivonat kiállítására a megújítási eljárás keretében nem kerül sor, különös tekintettel arra, hogy a megújításról szóló határozat minden megújítással változó, ahhoz kapcsolódó adatot tartalmaz (különös tekintettel a megújított oltalom időtartamára). Látni kell azt is, hogy a lajstromkivonat és az okirat kiadása a többi iparjogvédelmi forma kapcsán lefolytatott hasonló – fenntartásra vagy megújításra irányuló – eljárásban sem történik meg, így a szabályozás és az ügyintézési gyakorlat egységesítésének kívánalma is ennek a lépésnek a megszüntetése irányába hat.

A Vt. 76/A. § a) pontja a Rendelettel hatályon kívül helyezett (207/2009/EK rendelet) védjegyrendeletre utalt. A Javaslat ugyanakkor a Vt. új 4. § (2) bekezdés *ab*) pontjában már bevezeti a Vt.-be a hatályos Rendeletre való hivatkozást (*az európai uniós védjegyről szóló 2017/1001/EU európai parlamenti és a tanácsi rendelet*), amely feleslegessé teszi ezt a rendelkezést.

Ugyancsak feleslegessé vált az európai uniós védjegyre, mint korábbi védjegyre vonatkozó illeszkedési szabályokat tartalmazó 76/C. § és az azt megelőző alcím (ld. a 30. §-hoz írt indokolást). Ennek oka, hogy az európai uniós védjegyekkel kapcsolatos szabályokat a Javaslat az átláthatóság és alkalmazásuk megkönnyítése érdekében a Vt.-nek az egyes védjegyjogi intézményekkel kapcsolatos, megfelelő rendelkezéseibe építi be, feleslegessé téve azok elkülönült szabályozását. A módosítást követően a Vt. 76/C. §-ában foglalt szabályokat a Vt.-nek a jóhírű védjegyre alapított feltétlen kizáró okot [Vt. 4. § (1) bek. c) pont], a korábbi védjegyek kimerítő felsorolását [Vt. 4. § (2) bek. *ab*) pont], a védjegyhasználat elmulasztását [Vt. 18. § (5) bek.], a belenyugvást [Vt. 17. § (4) bek.] és a védjegy törlésének kizáró okait [Vt. 33. § (2) bek. a) pont] szabályozó rendelkezései között találhatjuk meg.

A módosítás az európai uniós védjegy érvényesen igényelt szenioritásával kapcsolatos szabályait a Vt. 76/F. § (4) bekezdéséből a 4. § (2) bekezdés *c*) pontjába emeli át, ezért indokoltá vált annak hatályon kívül helyezése. Ezzel összefüggésben sor kerül továbbá a Vt. 76/F. § (4) bekezdésében a hatályon kívül helyezett 76/C. §-ra hivatkozó szövegrész törlésére is.

A Madridi Rendszerrel kapcsolatban korábban kifejtett körülmény indokolta, hogy a Javaslat a kettős szabályrendszert megszüntetve törölje a Vt. szövegéből a Madridi Megállapodásra történő hivatkozásokat és kizárólag a Jegyzőkönyvvel összefüggésben, egyetlen fejezetben (X/C. Fejezet) rendezze a nemzetközi védjegyek Vt.-ben foglalt illeszkedési szabályait. Így kerül sor a Vt. X/C. Fejezet címében az „A MEGÁLLAPODÁS ALAPJÁN TETT” szövegrész, valamint a Jegyzőkönyv alapján tett nemzetközi védjegybejelentések szabályait tartalmazó X/D. Fejezet hatályon kívül helyezésére.

Az együttes védjegyekhez való jogosultság alanyi körét meghatározó 96. § (1) bekezdésének

módosítása nyomán vált szükségessé a Vt. 97. § (1) bekezdésében és 97. § (2) bekezdés *a)* pontjában az „egyesület” szövegrész hatályon kívül helyezése.

A Vt. 120. §-ában foglalt átmeneti rendelkezés a 2018. január 1-jét megelőző időszakra vonatkozóan határozta meg az elektronikus ügyintézés tekintetében alkalmazandó jogszabályokat. Ennek az időszaknak az elteltével és arra figyelemmel, hogy az Eüsztv. 2018. január 1-jétől kötelezővé tette az államigazgatási szervek számára a teljes körű elektronikus ügyintézés, e rendelkezés kiüresedett, ezért szükségessé vált a hatályon kívül helyezése.

A Vt. 121. § (1) bekezdés *a)* pontjában foglalt felhatalmazás az Szt. 118. § (4) bekezdésében foglalt, később megalkotott, szélesebb hatályú felhatalmazó rendelkezés fényében feleslegessé vált, így a Javaslát gondoskodik a hatályon kívül helyezéséről.

95-96. §

A Javaslát záró rendelkezései a hatályba léptető rendelkezéseket és a módosító törvény jogharmonizációs záradékát tartalmazzák.